Lei 5,50

EDITURA MILITARA

TUDOR POPESCU

„H.W." ÎŞI CAUTĂ UMBRA

BUCUREŞTI – 1965
EDITURA MILITARĂ

„VIAŢĂ LUNGĂ», UN LOCAL DE MÂNA A DOUA

Primul semn de întrebare, în faptele care urmează, a fost ridicat de o scrisoare primită într-una din zile de către „Alcoolul», întreprindere care se ocupă cu colectarea şi desfacerea băuturilor spirtoase. Expeditorul ei era un oarecare Hans Wilman, proprietarul restaurantului „Viaţă lungă», care voia să cumpere importante cantităţi de băuturi. Până aici nimic deosebit. Hans Wilman nu era primul care dorea să desfacă în restaurantul său minunatul coniac românesc sau căruia îi lăsaseră o impresie deosebită lichiorurile firmei „Alcoolul". Nedumerirea a produs-o numai ultimul rând al scrisorii, care se referea la mijlocul de plată, deoarece el se oferea să plătească marfa cerută în lei. De unde avea atâţia bani româneşti? Iată întrebarea firească pe care şi-ar fi pus-o orice om, citindu-i scrisoarea.

De asemenea era uşor de ghicit că proprietarul restaurantului nu mai avusese legături comerciale cu noi, deoarece ar fi ştiut că nu trebuie să se adreseze direct întreprinderii respective.

Directorul „Alcoolului», nedumerit, sesiză forurile superioare, pentru a şti cum să procedeze în acest neaşteptat caz. Ce răspuns să dea cumpărătorului? Oare acest ciudat client era gata să explice proveniența banilor românești pe care pretindea că îi are?

În urma discuţiilor purtate s-a ajuns la concluzia ca, mai întâi, să se expedieze o scrisoare în care să se ceară „amănunte", deoarece s-ar fi putut ca totul să nu fie altceva decât o greşeală de redactare a scrisorii. În consecinţă au fost cerute „clientului" explicaţii în legătura cu plata.

Răspunsul însă nu lăsa loc nici unei îndoieli: proprietarul firmei „Viaţă lungă" se oferea să achite mărfurile pe care le cerea în bani românești. Mai mult, pentru perfectarea „afacerii", el îşi exprima dorinţa de a trata cu un reprezentant al firmei „Alcoolul".

Pentru că un inginer tocmai se pregătea să plece în străinătate să recepţioneze o linie de îmbuteliere automată a sticlelor, s-a hotărât să treacă şi pe la acest Hans Wilman pentru a sta de vorbă cu el.

Tânărul inginer părea un om în continuă stare de agitaţie. Între colegi trecea drept un băiat spiritual, care surprindea uşor latura comică a oricărui fapt şi nu ezita s-o dezvăluie şi celorlalţi. Era capabil ca în mijlocul celor mai serioase şedinţe de lucru să vie cu o observaţie care îi făcea pe toţi să izbucnească în râs. Subţire ca un ţipar, oacheş, original în felul său de a se îmbrăca, era întotdeauna pus la punct, ca şi când, din clipă în clipă, ar fi trebuit să ia parte la o recepţie.

— Tovarăşe Vrânceanu, i se adresă directorul, mâine pleci în străinătate. Vreau să-ţi complici puţin călătoria.

— Şi mai complicată?! se miră tânărul nemulţumit, deoarece asta însemna că şederea lui departe de casă se putea prelungi.

— E vorba de o scurtă plimbare pe malurile Mării Baltice. Dar citeşte mai întâi această scrisoare, ca să vezi despre ce este vorba.

Tânărul parcurse textul cu atâta repeziciune, încât directorul se îndoi că l-a înţeles.

— Citeşte mai atent

— Am citit.

— Şi nu te-a surprins nimic?

— Hans Wilman se laudă că ar avea ceva „lei“ în casa lui de bani, ceea ce mă îndoiesc.

— Mă miră suma mare de bani pe care o are.

— Atunci nu-mi rămâne decât să-mi închipui că îşi primeşte chenzina în bani româneşti, spuse tânărul, aparent serios. Dar de unde atâţia? Oricât de bine ar fi el „retribuit”… Dacă nu mă înşel, costul cantităţii de băuturi pe care o solicită se ridică la câteva sute de mii de lei.

— Pot să-ţi spun cu precizie cât: trei sute trei zeci şi cinci de mii de lei…

— … Autentici, precizâ tânărul, luându-i vorbea.

— Nu cred că ne-a făcut această propunere, oferindu-ne bani falşi. El ştie că oferta e curioasă şi noi vom fi foarte circumspecţi. Sunt convins că are bani „buni”.

— Atunci îmi vine să cred că, printr-un mijloc oarecare, a reuşit să schimbe banii lui falşi pe bani originali.

— Nu putem şti care este realitatea. Într-adevăr, s-ar putea să ai dreptate, după cum s-ar putea să fie cu totul altfel. În acelaşi timp, pentru că el îşi exprimă dorinţa de a trata cu un reprezentant al firmei, treci şi pe la el.

— Mărturisesc că sunt chiar curios să-l cunosc pe acest Hans Wilman.

Curând însă, directorul „Alcoolului’’ s-a convins că mai ştia cineva despre banii lui Hans Wilman. În clipa în care s-a discutat problema acestui fel de plată, directorul adjunct al Băncii a scos la iveală o scrisoare pe care le-a întins-o:

— Vă rog s-o citiţi!

Scrisoarea fusese primită din străinătate cu două săptămâni în urmă, din partea băncii „M.T.K.“ şi sesiza faptul că un oarecare Hans Wilman a cerut să i se schimbe o sumă mare de bani româneşti. Părându-i-se curioasă provenienţa banilor, „M.T.K.“ punea în gardă instituţia similară din ţara noastră, atrăgându-i atenţia că s-ar putea ca banii respectivi să fie falşi.

„M.T.K.” refuzase, desigur, schimbul şi, iată, „H.W.“ ni se adresa direct. Oare nu găsise plasament banilor?

O săptămână după aceea, tânărul inginer al firmei „Alcoolul“ urca într-unul dintre avioanele Taromului.

Chiar a doua zi se plimba pe strada Abruptă, în căutarea ciudatului său client. Figura lui, de obicei zâmbitoare, era acum nedumerită. Păşea privind în toate părţile, ca un om care caută o adresă oarecare, dar în acelaşi timp este şi contrariat că nu o găseşte mai uşor. Începuse să-şi muşte buzele, enervat, încă de când intrase pe această stradă veche, care ducea spre port. Îşi dăduse repede seama că se află în cartierul rău famat al oraşului. Femei uşoare îl întâmpinaseră la fiecare zece paşi, primise zâmbete îmbietoare din spatele perdelelor ieftine, iar atitudinea lui rezervată, de om care caută ceva, prilejuise comentarii răutăcioase:

— Lasă-l, Lili, nu vezi că are adresă precisă!

— Şi la noi, găseşti acelaşi lucru!

— Dacă era acelaşi, s-ar fi oprit.

Dialogul îl purtaseră două femei, una fiind în stradă, iar cealaltă la fereastra unei case joase, foarte vechi, cu zidurile crăpate şi tencuiala coşcovită.

Nedumerirea tânărului creştea pe măsură ce păşea de-a lungul străzii. Hans Wilman îşi avea restaurantul la numărul 88, aşa că mai trebuia să meargă destul de mult printre aceste case.

În clipa plecării de acasă îşi imaginase că va găsi aici un restaurant de prima mână, din centrul oraşului, dacă proprietarul îşi permitea să comande băuturi în străinătate. Se părea însă că va ajunge într-o speluncă de port. Oare venirea lui aici să fie consecinţa unei farse?

Dus pe gânduri, era gata, gata să se îmbrăţişeze cu un bărbat băut, care mergea şerpuind de la marginea trotuarului până în zidul caselor. Şi atunci tânărul îşi dădu seama că este chiar în faţa „restaurantului" pe care îl căuta. Restaurant? O speluncă, aşa cum bănuise. Se intra coborând câteva trepte într-o încăpere destul de mare, luminată numai de o fereastră, şi de aceea înăuntru părea că ziua este în amurg, deşi soarele era deasupra capului. O firmă aproape ştearsă anunţa că acolo se află restaurantul „Viaţă lungă". În josul ei, modest caligrafiat, numele proprietarului: Hans Wilman. Aşadar, ajunsese unde voia.

Mesele se înşirau de-a lungul pereţilor unsuroşi. Pe jos, podeaua cam şubredă fusese de curând dată cu motorină. Un iz neplăcut te izbea de la uşă: amestec de miros de mâncare, alcool şi cafea. Nu erau ocupate decât două mese: la una moţăia un bătrân, care îşi proptise barba mare în farfuria golită de mâncare, iar la cealaltă, o fată şi un băiat, foarte tineri, beau bere şi mâncau crenvurşti. În spatele tejghelei, un „mistreţ"cu ochii bulbucaţi spiona, privind pieziş apariţia oricărui nou client. De la prima vedere înţelegeai că este un tip trecut prin „ciur şi prin dârmon", cum se zice. Tânărul vizitator ar fi jurat că omul din faţa lui schimbase cel puţin zece îndeletniciri, una mai îndoielnică decât alta, până când se stabilise la aceasta de cârciumar. Oare ăsta să fie barmanul sau patronul însuşi? Dacă este chiar patronul, atunci a făcut drumul degeaba, deoarece cu siguranţă că va izbucni în râs când va auzi de ce a venit. Precis a fost o farsă!

Ochiul versat al „mistreţului" nu se dezminţi. Nici nu păşi bine tânărul pragul prăvăliei, că i se şi adresă, ca şi când ar fi ştiut cine este:

— Iată că ai sosit! făcu el încântat. Te aştept de două zile, îi mărturisi într-o germană aspră, cuvintele sunând uscat în gâtlejul gros, revărsat peste gulerul cămăşii, pe care o purta cam de mult timp. Ce limbă vorbeşti?

— Am înţeles ceea ce mi-aţi spus, îi replică tânărul, cam prea grav, încercând astfel să-i amintească faptul că nu sunt vechi prieteni şi că ar fi putut să i se adreseze folosind pronumele de reverenţă.

Hans Wilman nu sesiză însă intenţia lui şi continuă în acelaşi fel:

— E bine că ştii limba germană. Putem vorbi mai deschis. Altfel ar fi trebuit să ne folosim de un tălmaci şi ar fi fost mai greu. Eu nu obişnuiesc să amestec pe nimeni în afacerile mele. Mai ales că ceea ce vom vorbi noi este foarte important şi orice gură-cască de aici ar spune mulţumesc dacă ar afla despre ce-i vorba. Cred că înţelegi ce vreau să spun.

În timp ce rostise ultimele cuvinte, se apropiase de masa celor doi tineri, cărora li se adresă familiar:

— Voi mai rămâneţi?

— Avem timp destul, răspunse el.

— Lipsesc o jumătate de oră. Dacă nu mai aveţi de gând să staţi, faceţi plata.

— Mai bine îţi plătesc.

Tânărul aruncă pe masă costul consumaţiei. Hans culese cu mare abilitate monezile şi le aruncă, printr-un gest scurt, în buzunarul larg al şorţului.

— Ăsta mai mult doarme decât bea, făcu el arătând vizitatorului pe bătrânul care moţăia, dându-i să înţeleagă că de aceea nu-i cere să plătească.

— Interesant! spuse tânărul vizitator, după ce trecuseră în camera alăturată Am observat că clienţii dumitale nu îţi achită consumaţia în lei.

— A… mda! făcu Hans o clipă descumpănit. Te referi la scrisoarea mea? Nu eşti un băiat prost.

— Vă mulţumesc! Bătrâna mea mamă ar fi încântată să vă audă. Ea este de aceeaşi părere, şi de mulţi ani se străduieşte să-i convingă şi pe ceilalţi de acest adevăr.

— Ha, ha! râse Hans. Şi a reuşit?

— De multe ori, dar…

Proprietarul nu-i mai răspunse, ocupat fiind cu aranjatul mesei la care aveau să stea de vorbă. Întinse o faţă de masă curată, aduse două pahare în care turnă gin, apoi îl invită, mult mai categoric decât s-ar fi cuvenit:

— Stai!

Se aşezară. Hans fu cel care intră în subiect şi o făcu într-un fel surprinzător de direct:

— Va să zică, mai întâi ai vrea să ştii de unde am atâţia lei, nu-i aşa?

— Să zicem că m-ar interesa şi asta, cu toate că altul este scopul vizitei mele.

— Lasă, lasă, nu mai face pe prostul! Vrei să ştii de unde am atâţia bani româneşti.

— Asta numai pentru că sunt o fire foarte curioasă, după cum o să aveţi plăcerea că constataţi.

— Ia las-o dracului şi nu-mi mai vorbi aşa! Spune-mi mai bine Hans, decât să mi te adresezi de parcă mai este încă unul lângă mine! Sau fac eu cât doi, de spui mereu: „o să aveţi plăcerea", „vă daţi seama"! Eu sunt învăţat altfel! Clienţii mei m-ar lua la goană dacă le-aş vorbi aşa! Bineee!… făcu apoi, ca şi când ar fi pus la punct o chestiune, fiind gata să treacă la alta. Va să zică vrei să ştii de unde am banii…

Tânărul nu-i mai răspunse, lăsându-l să continue. La urma urmei, poate că avea de gând să-i mărturisească de unde îi are, cu toate că se îndoia.

— Păi, banii mi i-a dat cineva! mărturisi Wilman şi-l privi drept în faţă pe tânărul aşezat de cealaltă parte a mesei.

Îl privea în aşa fel, ca şi când i-ar fi zis: „Intenţionat m-am făcut că îţi spun, ca să vezi bine că mint, şi n-am de gând să-ţi mărturisesc adevărul De aceea, să nu mă mai întrebi vreodată, ci să te faci că mă crezi ".

— Foarte interesant! îi dădu şi tânărul de înţeles că e gata să accepte explicaţia pe care o primise. Şi de ce vi i-a dat?

— Îmi era obligat din timpul războiului. Crede că nu are ce face cu ei… E vorba despre un om foarte în vârstă, care nu se pricepe să-i valorifice. Pentru asta va trebui să-i port de grijă.

— În sfârşit, aud că mai există recunoştinţă pe lume! Merită să fie bine întreţinut un om care face un cadou de peste trei sute de mii de lei pentru un serviciu pe care i l-aţi făcut cu douăzeci de ani în urmă.

—Ha, ha! izbucni iar Hans, clătinându-şi ceafa roşie ca prăjită la soare. Îl ţin ca pe palme, cu atât mai mult, cu cât mi-a promis că are să-mi mai dea.

— Ce cumsecade om! Şi dumneata cât eşti de norocos! Aş da orice numai să-l pot cunoaşte pe acest bătrân mărinimos.

— Dacă ar putea să primească vizite, crede-mă că ţi-aş face cunoştinţă cu el, dar în afară de mine nu vrea să mai vadă pe nimeni. Ţi-am spus că e foarte bătrân.

— Înţeleg! Exprimă-i, te rog, sincerele mele regrete! făcu tânărul cu ironie vădită.

Urmă un moment de tăcere, apoi Hans se dezmetici şi continuă, în felul lui, ca şi când nu s-ar fi făcut nicio digresiune de la subiectul abordat:

— Acum, pentru că ştii de unde am banii, vreau să-ţi spun că nu sunt falşi. Lasă, lasă, ştiu că v-aţi gândit şi la asta! Pot să-ţi dau câţiva, să-i vezi. Nu înt un copil ca să nu mă gândesc că v-a mirat propunerea mea şi că mă suspectaţi. Aşa e? Dar să ştiţi că sunt bani buni.

— Dacă mi-aţi spus că vi i-a dăruit acel bătrân cumsecade!… Oamenii cumsecade doar nu falsifică bani. Nu cumva aţi avut curiozitatea să-l întrebaţi de unde îi are?

Buzele cărnoase ale lui Hans se strâmbară într-un zâmbet larg, şiret.

— În meseria mea, curiozitatea este cel mai rău viciu. M-a interesat numai dacă banii sunt adevăraţi sau nu. Asta era firesc să ştiu.

Iar după ce i-am văzut în palmă, mi-am spus: „Ce faci, Hans, cu ei?" Şi mi-am răspuns: „Cumpără ceva". „De unde?" „Din România. Nu sunt bani româneşti? Statul trebuie să-şi onoreze valuta pe care a emis-o!" Am gândit sau nu bine?

— Aţi gândit perfect. Banii au valoare şi în contul lor puteţi obţine cantitatea de băuturi solicitată.

— Asta vreau şi eu. Vezi că am unde să desfac marfa. Să vii să-mi faci o vizită după-amiază, să vezi ce clientelă am! Acum, dimineaţa, e gol. Nu te uita că localul nu e prea arătos. Am clientelă bună pentru că sunt la poziţie. Omul se duce în port, iese din port, dă cu ochii de mine.

— Îmi închipui că aveţi dever bun.

— Ce să mai spun?! Sunt mulţumit! Mai ales când s-o duce vestea că am băuturi româneşti! Foarte mulţi cunosc băuturile voastre.

— Dumneata le cunoşti?

— Eu? Eu am băut de curând un coniac extraordinar, tot la bătrânul cu paralele. Până atunci nu-mi amintesc să mai fi gustat vreodată.

— Dar are de toate omul dumitale!

— Te cred şi eu! Cât priveşte plata, vreau s-o fac în bani lichizi, să ştii. Facem actele necesare şi plătesc în lei, aduse el iar vorba despre ceea ce îl interesa. Cred că nu aveţi nimic împotrivă.

— Cum vrei dumneata!

— Mi-ai adus şi probe, cum ceream?

Tânărul deschise meticulos servieta şi scoase din ea câteva sticle, nu prea mari, pe care le rândui pe masă, sub privirea flămândă a negustorului.

— Aşa, aşa!… Va să zică ai adus: coniac, lichior de portocale, de vişine, de cafea… Bun! Şi spirt. Da, spirt! Am mare nevoie de spirt, pentru că mă pricep să prepar o băutură grozavă! Meseria te învaţă multe. Cu toate că am şi clienţi care îl cer aşa, simplu. De altfel, am să vin în România să aleg şi alte băuturi. Eşti de părerea asta?

— Veţi fi binevenit. Viitoarea cantitate o plătiţi tot în bani româneşti?

— Dacă bătrânul are să-mi mai dea… Nu pot să ştiu de pe acum ce o să mai fie.

Wilman îl privi iar pe tânăr, zâmbind şiret şi gândind în acest fel: „Ce ai mai vrea tu să ştii de unde am banii, dar n-ai să afli! Dacă îi am, eşti obligat să-mi vinzi, iar eu voi face o afacere grozavă! Ajung om, acum, în pragul bătrâneţii!“

Hans Wilman împlinise cincizeci de ani, dar, cu toată firea lui întreprinzătoare şi deşi de nenumărate ori se avântase în tot felul de afaceri, nu reuşise să se chivernisească în aşa măsură, încât să-şi asigure bătrâneţea. De multe ori rămăsese chiar păgubaş. Acum însă simţea că va da lovitura.

În cele din urmă, Hans îşi alese băuturile preferate, iar a doua zi făcură demersurile necesare. Alte două zile mai târziu, tânărul inginer era iar în avion. În privinţa lui Wilman se întorcea acasă la fel de nedumerit ca atunci când venise. Nu mai aflase mare lucru, deşi el îşi dăduse toată osteneala să mai „scoată” câte ceva. Ar fi dorit să-i poată spune directorului „Hans Wilman este cutare şi cutare, îşi procură banii în felul următor şi dumneavoastră luaţi o hotărâre în privinţa acestei tranzacţii”. El însă nu putea afirma nimic precis despre acest om.

A doua zi, directorul „Alcoolului” se plimba de colo, colo, prin cameră, ascultându-l.

— Va să zică, are bani „buni”, nu-i aşa? îl întrebă pe tânăr, după ce acesta terminase tot ce avusese de spus.

— Sunt sigur de asta. E un individ deosebit de versat, care ştie că suntem intrigaţi de propunerea lui, dar în acelaşi timp nu-i pasă, fiind sigur că va trebui să-i vindem ceea ce ne cere. Sunt banii noştri şi avem tot interesul să-i aducem în ţară. Toată viaţa lui cred că a fost un escroc, făcându-şi o meserie din aceste îndeletniciri dubioase.

Tânărul povesti apoi cum arată „restaurantul” şi proprietarul, descrierea fiind, desigur, în contradicţie şi cu ceea ce îşi închipuise directorul despre client. De unde până unde un mic cârciumar să comande băuturi în străinătate? Fără doar şi poate, la mijloc era ceva necurat, care trebuia să fie dezvăluit.

Când era foarte concentrat asupra celor ce se discutau, colonelul Aldea avea obiceiul să-şi mişte scurt un picior, ceea ce făcea câteodată ca însăşi masa, în jurul căreia erau strânşi toţi ceilalţi, să tremure, de parcă ar fi fost în plin cutremur. De aceea, de multe ori, se întâmpla ca cei care cunoşteau acest tic să zâmbească abia perceptibil, mai ales când un „nou sosit" tot căuta, din când în când, cu privirea pe dedesubt, să afle de ce nu stă masa la locul ei.

— Nouă! şopti căpitanul Dima locotenentului major Mihai Ştefănescu de lângă el.

— Zece, veni răspunsul, tot şoptit.

Pentru mulţi, aceste două cifre rostite misterios, ar fi putut să pară ceva foarte important, dar nu aveau altă semnificaţie decât că anunţau „gradul” cutremurului care mişca masa.

De data asta colonelul Aldea era atât de absorbit de expunerea sa, încât „cutremurul” ajunsese de o forţă cu totul neobişnuită.

— Aşadar, încheie colonelul, sunt trei întrebări care se cer lămurite în cel mai scurt timp: Cine este acela care îi procură bani lui Hans Wilman? Cum îi scoate el din ţară? Şi, în sfârşit, cum şi-i procură acel complice? Trebuie să ţinem seama că nu este vorba de o sumă oarecare, ci de sute de mii de lei… Vreau să aud şi părerea dumneavoastră în legătură cu acest caz.

„Cutremurul" încetă. Colonelul Aldea se rezemă de speteaza scaunului şi îşi aprinse o ţigară, din care supse cu poftă. Era un fumător care aproape că aprindea o ţigară de la alta, iar acum, expunând, iată că trecuse mai bine de o jumătate de oră fără să fi tras un fum. De câte ori se întâmpla să fumeze cu poftă, după o pauză ca asta, Mihai spunea că „recuperează".

Primul care luă cuvântul, la invitaţia colonelului, fu căpitanul Firescu, un bărbat oacheş, a cărui dantură albă, strălucitoare sublinia şi mai bine culoarea închisă a tenului său. Ca şi Aldea, el intră direct în subiect:

— Cred că ar fi bine să ştim dacă Hans Wilman a mai fost în ţara noastră, când anume şi cu ce ocazie.

— El i-a mărturisit tânărului inginer că n-a fost niciodată în România, preciză colonelul Aldea. Nu ne vom opri însă la afirmaţiile lui. Pentru că şi mie mi se pare important să ştim acest lucru, îţi trasez dumitale sarcina de a afla dacă Wilman a trecut prin ţară înainte sau după 23 August. Iei legătura cu forurile în drept. Mai are cineva de adăugat ceva în legătură cu această chestiune?

Căpitanul Firescu, tuşind uşor şi agitându-se în scaun, îşi trădă intenţia de a continua să vorbească.

— Aş vrea să atrag atenţia asupra faptului că Hans Wilman, chiar dacă a mai fost pe la noi, s-ar putea să nu fi călătorit sub adevăratul său nume. Sau, dimpotrivă, aici să fi purtat numele său, iar acasă, pe firmă, altul. Stând de vorbă cu tânărul inginer care l-a vizitat, acesta mi-a arătat o fotografie a lui împreună cu Hans, făcută de un fotograf ambulant. După felul cum stă, se vede că negustorul nu prea voia să rămână imortalizat alături de vizitatorul său, dar n-a avut încotro. Tânărul a ţinut să aibă o fotografie a cârciumarului. Putem verifica venirea lui în ţară cu ajutorul ei.

— Un amănunt important, aprecie colonelul Aldea. Mai ai ceva de completat? se adresă căpitanului Firescu.

— Nu

— Altcineva?

Locotenentul major Mihai vorbi în timp ce cu privirea cerceta foaia de hârtie pe care o avea dinainte. Întotdeauna îşi formula mai întâi ideile în carnet şi după aceea se anunţa la cuvânt.

— Eu aş vrea să spun că sunt gata să pun acest fapt şi în legătură cu orice fraudă, de oarecare amploare, petrecută în ultimul timp sau care s-ar comite de acum înainte. Pornesc de la convingerea că banii aceştia sunt procuraţi pe căi necinstite şi trebuie deci să legăm faptele între ele.

Colonelul Aldea acceptă ca posibil şi acest punct de vedere. Locotenentul major Mihai primi chiar misiunea de a se ocupa de acest aspect al cazului.

— Mai departe?

Fu rândul căpitanului Dima să-şi spună părerea:

— Desigur, e foarte greu să aflăm cine este şi ce vrea acest Hans Wilman, dar cred că stând de vorbă încă o dată cu tânărul inginer Vrânceanu putem să ne informăm, cât de cât. El a petrecut o parte din timp chiar în local, printre consumatori, şi a aflat câte ceva despre patron. A făcut-o din pură curiozitate, dar s-ar putea să ne furnizeze date preţioase… O a doua problemă ar fi aceea a „creării" unor fapte. Mă întreb dacă nu ar trebui să procedăm ca în ştiinţă, adică să producem noi, „experimental", o anumită situaţie, pentru a limita în timp unele fapte. Iată la ce mă gândesc. E de presupus că în momentul de faţă Hans Wilman a cerut băuturi de toţi banii pe care îi are. De aceea, a ezitat, probabil, să-i spună inginerului Vrânceanu ce şi când va mai solicita o nouă cantitate de marfă. Poate că încă nu ştie de ce sumă va face rost şi când. Aşadar, dacă va mai comanda o altă cantitate de băuturi, o va face în urma procurării unei noi sume de bani. Când o va primi? Desigur, începând de acum încolo. Iată, deodată, limitată în timp acţiunea noastră. Oare n-am putea face vreo apropiere între suma de care ne va cere băuturi şi unele fraude din ţară?

Colonelul Aldea îşi strânsese buzele într-un gest care trăda o intensă gândire. Urmărise atent raţionamentul lui Dima şi acuma încerca să-i stabilească valoarea. În

cele din urmă se hotărî să vorbească:

— O a doua convorbire cu inginerul Vrânceanu s-ar putea să aducă elemente noi în cercetările noastre… Nu sunt însă de acord cu ultimul raţionament, deşi ispiteşte la prima vedere. Mi se pare că nimic nu ne îndreptăţeşte să credem că Wilman nu mai are bani românești. Poate că a cumpărat acum de o anumită sumă, ca să vadă „cum merge treaba'', restul banilor ţinându-i pentru un al doilea transport. A doua posibilitate ar fi aceea de a nu mai cumpăra în viitor nimic. Noi nu putem aştepta să vedem ce are de gând, deoarece trebuie să acţionam imediat. Ce facem acum? Iată o întrebare urgentă. În sfârşit, cred că un aspect al problemei, căruia nu i s-a dat nicio importanţă, este contrabanda. Hans Wilman poate să aibă complici care să vândă mărfuri pe care le trimite în ţară prin fraudă. Cazul devine cu atât mai important, cu cât nu ştim ce fel de mărfuri sunt aduse şi cui sunt vândute. Suntem în faţa unor contrabandişti care au reuşit să formeze o reţea prin care desfac aici mărfuri de larg consum? Suntem în faţa unor traficanţi de stupefiante? Iată câteva întrebări deosebit de importante. Din câte ni s-a spus, Hans Wilman este unul dintre acei indivizi care dau de lucru poliţiilor şi miliţiilor de pretutindeni. N-ar fi exclus ca acest individ să fie în atenţia organelor de poliţie din ţara lui. De aceea, cred că ar trebui să le cerem relaţii despre el, să le împărtăşim temerile noaslre, să le atragem atenţia să-l supravegheze. Dacă face contrabandă, Hans Wilman este la fel de vinovat faţă de legile tuturor ţărilor în care lucrează.

În concluzie, colonelul Aldea îi dădu lui Dima misiunea de a se ocupa de acest aspect al cazului. Fiecare dintre cei prezenţi plecă îngândurat spre treburile sale. Simţeau cu toţii că sunt în faţa unei situaţii complicate, care le va da mult de lucru.

Căpitanul Dima se apropia lesne de oameni ca Vrânceanu. Între el şi aceştia se ţesea repede un fir nevăzut, care îi lega.

Tânărul Vrânceanu, trepidant, gata să nu scape nimic din tot ceea ce îl înconjura, îl cuceri.

— Tovarăşe Vrânceanu, aş vrea să vorbesc cu dumneata despre Hans Wilman.

— A, despre prietenul meu Hans? Nu ştiţi că înainte să plec de acolo mi-a mărturisit că mă consideră „prietenul'' lui? Desigur, n-am putut să-l resping, şi dacă n-am făcut schimb de sânge a fost numai pentru că n-am avut la îndemână o lamă cu care să ne tăiem pielea.

— O prietenie care mă bucură. Unui prieten îi mărturiseşti mai multe despre tine.

— E, vedeţi, numai asta n-a vrut s-o facă, pentru că Hans are şcoala vieţii şi ştie că un om ca el o duce mai bine când ceilalţi habar n-au cine este şi ce învârteşte. Dar am mai aflat câte ceva de pe la clienţii lui, pentru că Hans e cunoscut în cartierul lui, deşi a preluat localul numai de câteva luni de la un alt patron care s-a retras din afaceri.

— Va să zică, Hans e „tânăr“ în meseria asta.

— Aşa se pare.

— Până când a ajuns cârciumar, nu ai aflat cumva cu ce s-a ocupat?

— Am iscat o discuţie şi pe această temă, dar ceea ce am aflat nu este prea sigur, deoarece Hans se pare că a făcut multe în viaţa lui. Pare să fie unul dintre acei fără ţară care încearcă să se căpătuiască oriunde. Unul mi-a vorbit despre el ca portar de noapte la un hotel din Luxemburg. Altul, care a intervenit în discuţie, zicea că îl cunoscuse, cu câţiva ani în urmă, curier într-o mare florărie dia Zűrich, iar al treilea pretindea că a băut cafea servită de el într-o cafenea din Lausanne. Se vede că a încercat multe meserii. El m-a lăsat să înţeleg că înainte de a avea „restaurautul“ s-a ocupat cu pescuitul, fără să-mi precizeze dacă a fost patron sau pescar angajat. S-ar putea să fi fost ambarcat pe vreun vas pescăresc.

— Din câte îmi spuneţi, pare un om care nu şi-a prea găsit locul în viaţă.

— Dacă l-aţi cunoaşte, nu v-aţi mira.

— Altceva v-a mai atras atenţia în convorbirile avute cu el şi cu ceilalţi?

— Am mai reţinut un amănunt, dar care nu ştiu dacă are vreo importanţă pentru dumneavoastră. Clienţii lui permanenţi ştiau că va primi în curând băuturi de calitate din ţara noastră. Se vorbea mult în cârciumă despre acest „eveniment”.

— Da?!

— El îşi făcuse reclamă. Unul dintre meseni i-a spus în clipa în care i-a adus comanda: „Măi, Hans, m-am plictisit de băutura asta. Când îţi vine odată marfa aia nouă?“ „Mai ai puţină răbdare, că vine. Să vedeţi voi atunci cine este Hans Wilman.“ Am făcut pe neştiutorul şi l-am întrebat pe client despre ce este vorba. „Hans se tot

laudă că aduce băuturi străine. Acum vreo două-trei luni a închis prăvălia minţind că pleacă să ducă tratative. Numai că până acum n-am văzut nimic. Se laudă şi el, ca să ne ţină clienţi".

Dima îşi notă ceva în carnetul său, apoi întrebă:

— Spune-mi, te rog, crezi că Hans ştie româneşte?

— Mi-a spus clar că nu. De asemenea, mi-a mărturisit că n-a fost niciodată în ţara noastră, dar că va veni să ducă tratative cu noi, pentru o nouă achiziţie.

Dima îi mulţumi tânărului Vrânceanu şi, după ce se despărţi de el, îşi notă în carnet două întrebări la care considera că va trebui să găsească foarte repede un răspuns:

„H.W. a fost în ţara noastră în timpul războiului?“
„H.W. a fost, de curând, la noi?”

După un timp de gândire, mai adăugă:

„H.W. are un prieten aici, cu care va încerca să ia legătura, când va veni să ducă tratative pentru cumpărarea unei noi cantităţi de băuturi?“

Când, ceva mai târziu, stătu de vorbă cu colonelul Aldea, acesta îl întrebă:

— Dar de ce crezi că Wilman a fost de curând pe la noi?

— Acum două-trei luni şi-a închis pentru un timp prăvălia, spunând clienţilor că se duce să negocieze băuturi de calitate. Cred că atunci a fost la noi şi a făcut rost de bani. Sunt sigur că aici a luat legătura cu cineva, deoarece singur nu avea cum să se descurce atât de repede.

— Tot ce spui este logic şi s-ar putea să fie chiar aşa, dar cum să-l găsim pe acest prieten?

— Dacă aş putea să vă răspund! Dar nu mă îndoiesc că într-o zi voi face cunoştinţă cu el.

Tocmai se hotărâse să plece, dezamăgit, când un nou gând îl ţinu locului. Dacă Hans Wilman a trecut pe aici sub un alt nume? Un tip atât de abil ar fi putut să-şi falsifice actele şi să călătorească sub o altă identitate. Dar sub care?

Frunzări un timp listele, se opri în dreptul numelor care i se păreau mai ciudate, dar curând îşi dădu seama că îi era imposibil să afle eventualul nume schimbat. Mai rău se înfuria.

„Dar dacă Wilman şi-a schimbat numai numele?“ reveni el înviorat de un nou gând. Se ivea o nouă posibilitate de cercetare.

Revăzu pentru a treia oară listele, de data asta urmărind adresele celor care ne vizitaseră. Exista şansa ca Wilman să nu fi dat atenţie adresei. Şi, într-adevăr, Mihai găsi ceea ce căuta. Descoperi aceeaşi adresă: str. Abruptă nr. 88, dar în dreptul altui nume. Fostul turist se numea Emil Braun.

Va să zică, în urmă cu două luni şi jumătate, Emil Braun, alias Hans Wilman, fusese două zile în ţara noastră. El solicitase o autorizaţie de trecere, fiind în drum spre Bulgaria. Se părea că atunci, acest „onorabil” cetăţean pornise într-o lungă călătorie de plăcere pe următorul traseu: Praga – Budapesta – Bucureşti – Sofia – Belgrad – Zagreb – Viena. Drum lung şi obositor, pe care Hans îl făcuse într-un timp record. Probabil că în Bucureşti rămăsese cel mai mult timp, în restul oraşelor fiind în trecere. Mulţumit de descoperirea făcută, Mihai se grăbi să-i comunice şi lui Dima această ultimă noutate.

— În sfârşit, avem şi ceva sigur, făcu Dima. Şi acest „ceva“ ne îndreptăţeşte să punem cu mai multă siguranţă sub semnul întrebării toate celelalte afirmaţii ale lui Hans Wilman.

— Uite aici ce a declarat în actele pe care le-a completat la trecerea prin ţară.

Dima citi repede ceea ce era scris pe foaia de hârtâe pe care i-o întinsese Mihai.

— Nici gând să pomenească ceva despre cârciuma lui.

— După cum vezi. Din aceste acte reiese că ar fi inginer, nu cârciumar.

— Inginer sau cârciumar, el a fost cu puţin timp în urmă în ţara noastră. De asta suntem siguri acum, şi acest fapt are importanţa lui.

NEDUMERIRILE PICTORULUI ZENDOR

Titu Zendor ajunsese la vârsta venerabilă când timpul consacră un artist pe care nu l-a consacrat opera. De tânăr i se recunoscuseră „calităţi deosebite", dar până la adânci bătrâneţe nu reuşise să le confirme în opere excepţionale. Trecea drept un pictor bun, îl întâlneai cel mai frecvent în locuinţele particulare, reuşise să-şi bage câteva pânze chiar în sălile Muzeului Naţional. Asigurându-şi „nemurirea", el continuase să picteze bine, fără deosebită profunzime, tablouri pentru care găsea uşor cumpărători. Având mare încredere în retina lui de o mare fineţe, de tânăr apreciase şi se recomandase ca un adept al impresionismului, fără să fi aiuns la virtuozitatea celor mai buni maeştri ai acestei şcoli. Sunt unii elevi slabi la mai toate materiile, dar foarte buni la algebră, de pildă. Suficient de dotaţi, ei prind repede raţionamentele si rezolvă orice problemă. Muncind sârguincios, unii dintre ei ar fi ajuns matematicieni excepţionali.

Titu Zendor era un astfel de elev. El aderase la şcoala impresionistă şi, ajutat de talentul său neîndoielnic, reuşise, din când în când, să dea pânze izbutite. Graba cu care lucra, câteodată, se traducea pe pânză în spontaneitate: tabloul având o prospeţime care îţi reţinea atenţia. În tinereţe studiase pictura în Franţa, şi pentru că Monnet era încă şeful necontestat al picturii s-a întors în ţară având în valize nenumărate copii făcute după operele acestuia. Pe atunci Titu Zendor promitea să se impună ca o figură deosebită în pictura noastră, dar rămăsese în mijlocul coloanei. Timpul însă şi felul deosebit de plăcut de a fi îl făcuseră cunoscut între confraţi, bucurându-se de stima celor mai tineri, care considerau ca pot învăţa de la el câte ceva în materie de culoare. Şi, pentru că Titu era un bun teoretician, tinerii îl ascultau, îi arătau pânzele, purtau cu el discuţii interesante pe marginea lor. Desigur, peisagiştii îl căutau cu mai multă perseverenţă, cu atât mai mult, cu cât în atelierul maestrului, alături de copiile din tinereţe după Monnet, Renoir, Sisley, Degas, Cesanne, figurau şi cele două pânze originale, una de Monnet, cealaltă de Renoir, pe care Titu le primise chiar de la autori, atunci când lucrase în atelierele lor. Titu Zendor avea acum mai bine de şaptezeci de ani, dar nimeni n-ar fi crezut că a trecut de şaizeci, atât de bine arăta. Amintirile îi trădau vârsta mai mult decât înfăţişarea.

Pe marginea acestor tablouri se încingeau dispute vii despre descompunerea tonului de lumină, despre felul aşezării pe pânză a culorilor în contrast simultan, despre vigoarea culorii obţinută prin descompunerea ei pe pânză, pentru a se amesteca „în nervul optic" al privitorului şi alte probleme de strictă specialitate, foarte gustate de tinerii care descifrau arta grea a culorii.

În ultimii ani, Titu Zendor pregătise o expoziţie personală care se bucurase de oarecare succes. La o vârstă înaintată, când nu mai putea să-şi ia şevaletul şi să picteze în „plin aer", se mulţumea să aştearnă pe pânză mici obiecte familiare, flori şi fructe, făcând ceea ce se cheamă pictură static, dar foarte potrivită miilor de apartamente noi care se dau în folosinţă în fiecare an. În prima săptămână, aproape toate pânzele expoziţiei aveau în colţ cunoscutul bileţel: „reţinut".

Mulţi dintre banii luaţi pe tablouri avea să-i cheltuiască pentru „renovarea" grădinii lui. Această grădină a casei lui era atât de renumita, încit unii confraţi, răutăcioşi, susţineau că l-a făcut celebru mai mult decât tablourile pe care le-a pictat, iar alţii susţineau, nu cu mai puţină răutate, că este „opera" lui de căpetenie. Adevărul era însă acela că de jur împrejurul casei te întâmpina o grădină unică, în care găseai cele mai rare exemplare de flori. Mici fântâni arteziene, două lacuri minuscule, un pod japonez erau elementele care făceau ca această grădină să pară şi mai deosebită privitorilor. În ultimul timp Titu Zendor îşi petrecea vremea mai mult în mjlocul florilor decât în faţa şevaletului, iar când descoperea un exemplar deosebit se grăbea să-l ia în atelier, unde îl punea să-i „pozeze".

Cu câţiva ani în urmă, pictorul rămăsese văduv, şi acum locuia în casa din mijlocul acestei grădini împreună cu o bătrână menajeră. O casă mare, fără prea mult gust construită, care se reducea, de fapt, la atelierul foarte spaţios şi alte trei camere, nu tocmai încăpătoare. Într-una dormea bătrânul pictor, în a doua, bătrâna menajeră, iar în cea de-a treia erau îngrămădite tot felul de mobile, astfel că nu puteai preciza cu uşurinţă dacă este o sufragerie, un hol de primire sau o cameră în care s-a depozitat mobilă netrebuitoare din toate celelalte încăperi. Cei doi bătrâni nu mai aveau însă chef să facă ordine. Singura lor speranţă era aceea că se va muta în Bucureşti nepotul pictorului, medic într-o staţiune balneară.

Într-una din zile, Titu primi o lungă scrisoare „sentimentală" de la nepotul său. După ce îi promitea încă o dată că în curând vor locui împreună, el îl ruga să-l împrumute cu opt mii de lei, ultimii bani de care mai avea nevoie ca să-şi cumpere o maşină şi să-şi construiască un garaj. Desigur, maşina nu voia s-o ia decât „pentru a putea veni cât mai des pe la Bucureşti, ca să-l vadă". Bătrânul pictor zâmbi în barba – cunoştea „trucurile" nepotului – şi, pentru că îl iubea ca pe propriul lui copil, se hotărî să-i expedieze suma pe care i-o cerea.

Nepotul auzise că expoziţia pictorului avusese succes şi, bănuind că îi adusese oarecare venituri peste cele obişnuite, se hotărâse să „încerce". Cum bătrânul pictor nu cheltuia nici ceea ce câştiga obişnuit, era sigur că acum avea ceva bani puşi deoparte. Într-adevăr, cei doi bătrâni – pictorul şi bătrâna menajeră — se mulţumeau cu foarte puţin, cu atât mai mult, cu cât amândoi erau suferinzi. Dimineaţa beau nelipsitul ceai de muşeţel, bun pentru colită, la prânz serveau mâncăruri nu prea grele, iar seara, cu regularitate, mâncau câte un borcan de iaurt. Banii îi cheltuia pictorul mai mult cu musafirii, nelipsiţi din atelierul lui.

A doua zi după primirea scrisorii, Titu Zendor luă libretul de economii şi se duse să retragă banii de care avea nevoie nepotul. Completă formularul şi se aşeză liniştit să aştepte terminarea formalităţilor de plată, care, de obicei, nu durau decât foarte puţin timp. Iată însă că trecu aproape o jumătate de oră şi nu fu chemat la ghişeu. Îşi închipui că deoarece retrăgea o sumă mai mare formalităţile erau mai complicate şi rămase mai departe liniştit, citind ziarul. Spre marea lui mirare, în loc să fie chemat să ridice suma solicitată, i se prezentă un tânăr care îl rugă să-l urmeze, pentru a-i comunica ceva important.

— Cu plăcere, dar să ridic mai întâi banii, mărturisi el motivul aşteptării.

Tânărul îl privi într-un fel cam ciudat.

— Vreau să vă vorbesc tocmai în legătură cu aceşti bani, pe care vreţi să-i retrageţi

Bătrânul înţelese că ceva nu era în regulă şi că trebuie să-l urmeze.

Ce se întâmplase?

Când Titu Zendor prezentase la ghişeu formularul pentru retragerea banilor, funcţionara consultase soldul libretului respectiv, pentru a vedea dacă, într-adevăr, există depusă suma respectivă. Spre mirarea ei constatase că Titu Zendor avusese, într-adevăr, până de curând depusă suma de cincizeci de mii de lei, dar o retrăsese aproape în întregime. În momentul de faţă nu mai avea depusă decât suma de cinci sute de lei.

Constatarea aceasta produse oarecare panică în rândul tinerelor funcţionare, fiind ferm încredinţate că au de-a face cu un falsificator care încearcă să dea o lovitură.

Au anunţat direcţia, apoi au telefonat miliţiei, semnalând cazul. Peste câteva minute tânărul s-a prezentat pictorului, invitându-l să-l urmeze.

Titu Zendor fu rugat să urce într-o maşină, care staţiona în faţa C.E.C.-ului, iar peste câteva minute, şi mai nedumerit decât în prima clipă, coborî în faţa miliţiei.

— Vă rog să-mi explicaţi de ce am fost adus aici? se adresă tânărului, care însă nu-i dăduse nicio lămurire. Îmi închipui că s-a întâmplat ceva, dar nu pot să bănuiesc ce. Şi, mai ales, nu înţeleg ce rol pot să am eu…

— Veţi primi la timp toate lămuririle necesare. Vă rog să mă urmaţi, i se răspunse amabil, dar ferm în acelaşi timp.

Fu condus într-o cameră foarte simplu mobilată: un birou, trei scaune, un dulap de metal, un cuier pom.

În faţa lui se aşezară tânarul care îl condusese şi un alt bărbat blond, şi el de cel mult treizeci de ani, care sosise imediat după ei. Cel venit în urmă stătea mai retras şi îl cerceta atent pe pictor.

În sfârşit, cel care îl condusese până aici i se adresă:

— Există, într-adevăr, unele nereguli, care au determinat aducerea dumneavoastră aici.

— Şi eu sunt în măsură să vă dau vreo lămurire?! se miră Titu, căruia toată viaţa i se reproşase că nu ştie să se descurce, cât de cât, în treburile cotidiene, fiind mai tot timpul „cu capul în nori”. Vă rog să-mi explicaţi despre ce este vorba. Dar mai întâi să vă spun cine sunt.

Deşi cel din faţa lui mărturisi că îl cunoaşte, el tot se grăbi să explice cine este şi de ce se îndoieşte că ar putea să-i fie de vreun folos. Era convins că cei doi nu vor afla mare lucru de la el şi pierd timpul degeaba, interogându-l.

— Ne-aţi furnizat câteva relaţii interesante în legătură cu persoana dumneavoastră, spuse tânărul, după ce îl ascultase cu atenţie şi bunăvoinţă. Am dori acum să vă punem şi noi câteva întrebări. Sunteţi dispus să ne răspundeţi?

— Cu cea mai mare plăcere!

— În ultimii doi ani aţi depus, cu oarecare regularitate, bani la C.E.C., iar în ultimul an, mai precis în urmă cu şase luni, aţi depus o sumă mai importantă.

— După expoziţie. Cu şapte luni în urmă a avut loc vernisajul expoziţiei mele, care s-a bucurat de un oarecare succes, spuse cu o satisfacţie care nu scăpă celor doi. Aşa se explică de ce am avut banii respectivi.

— Nu asta ne interesează, ci faptul că în ultima lună, având, probabil, cheltuieli deosebite, v-aţi retras aproape toţi banii depuşi.

— Eu?! sări bătrânul atât de sincer mirat, încât cei doi îşi aruncară priviri semnificative.

— Vă rugăm să ne înţelegeţi bine. Pe noi nu ne interesează cum aţi folosit aceşti bani şi de ce i-aţi retras. Un depunător la C.E.C. este posesorul absolut al banilor lui, pe care îi foloseşte cum vrea, fără să dea socoteală nimănui.

— Dar eu n-am avut nevoie de niciun leu din cei depuşi, ripostă la fel de vehement. Dacă acum nu-mi cerea nepotul să-l împrumut cu o sumă mai mare de bani, încă nu retrăgeam niciun leu. Vă rog să credeţi fiecare cuvânt pe care vi-l spun.

— Totuşi, din acte reiese că în ultima lună v-aţi retras aproape întreaga sumă, lăsând în contul dumneavoastră numai câteva sute de lei.

— Imposibil!

Pentru a doua oară pictorul se miră cu o sinceritate care nu putea fi pusă la îndoială. Cei doi bărbaţi, care îl interogau, aveau destulă experienţă ca să deosebească o mirare sinceră de una prefăcută. Şi amândurora pictorul Zendor le păru sincer. Sau, dacă nu, însemna că se aflau în faţa unui mare actor.

— C.E.C.-ul ne informează că dumneavoastră, în ultima lună, aţi retras de cinci ori câte zece mii de lei, astfel că în clipa de faţă nu mai aveţi depusă decât suma de cinci sute de lei, bătu tânărul, cu dosul palmei, o hârtie pe care o avea în faţă. Iată însă că astăzi v-aţi prezentat şi aţi completat iar un formular în care cereţi să vi se restituie suma de opt mii de lei

— Vedeţi doar, arătă pictorul libretul. În ultimele şase luni nu am retras nimic. Vă rog să nu puneţi la îndoială afirmaţia mea şi să nu pierdeţi vremea suspectându-mă, în timp ce acolo s-a făcut cine ştie ce încurcătură. Iar dacă nu este o încurcătură… Mă rog, dumneavoastră sunteţi cei care trebuie să constataţi ce s-a întâmplat. Insist încă o dată să nu mă puneţi sub semnul întrebării. Toată viaţa mea am fost un om deosebit de corect, care nu m-am priceput la nimic altceva în afară de pictură. În celelalte treburi sunt chiar neîndemânatic. Acum înţeleg de ce m-aţi invitat aici, dar nu cred că sunt în stare să vă dau vreo lămurire. E tot ce pot să vă spun şi vă rog să procedaţi în consecinţă.

Ridică din umeri neputincios, privindu-i pe cei doi ca şi când le-ar fi spus: „ Îmi pare rău, dar ăsta sunt!“

Tânărul, care până atunci stătuse retras, interveni cu o întrebare, care îl puse pe gânduri pe pictor:

— Vă rog să ne spuneţi dacă nepotul dumneavoastră v-a vizitat în ultima lună.

— Nepotul meu?! Nu văd nicio legătură între el şi cele discutate până acum. Doar că el m-a rugat să-i împrumut opt mii de lei de care are nevoie ca să-şi cumpere o maşină şi să-şi construiască un garaj. Nici nu ştia dacă am sau nu de gând să-i împrumut suma pe care mi-a solicitat-o.

Cei doi sesizară de data asta intenţia lui de a-l apăra. Nu cumva unchiul se temea pentru nepot? De aceea tânărul insistă:

— După câte văd, numele nepotului figurează pe libret alături de al dumneavoastră, ceea ce înseamnă că şi el ar fi putut să retragă banii pe care i-aţi depus.

Titu Zendor se întunecă la faţă. Ultima întrebare îl tulburase. Oare să fi făcut Andrei o faptă ca asta? Într-adevăr îl trecuse şi pe el pe libret, sccotindu-l unicul moştenitor. Nu mai era tânăr şi i se putea întâmpla orice, iar Andrei trebuia să poată retrage banii într-o împrejurare nefericită.

După o lungă pauză, tânărul din faţa lui reveni cu întrebarea la care nu primise răspuns:

— Nu ne-aţi răspuns dacă nepotul dumneavoastră v-a vizitat în ultimul timp.

— Nu… Adică da, reveni el. Acum vreo trei săptămâni a trecut pe la mine.

— Şi atunci v-a vorbit despre bani? Vreau să spun: şi-a anunţat intenţia de a face un împrumut la dumneavoastră?

— Nu.

— Puteţi să ne spuneţi care sunt relaţiile dintre dumneavoastră?

—A, foarte bune! se grăbi pictorul să-i asigure, dorind, în adâncul sufletului, să le alunge orice bănuială. Andrei este ca şi copilul meu. După ce îşi va termina stadiul de practică se va muta la mine.

— El ştie că figurează pe acest libret?

— Sigur că da. Chiar eu i-am spus. Este un băiat în care am deplină încredere şi nu-i ascund nimic.

— Cunoştea şi suma pe care o aveţi dumneavoastră depusă? continuară întrebările, cu oarecare grabă.

— Nu cred că i-am arătat vreodată libretul, ca să ştie foarte exact. I-am spus numai că, într-o anume împrejurare, va putea şi el să ridice banii pe care îi am depuşi. În mare, i-am mărturisit că am vreo cincizeci şi ceva de mii de lei, dar nu cred că am specificat suma, cu atât mai mult, cu cât puteam să mai retrag sau să mai adaug.

— Vă mulţumesc pentru relaţiile pe care ni le-aţi dat, se arătă mulţumit cel care îi pusese ultimele întrebări. Dacă vom mai avea nevoie de unele precizări, vă vom deranja.

— Chiar vă rog. Trebuie să se facă odată lumină în acest caz. Eu aş vrea să mai insist încă o dată asupra faptului că am deplină încredere în nepotul meu.

— Am reţinut tot ce ne-aţi spus dumneavoastră, fu asigurat de tânărul care îi vorbise ultimul.

Pictorul fu apoi rugat să dea o declaraţie referitoare la cele întâmplate. După care plecă spre casă. Îl rugară să aibă răbdare câteva zile până când vor fi descurcate neregulile în legătură cu banii depuşi.

— Nu sunt îngrijorat din pricina banilor. Ştiu că ei sunt asiguraţi în orice situaţie, dacă se dovedeşte buna mea credinţă.

Când Titu închise uşa în urma lui, cel care îl invitase la miliţie se adresă celui sosit cu câteva minute mai târziu:

— Ce părere aveţi?

— Cred că lucrurile nu sunt chiar atât de simple cum păreau la prima vedere, răspunse cel întrebat, care nu era altul decât căpitanul Dima, interesat de orice fraudă care viza o sumă de bani mai importantă.

— Părerea mea este că acest bătrân pictor nu s-ar fi priceput la o astfel de escrocherie.

— După cum vezi, nici nu s-a priceput. Dacă este, într-adevăr, vinovat, înseamnă că a procedat ca un mare naiv. Iar el este „naiv“ în această materie, după cum ne-a şi mărturisit. Niciun om, cât de cât versat, nu s-ar fi dus, aşa cum a făcut-o el, să scoată bani, dacă ştia că nu mai are în cont. Cine nu ştie că funcţionarul controlează contul carnetului şi numai după aceea eliberează suma cerută?… În ceea ce-l priveşte, şi eu cred că e sincer. Nu înseamnă însă că nu trebuie să-l ţinem sub observaţie. Dar te rog să-mi dai libretul lui de economii.

Dima primi libretul şi, cu ajutorul unei lupe, se apucă să-l studieze.

— Îl vom trimite laboratorului, dar o inspecţie sumară nu strică.

În libret nu se mai operase de o jumătate de an nicio depunere sau retragere de bani. Şi totuşi în cont nu mai figura suma de cincizeci de mii menţionată. Oare pictorul să fi şters prin mijloace chimice operaţiile anterioare, inclusiv ştampilele?

Oricât de atent a cercetat foaia de hârtie n-a descoperit nimic care să dovedească faptul că asupra ei „se lucrase“ cu ceva. Nu părea nici răzuită, nici ştearsă. Şi, deoarece, „starea“ libretului era o chestiune foarte importantă pentru declanşarea cercetărilor şi

formularea variantelor pe care trebuia să se pornească. Dima făcu primul drum la laborator.

Asistă personal la operaţiile de studiere a foii de hârtie, participă la fotografierea ei cu ajutorul luminii negre, aşteptă nerăbdător developarea clişeelor, se aşeză şi el în faţa microscopului şi cercetă structura ei, dar absolut nimic deosebit nu observă. Era sigur că în libret nu se efectuase nicio ştergere. Totuşi banii fuseseră retraşi…

Cu aceste veşti se anunţă la colonelul Aldea, care privi si el îndelung libretul şi se convinse că nimic suspect nu se vedea. Dar ce concluzie se putea trage de aici? Că Titu nu era vinovat sau că era foarte abil?

— Nu ne rămâne decât să credem că banii au fost retraşi cu ajutorul altui libret, îi mărturisi căpitanului Dima gândul care se cristalizase în mintea lui în timp ce studiase foaia de hârtie. De libretul ăsta nu cred că s-a servit.

— Vă mărturisesc că şi eu am început să cred acelaşi lucru, se alătură Dima părerii exprimate.

— Dar dacă este aşa, atunci va trebui să căutăm răspuns următoarei întrebări…

— … Dacă de cel de-al doilea libret s-a folosit Titu Zender, nepotul lui – singurul care putea retrage banii în locul titularului – sau un al treilea, de care noi încă nu avem habar că există? puse Dima întrebarea în locul colonelului Aldea.

— Tocmai asta voiam să spun. Mai ales că există acest nepot care ar fi putut retrage cu mai mare uşurinţă banii, fiind trecut pe libret.

— M-am gândit că el ar fi avut tot timpul posibilitatea să ştie cum stă pictorul cu banii şi, nerăbdător, să fi încercat să şi-i însuşească.

— De asemenea, el mai putea să ştie că Titu nu retrage din banii depuşi, deoarece nu are nevoie de ei, iar dacă el, printr-un mijloc oarecare, îi va scoate, nimeni nu se va sesiza.

— Atunci de ce i-a mai cerut acel împrumut?

— Aici poate că a intervenit neprevăzutul care dă în vileag orice faptă necinstită. Să zicem că el ştia că pictorul are mai mulţi bani depuşi la C.E.C. Chiar acesta îi mărturisise că are o sumă apropiată de cincizeci şi ceva de mii de lei. Dar să presupunem că nepotul nu-l crede pe unchi. El e sigur că dacă acesta i-a mărturisit cincizeci, are precis şaptezeci sau chiar mai mulţi. Şi atunci ce face? Retrage el, pe un carnet fals, cincizeci de mii, apoi îi cere cu împrumut opt, ca să-şi justifice, faţă de oricine, suma mare de bani pe care o are şi cu care vrea să-şi construiască un garaj, să-şi cumpere o maşină şi să mai facă cine ştie ce. Aşa putea oricând spune; „O parte din bani mi i-a împrumutat unchiul meu. Iată şi avizul prin care poşta m-a anunţat, să ridic opt nai de lei“. De unde are unchiul atâţia bani? E om în vârstă, cheltuieşte puţin, a avut o expoziţie personală… Şi să ştiţi că nu este prima dată când mi-a dat o sumă ca asta.

Varianta colonelului Aldea era foarte logică şi căpitanul Dima se hotărî în sinea lui să afle cât mai multe despre acest nepot, atât de iubit de pictor.

— Am să trimit pe cineva să se intereseze despre doctorul Andrei Zendor, spuse Dima.

— Cât mai curând.

— Între timp eu voi face o vizită C.E.C.-ului, să aflu acolo tot ce se poate afla în legătură cu acest caz.

— Studiază formularele cu ajutorul cărora s-au retras banii.

Doctorul Andrei Zendor era foarte cunoscut în staţiune. Aproape toţi cei care soseau acolo treceau mai întâi prin cabinetul lui. Deşi tânăr se bucura de reputaţia unui foarte bun balneology. Figura lui o amintea pe aceea a pictorului, având aceleaşi trăsături. Pacienţilor le apărea ca un tânăr fără prejudecăţi, fără „morgă“. Poate prea familiar, chiar din prima clipă cu oricine intra în cabinetul lui. El îşi primea pacienţii ca pe nişte vechi cunoştinţe, fapt foarte puţin obişnuit în lumea medicilor. Acest fel de comportare câştiga însă încrederea bolnavilor, care îl socoteau „un băiat foarte bun” şi i se adresau fără nicio rezervă.

Doctorul însă intra în contact cu tot felul de oameni, unii care se bucurau că este aşa – cei mai mulţi –, iar alţii care considerau că ar fi trebuit să fie „mai sobru“. Printre cei care l-ar fi dorit „altfel”, se număra şi directorul sanatoriului, un bărbat impozant, în faţa căruia pacienţii deveneau sfioşi când explicau de ce suferă, cu toate că şi el era foarte apropiat bolnavilor. Avea însă alt „stil“. Când în cabinetul lui intra un pacient, el îl

întreba în aşa fel: „dumneavoastră?“, încât acesta simţea deodată unde este şi cum trebuie să sc comporte. La Andrei Zendor însă convorbirea decurgea cu totul altfel:

— Ce s-a întâmplat, tăicuţă? îl primea el pe un bătrân care păşea cu oarecare sfială în cabinetul orbitor de alb. Te pomeneşti că te doare ceva?

— Apăi, moţăia acesta necăjit. De ce crezi dumneata că am bătut drumul până aici?

— Şi vii de departe?

— Tocmai din Dobrogea.

— Dacă vii tocmai de acolo, atunci trebuie să te facem bine, nu avem încotro. Când oi pleca de aici, dacă nu te înscrii dumneata în echipa de fotbal din sat să nu-mi spui pe nume. Centru înaintaş ajungi.

— Chiar că mi-ar sta bine!

Apoi doctorul îl cerceta cu atenţie, îi dicta tratamentul, pe care îl punea să şi-l scrie, ca să nu uite ce are de făcut, îl ruga să mai treacă o dată pe la el, să-i spună cum se simte. Şi, de regulă, pacientul mai trecea, pentru că doctorul îi fusese simpatic.

Purtânau-se astfel, pacienţii îi iertau uşor şi ceea ce nu ar fi trebuit scuzat în comportarea lui. De exemplu zâmbeau cu oarecare îngăduinţă dacă îl vedeau intr-o zi în compania unei femei, iar a doua zi, la braţul alteia. Îl mai iertau şi când întârzia, câteodată, dimineaţa, pentru că până spre ziuă făcuse un chef cu câţiva prieteni. Nu se putea nimeni supăra, deoarece, în clipa în care intra la el primul pacient, singur se dezvinovăţea:

— Eşti supărat pe mine, nu-i aşa? Ai dreptate! Tinereţea, fir-ar ea să fie! Nici două ore n-am dormit. Dar am băut o cafea tare. M-am încurcat rău de tot. Nici nu m-aşteptam. Am intrat să luăm o bere. Dar ia să vedem acum despre ce este vorba.

Şi, conştiincios, îşi vedea de treabă.

Numai pe director nu-l putea lua astfel. Încercase de câteva ori să glumească şi cu el, dar fără succes. Acesta îl „săpunea” serios în şedinţe, îl critica, nu-i permitea să se scuze aruncând totul pe seama „tinereţii”. Pe bună dreptate directorul sanatoriului era supărat de câte ori se întâmpla o astfel de întârziere şi de fiecare dată îl ameninţa cu sancţiuni administrative. Dacă n-o făcea, era pentru că, deşi cu totul opus ca fire tânărului doctor, îi recunoştea acestuia calităţi esenţiale: conştiinciozitate în tratament, pricepere, bunăvoinţă faţă de pacienţi. Ştia însă că dacă nici el nu s-ar fi ţinut de capul lui, tânărul doctor ar fi „scăpat caii” şi mai rău cu atât mai mult, cu cât, simpatic fiind, găsea imediat „aliaţi”, chiar printre pacienţii care sufereau din cauza „zburdălniciei” lui.

Într-o zi, în cabinetul tânărului doctor intră un pacient pornit şi el pe glumit. Pentru că nu era mai în vârstă decât medicul, acesta l-a întâmpinat bine dispus:

— Dumneata ai venit ca să mă încerci. Vrei să vezi dacă descopăr că nu suferi de nimic…

Tânărul doctor nu-şi dădea seama că rostise un adevăr, pentru că, într-adevăr, pacientul nu era suferind. De aceea felul acesta de a-l primi îl descumpăni pentru o clipă, dar nu mai mult. Acceptând maniera doctorului de-a conversa, îi răspunse;

— Ce să vă mai încerc? Vă mărturisesc de la început că nu sufăr de nimic… dacă cerul e senin. Când se înnourează însă, vreau nu vreau, îmi aduc aminte de doctor.

Medicul râse, cucerit de pacientul vioi.

— Şi când te gândeşti că tratamentul meu n-o să-ţi ajute cu nimic!

— Parcă citiţi gândurile oamenilor!

Se amuzară amândoi pe seama reumatismului, doctorul încurajându-şi pacientul prin mărturisirea că această boală, de fapt, nu poate fi lecuită, tratamentul nereuşind decât să oprească maladia în stadiul în care se găseşte.

— Atunci e vai de genunchii mei! Trebuie să mă las de motocicletă, mărturisi pacientul.

— Ar fi cazul. Pe toţi cei care ajung în cabinetul meu îi sfătuiesc să abandoneze motocicleta.

— Îmi cumpăr o maşină. E mai sănătos…

— Indiscutabil!

— Dar dumneavoastră cum de nu aveţi încă?!

— Îmi luam de mult, dar n-am avut garaj. Acum m-am hotărât să-mi construiesc unul chiar în curtea casei în care locuiesc. În fiecare sâmbătă mă duc la Bucureşti. După practică mă stabilesc aici.

— Aveţi la cine să trageţi?

— Am un unchi, la care vreau să trag peste câţiva ani, dacă reuşesc la examenul de medic specialist. Caut o maşină albastră. E visul meu.

— Banii să-i aveţi, că maşină găsiţi dumneavoastră ce culoare vreţi. Iar dacă nu, o vopsiţi.

— Mai îmi trebuie ceva parale, dar are cine să-mi împrumute. Puteam să-i am pe toţi, dacă nu-mi fugeau aşa printre degete. Nici eu nu ştiu cât de repede îi cheltuiesc.

—Strângeţi de mult?

— De aproape un an.

— Bine că puteţi să şi cheltuiţi, să şi strângeţi bani! spuse pacientul, cam în doi peri.

— Aici nu cheltuiesc decât pe distracţii. Cantina este ieftină, casa o am gratis, ce să fac cu banii? Îi pun la ciorap! Până acum trei luni am cunoscut o domnişoară foarte priceputâ în arta de a comanda, care mi-a stricat puţin planurile, dar acum m-am liniştit şi… Dacă nu-mi reveneam, mâncam toată maşina!

— De aceea n-aţi mai fost prin Bucureşti?

— Am trecut acum vreo trei săptămâni, dar mai mult din obligaţie faţă de unchiul meu.

— De trei săptămâni n-aţi mai plecat nicăieri din staţiune?! Cred că v-aţi plictisit…

— De trei luni, nici până la gară, cu excepţia de care ţi-am vorbit. Pentru mine nu mai exista nimeni. Am fost prins rău de tot!

Peste două minute, pacientul se despărţea de medic, promiţându-i că se vor revedea în curând. Erau prieteni!

Când uşa cabinetului se închise în urma altui bolnav, în loc să iasă din clădire, pacientul urcă la etaj şi apăsă pe clanţa uşii pe care scria: „Director“. Mai întâi însă vârî cu grijă reţeta primită în buzunar.

L-a rugat pe directorul sanatoriului să-şi facă timp câteva minute pentru a-i da unele relaţii. Acesta a primit, foarte amabil, promiţându-i că vor sta de vorbă imediat ce va termina o consultaţie urgentă. Tânărul pacient răsfoi câteva minute revistele de pe masa din anticameră, apoi fu primit.

— Nu vă răpesc prea mult timp, l-a asigurat din primul moment pe director. Vă rog să-mi răspundeţi la câteva întrebări care îl privesc pe doctorul Andrei Zendor.

Tânărului nu i-a scăpat faptul că directorul a devenit deodată atent, adunându-şi sprâncenele într-o încordare involuntară.

„Va să zică se aşteaptă să audă lucruri neplăcute”, gândi Mihai atent la cel mai mic semn care ar fi putut să-i spună ceva.

— Vă rog, îl invită directorul să continue.

— Mai întâi aş vrea să-mi spuneţi dacă în ultima lună doctorul Zendor a primit o învoire să lipsească din staţiune un anumit timp, dacă şi-a luat o zi sau două de concediu fără plată sau din zilele de concediu legal.

Directorul făcu efortul de a-şi aminti. Desigur, voia să dea un răspuns cât mai exact.

— Pot să întreb funcţionara care se ocupă de…

— Aş fi preferat să vă amintiţi dumneavoastră. Dacă totuşi vă este imposibil vom apela şi la serviciile ei. Mă interesează numai ultimele patru, cinci săptămâni.

— Să încerc să-mi amintesc… Ştiţi de ce îmi vine greu să mă pronunţ? Pentru că de lipsit a lipsit chiar de vreo două ori luna asta, dar nu mai ştiu dacă a cerut vreodată învoire… Ba da, îşi aminti el. Acum vreo trei săptămâni mi-a cerut o zi din concediul de odihnă. Ştiu precis că era vorba de o zi de sâmbătă, ca să poată prinde şi duminica şi să folosească două zile. S-a dus până la Bucureşti, la unchiul lui.

— A revenit la serviciu în lunea următoare?

— Cred că da.

— Alte zile nu a mai lipsit?

— Ba da. E foarte dezordonat în viaţa particulară şi adesea aceasta se resimte şi în treburile lui de aici. Se întâmplă câteodată ca după o petrecere sau o escapadă sentimentală să-mi întârzie la serviciu, şi chiar să lipsească o zi. De nenumărate ori l-am criticat eu sau colegii lui. L-am şi sancţionat, tăindu-i prima pe care, de altfel, ar fi meritat-o, dar tot n-am reuşit să-l dezbar de această meteahnă.

— În afară de acest cusur, cum îl apreciaţi?

— Medic bun, conştiincios, apropiat de bolnavi. În ultimul timp parcă s-a mai liniştit. Poate că şi-a pus în gând să strângă bani pentru a-şi cumpăra maşină.

— Încercaţi, vă rog, să vă amintiţi o zi sau două în care a lipsit nemotivat?

Directorul cumpăni iar, îndelung, până când să răspundă:

— Da… Ştiu că odată n-am vrut să-i scad ziua lipsă din concediul de odihnă. Este vorba despre o zi de luni când, în loc să vină la serviciu la ora opt dimineaţa, a apărut pe la douăsprezece. Dar ce data era atunci ? Cred că a fost în urmă cu vreo câteva săptămâni.

Directorul nu-şi mai aminti încă o zi de absenţă, dar promise că se va interesa dacă doctorul a mai lipsit şi altă dată în luna aceea.

De la director, pacientul se îndreptă spre locuinţa doctorului Zendor. Ajunse în faţa unei case cu două caturi specifică staţiunilor de munte. Partea de jos era din şisturi vinete, iar cea de sus, din lemn, tencuit pe dinăuntru. Pentru că strada era în pantă ajungeai în camerele de sus fără să urci vreo scară. Ocolind curtea, te trezeai la înălţimea verandei care se întindea prin faţa celor trei camere ce dădeau dintr-una în alta.

În curte, tânărul zări o grămadă de cărămizi şi una de nisip. Probabil primele materiale pentru viitorul garaj.

În verandă, o bătrână croşeta ceva. Trebui să bată de câteva ori în geamul uşii ca s-o sustragă de la îndeletnicirea ei. Când îl zări se grăbi să lase lucrul pe masă şi să-l întâmpine.

Tânărul îi spuse că îl caută pe doctorul Zendor.

— Păi, maică, la ora asta e la spital, îi răspunse ea cu o bunăvoinţă plină de regret.

— Încă nu s-a întors?

— Nu, maică. Peste un ceas vine la masă.

— Eee! făcu tânărul şi fluieră a necaz. Ce să fac încă o oră?

— Dacă vrei să-l vezi, du-te dumneata până la spital.

— Aş fi vrut să stăm de vorbă aici. Acolo vine un bolnav, altul, n-are timp pentru mine. L-aş aştepta…

— Sigur, maică. Poate vrei şi o dulceaţă?

— Nu, măicuţă!

— Asta e camera lui, arătă ea o uşă care dădea în verandă. Poţi să-l aştepţi înăuntru.

Tânărul rămase în pragul camerei. Dintr-o privire o cuprinse pe toată. Nu-i atrase nimic atenţia. Un pat cu tăblii de fier, cu marginile din ţeavă de alamă, pe care erau pictate două fetiţe în mijlocul unei pajişti, un dulap de haine din lemn de brad, băiţuit, două preşuri, ţesute în război de casă, o masă, două scaune de brad, cu spătar, vopsite albastru. Atenţia nu-ţi era reţinută decât de biblioteca pusă pe acelaşi perete cu masa. Nu erau decât două rafturi, dar înţesate cu cărţi de medicină. Pe masă, era deschis un tratat voluminos, iar alături, un caiet în care doctorul Zendor făcuse însemnări pe care le sublimase atent cu creion roşu sau albastru. Oare doctorul studia? Iată ceea ce i se păru mai semnificativ.

Bătrâna îi surprinse privirea oprită pe tratatul de pe masă şi se simţi obligată să-i dea lămuriri:

— Învaţă, maică. Mereu învaţă, de parcă n-a stat atâta prin şcoli. Iar învaţă ca mai înainte.

— N-a citit mereu?

— Cât a fost cu *zuza* aia n-a pus mâna pe carte, se referi ea la o femeie, ca şi când ar fi cunoscut-o şi el.

— A fost încurcat cu cineva?

— Cine nu ştie? Toată staţiunea vorbea. Nu-şi mai vedea de serviciu, nu-şi mai vedea de nimic. Numai chef şi chef, de mă speriasem. Doamne, ce femeie!

— O fi fost frumoasă, măicuţă?

— Zuze d-astea, date cu toate alea şi pe la ochi, şi pe la sprâncene… Şi nepieptănată, maică. Eu nu ştiu cum de se uita la ea, că e un om tare îngrijit şi curat.

— Dumneata nu-i mai dădeai un sfat?

— E, maică, se schimbase de tot. Eu nu lm iertat niciodată, i-am zis-o de la obraz. Asta îmi place, asta nu. De când cu zuza nu mă mai asculta deloc. S-a certat şi cu mine, el care pot să-i zic orice, că râde.

— E certăreţ?

— Da’ de unde! Zuza îl *infiltra*, maică. Voia sa se mute aici cu el. Numai că nu i-a mers. Până la urmă s-a convins şi el ce-i poate capu’ şi-a dat-o dracului, Doamne iartă-mă! Că fac şi păcate cu ea. Am făcut eu ceva pentru el, de l-am scăpat. Altfel… Dacă a ajuns el să se ducă după bani la Bucureşti. Şi doar avea destui până s-o cunoască pe ea.

Tânărul deveni deodată şi mai atent. Iată un amănunt care contrazicea prima impresie.

— Doar nu cheltuia mai mult decât leafa. Câştiga destul de bine.

—Oricât ai câştiga, maică, o femeie ca aia te aduce la sapă de lemn. Doar nimeni n-are sac fără fund.

Bătrâna se apropie un pas de el şi-i vorbi şoptit, de parcă doctorul ar fi fost în camera de alături şi ar fi putut să-i audă:

— S-au şi certat pentru bani. Adică el i-a spus că nu mai are, şi de aici s-au ciorovăit. Până la urmă s-au împăcat şi au plecat la Bucureşti, să împrumute de la unchiul lui. Poate că-l ştii. Zice că e pictor mare. Şi ăla e un om tare cumsecade. A fost odată pe aici. Uite, tablia asta de la pat el mi-a pictat-o. L-am rugat eu, că se jupuise tabloul vechi. Vezi ce frumoase fetiţe a făcut?

— Şi când s-au întors de la Bucureşti?

— Nu ştiu ce s-o fi întâmplat acolo, că ea n-a mai venit încoace. Sau o fi venit prin staţiune, da' la mine nu. De atunci nu am mai văzut-o.

— El nu ţi-a spus nimic?

— Nimic. A stat mult timp bosumflat, dar până la urmă cred că a uitat-o. Îi scria noaptea scrisori, şi dimineaţa le rupea. Slăbise de nu-l mai cunoşteam.

Batrâna i-a povestit apoi cum a vrut doctorul să mai plece o dată la Bucureşti, dar s-a răzgândât. Pentru că îi era ruşine de unchiul lui.

— S-o fi dus cu zuza pe la el şi s-a făcut de râs. I-o fi spus şi unchi-su ceva, de i-a dat el cu picioru'. În sfârşit, de unde, de neunde, a scăpat de ea.

Printre altele, tânărul vizitator află cum o chema pe femeia cu care fusese doctorul încurcat – Lola – şi adresa unde stătuse ea în staţiune.

Îşi luă la revedere de la bătrână, spunându-i că s-a hotărât totuşi să se ducă la spital, dar de îndată ce se îndepărtă atât cât să nu mai poată fi văzut se îndreptă spre adresa fostei prietene a doctorului Zendor.

Casa în care locuise Lola semăna cu aceea în care sta doctorul, după cum amândouă semănau cu multe altele din staţiune.

În curte, un bărbat între două vârste dregea giurgiuveaua unei ferestre. Când tânărul se opri în poarta casei lui, se dezdoi din mijloc şi-l privi întrebător.

— Tovarăşa Lola aici stă?

— Ce vrei dumneata cu ea? veni întrebarea răstită.

— Aş fi vrut să-i vorbesc.

— Să-i vorbeşti? repetă bărbatul, la fel de pornit. Ce să-i mai vorbeşti, că a fugit, fără să-mi plătească chiria pe ultima săptămână.

— Nu mai spune? N-aş fi crezut!

— Cine eşti dumneata de o cauţi?

— O cunoştinţă. Am venit la odihnă şi pentru că am aflat că locuieşte aici…

— Dacă o mai întâlneşti, să-i spui dumneata să-i fie ruşine, că nu se pleacă aşa dintr-o casă de oameni. S-a dus pentru o zi, două, la Bucureştii şi nu s-a mai întors. A venit doctorul să-i ia valiza, să i-o trimită. Nici nu i-o dădeam, dacă nu-mi promitea că va plăti în locul ei.

— Şi a plătit?

— Te cred, că n-a avut încotro. El e băiat de treabă, numai că a avut cam multe de plătit de pe urma ei. Asta ţi-o spun dumitale, să nu pici cumva mesa. E o femeie care îi ciupeşte al naibii pe bărbaţi. Mai bine n-o mai căuta. Şi nici uşă de biserică nu e. Până să se împrietenească cu Zendor au mai fost şi alţii pe aici.

— Cum de ai ţinut-o, dacă s-a purtat aşa?

— Ca să zic aşa, am fost obligat. Când era aici a plecat pentru o zi la Bucureşti şi a luat-o şi pe nevastă-mea cu ea, de s-a arătat unui specialist. Nevastă-mea suferă cu ochii. Acum i-a dat ochelari şi e bine. A urmat şi un tratament…

— Eu, să spun drept, n-o cunosc prea de mult şi aş fi vrut s-o întâlnesc. Nu-mi închipuiam despre ea ceea ce mi-ai spus dumneata. Poate că o mai întâlnesc în Bucureşti. Nu-i ştii cumva adresa?

— Am notat-o eu undeva. Şi dacă tot vrei s-o mai întâlneşti… E câte o femeie d-asta frumoasă că… Treaba dumitale. Saveto! strigă spre fereastra de deasupra lor.

O femeie apăru şi-l salută pe tânăr, plecându-şi capul. Tânărul îi dădu bună ziua.

— Saveta, ce adresă are duduia Lola a noastră?

—A, pe ea o caută! Păi…

— Lasă că i-am spus eu tot ce trebuia să-i spun. Adu adresa aia, că ne-o cere dumnealui.

Peste câteva minute femeia aruncă pe fereastră un bileţel în care era scrisă adresa. Tânărul o lua şi, după ce le mulţumi, plecă grăbit. În urma lui bărbatul o privi semnificativ pe nevastă-sa, ca şi când i-ar fi spus: „Vezi ce a dracului femeie?''

Tânărul era atât de grăbit, pentru că peste câteva minute doar sosea trenul care avea să-l aducă în cel mai scurt timp în Capitală.

Câteva ore mai târziu stătea de vorbă cu Dima.

— Ce impresie mi-a făcut? repetă Mihai întrebarea acestuia. Cred că doctorul Zendor are un fond serios, dar e un tip foarte influențabil, şi de aceea e posibil să comită şi gesturi reprobabile. Nu ştiu dacă şi unul atât de grav ca cel de care ne ocupăm.

Îi relată lui Dima convorbirile avute cu doctorul Zendor, cu directorul sanatoriului, cu bătrâna gazdă şi cu proprietarul casei în care locuise Lola.

— Ai adresa ei din Bucureşti?

— E scrisă aici.

— Această Lola Cincu este o femeie pe care aş vrea s-o cunosc. S-ar putea ca prin apartamentul ei să treacă fire interesante.

— Deocamdată sunt foarte sigur de faptul că a cheltuit bani frumoşi din punga doctorului Zendor. Chiar el mi-a mărturisit. Din cele aflate despre ea s-ar putea să-l fi îndemnat la un moment dat pe doctor să retragă ceva bani de pe libretul pictorului. Mai ales că au fost împreună la bătrân acasă.

— Sau, dimpotrivă, odată ajunsă în casa acestuia, şi-a luat datele necesare pentru a lucra pe cont propriu şi a scoate banii pictorului de la C.E.C. Dar cred că o evaluare mai precisă a situaţiei o vom putea face numai după ce voi sta de vorbă cu ea. Nu e prea târziu, aşa că mă duc chiar acum s-o văd.

Dima coborî din maşină la capătul străzii Zenitului. Până la numărul 102 mai avea de mers o bună bucată de drum. Păşea fără să lase impresia că se grăbeşte, deşi voia să ajungă cât mai repede în faţa celei pe care o căuta. Iată că se trezi în poarta unui frumos bloc, de câteva etaje. Pe tabelul aflat în holul de la intrare nu întâlni numele căutat. Ieşi, ocoli blocul şi mai descoperi o uşă. Se hotărî să intre.

Mai avea de suit câteva trepte, când privirea i-a fost atrasă de un anunţ prins pe tocul unei uşi; „*Lola Cincu – Cosmeticiană*“. Aici voia să ajungă.

Sună şi după câteva secunde o fată de 16-17 ani veni să-i deschidă. Îl privi o clipă surprinsă, apoi, fără niciun cuvânt, îl pofti să intre.

— Luaţi loc, îi spuse ea, după ce ajunseră într-un hol mobilat modern. Aveţi de aşteptat câteva minute.

— Nu face nimic, o asigură el, aşezându-se cu aerul omului care ştie că are să stea o bună bucată de timp.

Măsuţa dinaintea lui era încărcată de reviste de modă Marie Claire şi Vogue.

Pentru că fata care îl introdusese aici a dispărut imediat ce l-a văzut aşezându-se, nu i-a rămas altceva de făcut decât să privească în jur. Fiecare semifetoliu avea o husă dintr-o altă culoare, ca si pereţii, discret văruiţi în nuanţe dulci de vernil, roz, portocaliu, gălbui. Pentru că şi husele aveau aceleaşi culori, încăperea degaja un aer tineresc. Privi îndelung un foarte frumos vas chinezesc aşezat pe un piedestal din lemn de trandafir.

Atenţia îi fu atrasă de zgomotul pe care îl făcea motoraşul unui aparat electric care se auzea dintr-o cameră vecină, despărţită printr-un glasvand de hol. Geamurile uşilor fiind mate, nu se putea privi dincolo.

Se auzeau, estompat, şi două voci de femeie. Dima nu reuşi să înţeleagă nimic din ceea ce vorbeau. „Oare cât o fi durând o şedinţă?“ se întrebă, consultându-şi ceasul. După chicotelile care veneau acum din cabinei, bănui că se aude vibratorul pentru masaj. Se întreba dacă această operaţie ar fi la începutul sau către sfârşitul şedinţei cosmetice.

Mai avu de aşteptat vreo zece minute, când uşa glasvandului se deschise, lăsând să treacă o femeie de peste cincizeci de ani, dar foarte tânără în gesturi. Făcând cu neaşteptată sprinteneală o piruetă, ea se întoarse către cea care o conducea şi-o sărută ţuguindu-şi buzele.

— Te sărut! Rămâne să-ţi telefonez.

—Aştept, doamnă Oblenski.

Cu aceeaşi piruetă, clienta se îndreptă spre ieşire, după ce mai întâi, în treacăt, îl cercetă pe neaşteptatul vizitator.

Dima însă pândea nerăbdător s-o vadă pe cosmeticiană. Pentru că din locul unde stătea nu putea fi văzut din cabinet, el tuşi uşor pentru a atrage atenţia asupra lui. Şi bine făcu, pentru că ea tocmai se pregătea să închidă uşa, bănuind că a terminat lucrul în ziua aceea. Făcu un pas şi apăru în hol. O sprânceană i se ridică mirată.

— Dumneavoastră?

Oricâtă prezenţă de spirit avea Dima, pentru o clipă rămase cu privirea pironită pe chipul ei. Nu mai văzuse în viaţa lui o frumuseţe atât de izbitoare. Părul de culoarea aurului vechi, tuns băieţeşte, strălucea nefiresc în penumbra holului, luminat din spate de lumina vie care venea din cabinet. Rămâneai fascinat de ochii de un albastru intens, măriţi şi mai mult de fardul dat cu pricepere. În decolteul adânc, montat într-o superbă broşă, scânteia un briliant de cel puţin cinci carate.

„Bleu-blanc!“ îşi spuse Dima, şocat de săgeţile albăstrii aruncate de piatra scumpă. Sub halatul imaculat bănuia trupul de ţipar.

În chiar clipa aceea se gândi că se află în faţa unei femei pentru care un om cu o fire ca a doctorului poate comite multe greşeli. Din cele aflate până atunci reieşea că ea ştie să facă dintr-un bărbat un om fără scrupule. Iar dacă totuşi doctorul a reuşit să-i reziste şi a scăpat din mrejele ei, merita să fie felicitat. Ca bărbat, Dima îşi dădea seama că n-a fost deloc simplu pentru Zendor să-i spună acestei femei „lasă-mă-n pace!’’

— O consultaţie, reuşi el să-i anunţe, destul de firesc, scopul vizitei.

— Poftiți!

Dima păşi în cabinet înciudat pe stinghereala lui. Rămase în mijlocul camerei, aşteptând să fie întrebat.

— Luaţi loc aici.

Fu invitat să se aşeze pe un scaun medical. Acum îl domina şi mai mult, scaunul fiind destul de scund. Ea aprinse un bec puternic, care îl făcu să clipească des.

Siguranţa ei îl înfurie pur şi simplu, dar îi fu de bun augur, deoarece furia îl făcu să se regăsească. „Ce dracului, sunt om în toată firea!“

Nu putea spune că se fâstâcise în faţa ei, dar îşi pierduse spontaneitatea care îl ajutase întotdeauna să se descurce în orice situaţie. Îşi dădea seama că siguranţa femeii izvora din conştiinţa impresiei pe care o producea asupra bărbaţilor. Şi tocmai de aceea ar fi vrut să facă o excepţie. Era sigur că numai fiind o excepţie, va reuşi să-i atragă atenţia, s-o facă să ducă o conversaţie cu el.

Se scutură, ca şi când ar fi fost străbătut de un curent, şi se simţi mai sigur pe el.

— Astăzi nu mai lucrez, dar să vedem despre ce este vorba.

— Despre frumuseţe, desigur!

Zâmbetul ei subţire abia schiţat de colţul ochilor, nu-l mai impresionă.

Ea apropie şi mai mult becul de obrazul lui, şi-l studie amănunţit, profesional. Rămasă în spatele abajurului, aproape că nu o vedea,

— Sunteţi mai mult decât prudent. În general bărbaţii sunt foarte neglijenţi.

— Observaţia dumneavoastră mă face să le dau dreptate celor care au prejudecata că bărbaţii nu au ce căuta într-un astfel de cabinet.

— Într-adevăr o prejudecată Eu mă refeream la faptul că tenul dumneavoastră e foarte curat.

— Mai bine să prevenim, decât să reparăm!

— Câte femei nu înţeleg acest principiu. Din păcate. O să avem de luptat cu aceste puncte negre, vom folosi o cremă bună, pentru tenul dumneavoastră cam gras vom face un masaj uşor, îl anunţă ea cum va decurge „bătălia” pentru frumuseţe, propunându-se aliatul lui.

— De luptat? Limbaj pur militar, se agăţă el de acest cuvânt, pentru a duce conversaţia acolo unde voia.

— Foarte plăcut dumneavoastră, bărbaţilor.

— Nu întotdeauna. Profesia ne păstrează bătăioşi sau dimpotrivă. Secretara mea e mai bătăioasă decât mine.

Rostise acest „secretara mea“ foarte firesc, ca şi când nu aici ar fi fost accentul frazei, că ar fi urmărit, într-adevăr, să-şi susţină ideea că nu toţi bărbaţii sunt luptători. A simţit însă cum a crescut deodată atenţia ei, în faţa acestui amănunt, ca şi când şi-ar fi spus: „Dacă are o secretară, nu e un oarecare”.

— Asta mă face să cred că a-ţi place lupta sau nu e mai mult o chestiune de temperament decât de sex, continuă el. Nu credeţi?

Ea stinse becul care îl lumina de aproape şi se îndepărtă. Îi vorbi în timp ce-şi spăla mâinile la o mică chiuvetă ascunsă de un paravan.

— Poate că aveţi dreptate. Şi noi, femeile, admirăm lupta. Şi chiar suntem bune luptătoare, dacă nu înţelegeţi prin luptă neapărat războiul.

— Luasem sensul cel mai larg al noţiunii, de la lupta în război până la lupta pentru existenţă.

— În sensul ăsta…

Lăsă să se înţeleagă că în acest sens femeile sunt chiar mai pricepute în luptă decât bărbaţii. După ce tăcu câteva clipe se explică:

— Nu mi-e teamă să afirm că, de cele mai multe ori, suntem mai pasionate şi mai dibace decât bărbaţii. Şi ştiţi de ce? întrebă ea, apărând din spatele paravanului.

Dima nu scăpă amănuntul că îşi pieptănase părul şi îşi retuşase rujul buzelor.

— Sunt curios să aud, dacă sunteţi gata să faceţi o declaraţie sinceră, îi spuse râzând.

— Foarte sinceră. Luptăm mai eficace pentru că… gândi ea un timp, în care ierarhiză, probabil argumentele –, pentru că ştim mai precis scopul pe care întotdeauna îl raportăm la noi. Femeile nu luptă în război nu pentru că sunt mai puţin capabile, ci pentru că acolo scopul este foarte disimulat. Dacă însă s-ar referi precis la ele, ar fi mai războinice decât bărbaţii. Aproape toate suntem într-atât de egoiste, încât putem restrânge Universul la noi. Sunt sinceră?

— Mi se pare că da. În al doilea rând?

— În al doilea rând luptăm mai eficace pentru că nu ne speriem de mijloace. Le folosim pe oricare. Suntem lipsite de scrupule, dacă vrei. Vorbesc în general.

— Şi în al treilea? insistă Dima.

— Suntem mai curajoase, sub aparenţa de înspăimântate. Pentru noi devenim curajoase. Dar numai pentru noi. Conştiinţa vârstei o simţim atât de acut, încât vrem totul cât mai repede. Nu suntem frumoase o veşnicie. Am fost sinceră? îl întrebă iar, aşezându-se pe un scaun cu spătar şi aprinzându-şi o ţigară.

— Impresionant de sinceră. Şi sinceritatea brutală e un mijloc?

— O metodă, râse ea provocator.

— Bieţii bărbaţi! se căina Dima, fals disperat. Iată ce luptă inegală duc.

Pe cosmeticiană o amuzară cuvintele lui mai mult decât s-ar fi cuvenit.

Dima se hotărî să restrângă şi mai mult aria convorbirii lor, şi-i spuse:

— Dumneavoastră constituiţi, desigur, excepţia care confirmă regulile enunţate mai înainte.

— De ce aş fi eu o excepţie? Cred că, dimpotrivă, am toate atuurile ca să fiu în regulă. Uite, ţi-am făcut această mărturisire fără ca să-mi fie teamă că te sperii. Bărbaţii au accese de curaj când doresc să-şi încerce forţele, să şi le valorifice.

Era o provocare? Îl îndemna să-şi încerce forţele, să şi le verifice, câştigând o femeie foarte frumoasă. Ştia că este o tentaţie pe care bărbatul trebuie s-o ajungă prin luptă, deci cu sacrificii… Şi nu-i scăpase trecerea firească da la reverenţă la amiciţie. De altfel, întreaga ei atitudine dovedea că vrea să placă. Dima îşi dădea seama de asta privind-o cum îşi arunca părul pe spate, cum fuma, cum vorbea, cât de interesantă voia să pară. „De când am vorbit despre secretară!“.

— Şi dacă totuşi nu au suficient curaj?

— Nu există bărbat fricos la nesfârşit. Ce îl sperie azi nu-l mai impresionează mâine.

— Mi-ar pare bine să fie aşa, spuse el, lăsând să se înţeleagă că ar vrea să i se întâmple să capete, în viitor, curajul necesar.

Se ridică. Ea îl privi zâmbindu-i de undeva de sus. Era sigură că stătea în faţa unui bărbat care va deveni clientul ei. Bunul ei client…

— Atunci? întrebă el. Când aş putea să viu pentru prima şedinţă?

— Oricând, în limita orelor pe care le am anunţate pe uşa cabinetului, spuse neaşteptat de indiferent.

Desigur, precizând că „în limita orelor anunţate“, ea voia să retracteze avansul anterior, derutându-l. Ca să-i dea satisfacţie, Dima insistă.

— Numai în limita lor?

— Fără excepţie!

— Am să mă conformez.

Plecă de la ea pe gânduri, obsedat de frumuseţea, dar şi de cinismul acestei femei. „Bietul doctor!“. Se întrebă dacă o femeie ca asta ar fi putut să-l determine să comită prostia de a retrage banii unchiului său şi îşi răspunse fără nicio ezitare că da, cu atât

mai mult, cu cât ea nu s-ar da în lături să-l împingă pe un bărbat la un gest atât de necugetat.

Pornind de la această constatare — deşi era târziu —, se îndreptă spre C.E.C. Avea la el reţeta pe care i-o eliberase doctorul Zendor lui Mihai, pacient.

Nu avu prea mult de lucru, pentru că se lămuri repede că scrisul de pe reţetă nu era acelaşi cu cel de pe formularele de eliberare a banilor.

A doua zi dimineaţă trebuia să se prezinte în cabinetul colonelului Aldea.

— Ceva nou? îl întâmpină acesta.

— Am cunoscut-o pe Lola Cincu.

— Şi?!

— O femeie care poate face „fericit" un bărbat.

I-a relatat amănunţit vizita pe care o făcuse.

Colonelul. Aldea rămase un timp pe gânduri, dar nu insistă, cerând amănunte. Totul i se părea foarte clar.

— Apoi?

— Am fost la C E.C. şi am verificat reţeta. Nu este acelaşi scris. În schimb am reţinut ceva care merită toată atenţia: coincidenţa dintre datele la care s-au retras banii de la C.E.C. şi absenţele doctorului Andrei Zendor de la serviciu. Într-o sâmbătă s-a învoit şi a venit la Bucureşti, fapt pe care ni l-a confirmat şi pictorul Zendor. Ei bine, în acea zi cineva a retras zece mii de lei din banii depuşi. O altă dată în care s-au retras bani a fost ziua de luni a aceleiaşi săptămâni. Tot în acea zi doctorul Andrei Zendor, deşi a fost de serviciu, a întârziat cu câteva ore, adică în loc să se prezinte la ora opt a intrat în cabinet la ora douăsprezece.

Colonelul Aldea se foi, nerăbdător, în scaun, iar Dima simţi că masa începe să se mişte.

— Continuă.

— Am luat mersul trenurilor şi am constatat că dacă doctorul Andrei ar fi retras banii la ora opt dimineaţa, la opt şi jumătate ar fi putut să fie la gară, iar la unsprezece şi douăzeci şi cinci ar fi sosit în staţiune. La douăsprezece deci putea să-şi primească pacienţii.

— Nu e lipsit de interes ce-mi spui. Formularele au fost completate pe numele lui Titu Zendor?

— Da. Să nu uităm însă că Andrei ar fi putut să-i ia, pentru un timp scurt, buletinul de identitate, ca apoi să i-l înapoieze, fără ca pictorul să ştie. Funcţionara de la C.E.C. poate să scape din vedere să confrunte fotografia buletinului cu persoana care se prezintă să ridice banii. Pe ea o interesează mai ales datele buletinului, care trebuie să corespundă cu cele înscrise în libretul de economii. În cazul nostru trebuie să avem în vedere şi asemănarea dintre unchi şi nepot, care poate induce în eroare.

— Din câte îmi dau seama, sugerezi că doctorrul Andrei Zendor ar putea fi suspect.

— Cu atât mai mult, cu cât a fost la pictor însoţit de această femeie. Sunt curios dacă Titu Zendor ne va mărturisi că nepotul l-a vizitat însoţit de Lola. Însuşi doctorul Zendor să vedem dacă ne va mărturisi că a fost cu ea la unchiul său.

— Chiar mâine aş vrea să stau şi eu de vorbă cu bătrânul pictor. Trimite-i o invitaţie pentru ora douăsprezece şi jumătate.

— Pare un om cu totul lipsit de priceperea de a se descurca în treburile de fiecare zi.

— Şi totuşi îl socoteşti pcsibil vinovat.

— Pentru că nu pot să uit că el s-a prezentat să ridice banii care nu mai erau.

— Ai dreptate. Mi se pare însă că atenţia noastră trebuie să fie îndreptată mai ales asupra nepotului şi a acestei cosmeticiene pe care ai vizitat-o.

— Va trebui să stea cineva de vorbă şi cu ea.

— Mâine vom hotărî cine.

CRIMĂ SAU SINUCIDERE?

Când pictorul Titu Zendor ajunse acasă, găsi în poartă un colac de sârmă, iar un meşter tocmai se pregătea să se urce pe stâlp să repare stricăciunile pricinuite de un scurtcircuit.

Altădată ar fi rămas să stea măcar câteva minute cu meşterul electrician, dar astăzi nu avea chef de nimic. Ceea ce i se întâmplase îl pusese pe gânduri. Care să fie adevărul în toată această poveste? Nu cumva o fi vreo confuzie? Sau nu cumva… Îi era teamă să se gândească la nepotul lui. Iată o lovitură pe care nu ar fi putut s-o suporte.

În casă l-a întâmpinat bătrâna menajeră şi a trebuit, oricât de neplăcut îi era, să hotărască împreună felurile de mâncare pentru a doua zi. Bătrâna, care îl cunoştea atât de bine, a priceput imediat că s-a întâmplat ceva, şi n-a ezitat să-l întrebe.

— Nu am nimic, a minţit-o el.

— Da' proastă mă mai crezi! se supără ea, jignită că el refuză să-i mărturisească ce-l preocupă, ceea ce nu se mai întâmplase de multă vreme.

Relaţiile dintre ei, datorită timpului îndelungat de când locuiau în aceeaşi casă, erau cu totul altele decât te-ai fi aşteptat. Bătrâna menajeră fiind cu aproape cinci ani mai în vârstă decât pictorul, şi trăind ani de zile în slujba lui, ajunsese să facă pur şi simplu parte din familie, încât se purtau unul faţă de celălalt ca şi când ar fi fost rude. De multe ori se întâmpla ca menajera să se răstească la pictor – mai ales de când acesta rămăsese văduv şi ea preluase în totul grijile gospodăriei.

Purtarea lui de acum o supără foarte. Pregăti masa tot bufnind şi trăsnind, ca să înţeleagă el cât e de supărată. Pictorul însă, altădată foarte atent faţă de aceste izbucniri ale ei, rămase neînduplecat, refuzând să-i mărturisească ce s-a întâmplat.

Într-adevăr era foarte supărat, dar gândurile lui nu erau la bani. Într-un fel sau altul avea să se lămurească ce se întâmplase cu ei. De asta nu se îndoia. Banii depuşi acolo nu erau niciodată pierduţi. El se temea însă tocmai de clipa în care vinovatul va fi descoperit. Ce va fi atunci?

Întrebările de la miliţie referitoare la nepotul lui îl puseseră pe gânduri. Nu cumva Andrei avusese nevoie de bani şi făcuse această faptă necugetată?

Îl iubea pe băiat ca pe propriul lui copil. Dacă ar fi ştiut că el a făcut asta s-ar fi dus imediat la C.E.C. şi ar fi mărturisit că e o greşeală, că a uitat că l-a pus pe nepotul lui să-i retragă şi ultimii bani. „Şi de ce nu mi-a cerut? se tot întreba pictorul. Putea să ştie că n-aş fi ezitat o clipă să-i dau atâţia bani câţi i-ar fi trebuit.''

Într-adevăr, dacă nepotul ar fi venit să-i ceară cu „împrumut" întreaga sumă pe care o avea depusă el i-ar fi dăruit-o fără nicio ezitare. Doar pentru el o strânsese. Fie că o lua acum, fie după moartea lui, care putea surveni oricând, tot lui i-ar fi rămas. Şi nu numai acei bani! Tot ce avea în casă îi lăsase nepotului prin testament. Lui şi bătrânei menajere.

Titu Zendor suferea de inimă şi oricând i se putea întâmpla ceva neplăcut.

— Degeaba îmi spui tu că n-ai nimic, pentru că văd eu că nu eşti în apele tale! reveni batrâna, în timp ce mâncau, după ce mai întâi îl studiase îndelung.

De mulţi ani luau masa împreună.

— Şi dacă nu vreau să-ţi spun? se răţoi el, supărat de insistenţa ei. Nu vreau şi gata!

— Păi sigur, faci pe nervosu'! Eu nu sunt bună în casa asta decât să gătesc! îi reproşă ea, ca şi când nu asta ar fi trebuit să facă în funcţia ei de menajeră.

—Vreau să mă însor şi de aceea stau aşa pe gânduri, izbucni el, şi-i veni să râdă de propriile-i cuvinte. Poftim, ţi-am spus ce am!

— Mai bine zi că ai înnebunit! Asta, da, să spui. Şi mie să nu-mi aduci pe cap orice paţachină, că n-am de gând să o mai slugăresc şi pe ea.

— Nu e nicio paţachină. E o fată minunată, care încă n-a împlinit douăzeci şi cinci de ani! continuă el gluma, simţind spaima din cuvintele ei. E un noroc că la vârsta mea sunt iubit de o fată atât de tânără.

Bătrâna plecă în bucătărie făcându-şi cruci mari. Cuvintele lui o amuţiseră.

În ziua aceea pe menajeră o mai miră un fapt. După masă pictorul nu trecu în atelier, să lucreze o oră sau două, cum obişnuia de ani de zile. Ea ştia că acum, la această oră, în atelier este cea mai bună lumină, deoarece razele soarelui ajungeau să bată chiar în ferestre. Astăzi pictorul se lungi pe o canapea şi rămase cu ochii închişi până când ea îi servi obişnuita cafea, împotriva căreia se declaraseră toţi medicii. În fiecare zi sorbea

câte o ceşcuţă după masa de prânz şi după cină. Cafeaua de seara şi-o pregătea singur, pe reşoul din atelier. La ora aceea bătrâna dormea, frântă de oboseală.

În timp ce în casă se instalase acea atmosferă sumbră, datorită atitudinii pictorului, la poartă se ivise delegatul I.C.A.B.-ului pentru citirea consumului de apă.

—Merge, merge? se adresă el electricianului care tocmai urca pe stâlp.

— Ce-i după ea?

— O fi cineva a casă?

— Am văzut un om mai în vârstă intrând.

— Poate că îmi şi achită.

— Văd că e o sonerie la poartă.

— Să citesc mai întâi consumul.

Reprezentantul I.C.A.B.-ului puse jos geanta cu hârţoage şi coborî în recipient. Când apăru iar la suprafaţă, îi spuse electricianului:

— Au de făcut o lipitură. S-a spart ţeava şi e plin de apă înăuntru.

— De ce nu le spui?

— O să le spun!

Sună îndelung, dar nimeni nu apăru.

— Sau nu-s acasă, sau dorm.

— Sunt acasă. I-am văzut eu.

— Mai sun o dată şi… O fi având câine? De multe ori se întâmplă ca un abonat de-al nostru să fie şi să nu fie acasă. Vede cine sunt şi dacă n-are chef să se deranjeze mai trebuie să trec încă o dată să încasez banii. Am plecat. Mâine e ultima zi, trebuie să-mi deschidă că n-au încotro. Treabă bună!

— Noroc!

Electricianul termină lucrul când se înseră. Îşi strânse sculele şi plecă alene, ca un om obosit după o zi de muncă.

Titu Zendor nu şi-a găsit locul toată după-amiaza. Nu ştia ce ar fi fost mai bine să facă. Încet, încet, în mintea lui se cristaliza un gând: să-l cheme urgent pe Andrei. Poate că cel mai bine era să stea de vorbă cu el şi să-i spună deschis că este bănuit că a sustras banii. Era convins că cei de la miliţie îl bănuiesc. Mai era convins că Andrei, chiar dacă a făcut acest gest, în cele din urmă îi va mărturisi şi vor lua împreună o hotărâre, pentru a aplana lucrurile. Mai întâi voise să-i scrie, apoi îi telefonă.

Legătura a căpătat-o uşor şi, când l-a auzit pe Andrei, chiar în clipa aceea s-a şi liniştit. Nu, nu putea să fie el vinovatul! I-a vorbit la fel ca întotdeauna, fără nicio şovăială, fără nimic fals, fără nimic ascuns!

— Ce s-a întâmplat, bătrâne? i s-a adresat nepotul, mirat de telefonul primit.

Pe pictor îl amuza felul tânărului de a se purta cu el. Era convins că dincolo de această aparentă lipsă de respect se ascundeau o dragoste profundă şi o stimă de neclintit. Pentru Titu, Andrei făcea parte din „generaţia tânără”, cu felul ei „special” de a fi. Aşa credea el…

— Andrei, vreau să-ţi vorbesc! i-a cerut pictorul cu urme de îngrijorare în glas.

— Sunt gata să te ascult.

— Vreau să-ţi vorbesc între patru ochi.

— Ceva serios?

— Ceva foarte serios!

— Când să vin?

— Chiar azi. Mai poţi să prinzi trenul care ajunge la nouă şi ceva în Bucureşti.

— O să fie cam greu cu directorul, dar am să încerc. Nu prea mă crede când îi spun că am o treabă urgentă.

— Dacă l-ai minţit de atâtea ori! Dar trebuie neapărat să-ţi vorbesc astă-seară.

— Am să fac tot posibilul.

Într-adevăr, a fost nevoie să insiste ca să poată pleca. Directorul, aşa cum se aşteptase, n-a crezut nimic din tot ce i-a spus. În cele din urmă s-a lăsat totuşi înduplecat şi l-a învoit. Parcă de data asta părea sincer!

În aşteptarea nepotului, Titu se apucă să-şi pregătească o cafea. Bătrâna menajeră stinsese de acum lumina în camera ei. De când vorbise cu Andrei se simţea mai liniştit. Avea inima descărcată de o grea povară.

Ascultă sfârâitul ibricului, mirosul cafelei îi gâdilă nările şi deodată totul i se păru în ordine. Liniştea din jur i se strecură în suflet. Îşi pregăti cafeaua după tipicul cunoscut: aşteptă să se strângă mai întâi caimac mult, pe care îl scoase în ceaşcă, apoi lăsă ibricul să mai fiarbă un timp. Îşi pregăti fotoliul ca în fiecare seară, ceaşca de cafea şi-o aşeză alături, pe o măsuţă de rafie, pe care o folosea în atelier, apoi se aşeză să răsfoiască ziarele, până în clipa în care Andrei îşi va face cunoscută sosirea. Obişnuia să sune îndelung, ca un post telefonic ocupat, apoi îi auzea paşii alergând pe alee.

Într-adevăr, totul se petrecu chiar aşa. Andrei sună în felul lui, apoi, şi mai grăbit ca altădată, ajunse în faţa uşii de la intrare. Aşteptă nerăbdător. De obicei Titu îl întâmpina în prag, dar de data asta probabil că alergase mai repede şi încă nu avusese timp să ajungă să-i deschidă. Îşi trecu de câteva ori greutatea trupului de pe un picior pe altul, nerăbdător. Oare n-a auzit? În atelier era lumină. Se duse să ciocănească în geam şi îl văzu pe unchi stând în fotoliu, cu capul căzut uşor pe un umăr. „A adormit bătrânul! Mă aşteaptă de mult!“ Ciocăni din ce în ce mai tare, dar nu fu chip să-l trezească Se gândi să se ducă la fereastra bătrânei menajere, dar nu se îndură s-o deranjeze. În cele din urmă rezolvă situaţia în felul lui. Încercă fiecare giurgiuvea, până găsi una neprinsă în ivăr. O deschise şi, dintr-un salt, fu în atelier. Zâmbi ştrengăreşte şi îşi făcu singur cu ochiul închipuindu-şi figura pe care o va face bătrânul când se va trezi şi îl va vedea lângă el.

Păşi atent până în spatele fotoliului şi-i prinse repede ochii, dar dădu un ţipăt de groază şi sări înapoi.

— Ce se întâmplă aici?! strigă cu un glas nefiresc de ascuţit, ca în faţa celei mai mari primejdii.

Faţa bătrânului era rece. Împins de gestul lui, corpul se lăsă şi mai mult într-o parte, gata să cadă din fotoliu.

— Maică Smaranda! zbieră la bătrâna menajeră, repezindu-se să bată şi în uşă.

Atelierul era despărţit de camera bătrânei printr-o uşă văruită ca şi peretele, pe care numai dacă o ştiai puteai s-o găseşti cu uşurinţă.

Bătrâna apăru, buimacă şi speriată, şi dădu un ţipăt văzându-l pe pictor:

— Titule!

Tânărul doctor fu cel care-şi reveni primul. După spaima pricinuită de surpriză, el se grăbi să-i ia pulsul, să vadă dacă nu mai putea să-i dea vreun ajutor. Dar se convinse, curând, privindu-i faţa cianozată, că nu mai poate să-i fie de niciun folos. Era convins că pe bătrânul pictor îl lăsase inima. Oare ce l-a supărat atât de rău, şi de ce l-a chemat pe el atât de urgent, de parcă ar fi bănuit că i se apropie sfârşitul?! Privindu-l mai atent, observă în colţul gurii o spumă care se prelinsese spre bărbie, şi în mintea tânărului doctor încolţi gândul că unchiul lui nu murise de inimă.

— Aici s-a întâmplat ceva grav! şopti, cercetând atent figura lui Titu. Şi în acest caz nu trebuie să mai fac eu nimic.

Fără să mai stea pe gânduri, formă numărul procuraturii şi chemă pe cineva la faţa locului.

Sosiră, destul de repede, procurorul şi medicul legist, iar la două-trei minute, după ei, Dima împreună cu căpitanul de miliţie Ştefan Prisăcaru.

Când i s-a anunţat moartea lui Titu Zendor, în prima clipă lui Dima nici nu i-a venit să creadă, apoi s-a repezit pe uşă ca alungat de ceva. A sărit câte trei trepte, iar în secunda următoare era în maşină.

— Cu toată viteza permisă! ordonă şoferului.

— Adresa?

Dima i-o spuse şi maşina se smuci brusc.

Până la sosirea lui, medicul legist cercetase cadavrul şi hotărâse necesitatea autopsiei, infirmând posibilitatea morţii cardiace.

Dima se prezentă celor doi reprezentanţi ai autorităţii, apoi studie şi el, în grabă, corpul neînsufleţit al pictorului Zendor. Nimic însă nu îi atrase atenţia în afară de ceea ce îi sesizase modicul legist. Fu însă o adevărată surpriză pentru el când află că de faţă era nepotul. Se grăbi să-i vorbească:

— Dumneavoastră eraţi aici când…

Din păcate am sosit prea târziu, se căina nepotul, copleşit de emoţie. Dacă veneam cu o oră mai înainte, poate că îl salvam. Sunt medic şi…

Dima îl scruta atent – deşi nu lăsa această impresie – încercând să-şi dea seama cât este de adevarată emoţia lui. Doctorul îşi frământa degetele închizând şi deschizând pumnii şi, din când în când, îşi ştergea nasul într-un gest inconştient. Nimic nu părea

„făcut“ în gesturile lui. Nu exagera afectarea, nici nu încerca să atragă prin ceva atenţia celor din jur asupra durerii lui. Şi, poate că dincolo de durere, Dima descoperi în felul lui de a se purta o mare surpriză. „Să fie sinceră?“.

— Aş dori să vă pun câteva întrebări. Se poate? V-aş propune să trecem în camera de alături.

— Cum doriţi dumneavoastră.

Tânărul doctor îl urmă. Dima îl invită printr-un gest să ia loc, şi i se adresă ca şi când nu ar fi ştiut cine este şi ce caută acum în această încăpere.

— Mai întâi v-aş ruga să-mi spuneţi numele dumneavoastră. Profesia am aflat-o.

Doctorul Zendor îi spuse cine este şi Dima continuă:

— Pictorul Zendor ştia că dumneavoastră veniţi să-i faceţi o vizită în seara asta?

— Sigur că da! Doar el m-a chemat!

— Cum şi când?

— Astăzi, imediat după ora mesei, am primit un telefon de la el şi m-a rugat să vin neapărat până la Bucureşti. A insistat să vin astă-seară.

— V-a mărturisit de ce?

—Mi-a spus că vrea neapărat să-mi vorbească între patru ochi. M-a lăsat să înţeleg că este vorba despre o chestiune foarte serioasă. Şi nici nu putea să fie altfel, din moment ce a insistat să viu neaparat astăzi, deşi eu i-am spus că îmi este foarte greu. Suntem în plin sezon şi plecarea mea din staţiune ridică unele probleme. E tot ce mi-a spus la telefon.

— Când aţi sosit dumneavoastră, nenorocirea se întâmplase?

— Desigur Ca medic mi-am dat seama că era mort de mai bine de o oră.

—Va să zică în clipa sosirii dumneavoastră, batrâna menajera v-a spus că…

—Bătrâna dormea. Eu l-am găsit aşa.

— Atunci cine v-a deschis?

Doctorul păru că ezită să spună cum a intrat în casă. Părea încurcat, şi Dima reţinu această ezitare a lui.

— Să vedeţi. Când vin aici, obişnuiesc să sun la poartă într-un anume fel, şi unchiul mă întâmpină. Am sunat şi de data asta, dar n-a ieşit nimeni înaintea mea. Atunci m-am dus să bat în fereastra atelierului, dar mai întâi am privit înăuntru şi l-am văzut în fotoliu, adormit. M-am hotărât să-i fac o surpriză. Am intrat pe fereastră şi i-am prins ochii pe la spate. În clipa aceea am simţit că e rece. Vă mărturisesc că, deşi medic, mi-am pierdut firea. Am început să strig şi atunci a apărut şi bătrâna din camera ei.

Doctorul simţea că povestea felului în care pătrunsese el în casă era greu de crezut şi de aceea ridică din umeri ca şi când ar fi zis: „Şi, totuşi, aşa s-au petrecut faptele”.

Nici lui Dima nu i se părea „normală“ aceasta pătrundere în casă şi se gândea că doctorul ar putea să fie forţat, de o anume împrejurare, să facă o astfel de declaraţie. Nu cumva şi-a dat seama că cei care vor cerceta cazul vor descoperi un anume amănunt, pe care el n-ar putea să-l explice decât prin această intrare ciudată? Reţinu această ipoteză, pe care avea s-o verifice odată cu cercetarea condiţiilor decesului.

O întrebare i se păru că se impune:

— Mi se pare curios că, în clipa în care aţi constatat decesul, aţi anunţat miliţia. Dumneavoastră fiind medic, desigur că v-aţi dat seama că nu mai are niciun rost să chemaţi Salvarea, aşa cum fac de foarte multe ori oamenii în astfel de situaţii. Dar nici nu aţi apelat numai la medicul legist, care ar fi fost firesc să vie să constate decesul.

Răspunsul veni prompt:

— Ştiam că unchiul meu este un cardiac şi în prima clipă am crezut că a făcut un infarct. Am vrut chiar să încerc să mai fac ceva pentru el. Am observat însă acea spumă din colţul gurii, cu aspect suspect, şi mi-am spus că s-o fi petrecut altceva. M-am gândit la ceva rău, cu atât mai mult cu cât îmi telefonase şi mă chemase urgent în Bucureşti. Cu toate că nu-mi închipuiam că este capabil să se sinucidă, dovada aceea m-a pus pe gânduri şi am telefonat miliţiei.

Încă o dată ridică umerii în acelaşi fel ca atunci când mărturisise că a intrat în casă pe fereastră. Dima nu insistă asupra acestui fapt şi trecu la altă problemă:

— De cât timp nu l-aţi mai văzut pe unchiul dumneavoastră?

— De vreo trei săptămâni.

— I-aţi făcut una dintre vizitele obişnuite sau aţi vrut să discutaţi ceva anume?

În faţa acestei întrebări, el ezită iar. Parcă nu se hotăra să aprecieze într-un anume fel această vizită.

— N-am discutat nimic deosebit, se hotărî el, în sfârşit, dar o anume nuanţă a glasului său îl trăda că nu a mărturisit adevărul.

— Nu aţi discutat pentru că nu aţi avut de gând, sau pentru că el a refuzat să vorbească cu dumneavoastră?

— Eu nu i-am spus nimic.

— Pentru că v-ati răzgândit?

— Da.

Doctorul scăpă acest „da“, a cărui valoare o simţi imediat ce Dima îi adresă întrebarea următoare:

— Aşadar, iniţial eraţi hotărât să discutaţi ceva. Dar pe drum, sau în faţa lui, v-aţi răzgândit.

— Da.

Răspunsul foarte concis trăda nesiguranţa lui şi faptul că nu voia să spună mai mult decât trebuie. Dima însă era hotărât să nu scape acest moment.

— V-a fost teamă de un refuz?

— Da.

— Asta mă face să cred că voiaţi să-i cereţi ceva.

Răspunsul veni după o lungă tăcere, în care Dima avu impresia că doctorul se întreba dacă mai poate evita sau nu să facă o anume mărturisire. Probabil că ajunse la concluzia că nu, deoarece declară deschis:

— Voiam să-i cer nişte bani.

— O sumă mai mare?

— Destul de mare. Eram atunci într-o situaţie încurcată, care nu vă interesează pe dumneavoastră, şi care mă făcea să doresc să realizez mai repede un anume lucru. Ştiu eu cum să spun? Într-un fel eram şi logodit…

— Într-un fel? Cum să înţeleg acest „într-un fel“?

— Aveţi dreptate. E cam nefiresc acest fel de a vorbi. Vreau să spun că eram gata să mă însor cu o femeie…

— … Cu care unchiul nu era de acord?

Doctorul îl privi pe Dima ca şi când ar fi vrut să-şi dea seama dacă ştie ceva sau nu. I se păru că nu. Dar, odată atins acest subiect, continuă:

—Nu prea era de acord. Adică nu era deloc. În loc să mă felicite, m-a ameninţat că mă ia de urechi. Adevărul este că de aceea n-am mai îndrăznit să-i cer bani cu împrumut. A simţit că duduiţa mă cam toca şi mi-a spus-o de la obraz. Cum să-i mai cer? Mai ales că voiam să-mi cumpăr o maşină, ca să pot veni cât mai des la Bucureşti. Femeie despre care este vorba locuieşte aici.

— Şi… aţi renunţat la proiectul de a vă lua maşina?

— Nu... De altfel nu atât maşina, cât construcţia unui garaj ma costa mai mult. Acum tocmai vreau s-o încep.

— Aţi găsit banii necesari în altă parte?

— Tot lui i-am cerut Am terminat cu „duduia” şi am îndrăznit. Mărturisesc că de câte ori treceam pe la el, îmi dădea ceva bani. De data asta i-am cerut mai mulţi.

— Şi v-a refuzat?

— Nu ştiu ce avea de gând. Vedeţi ce s-a întâmplat.

Dima reţinu afirmaţia lui că, de fiecare dată când îl vizita pe pictor, primea bani. Oare asta voia să justifice anumite sume?

— Ultima vizită aţi făcut-o singur sau însoţit de cineva?

— Am fost împreună cu „persoana” de care v-am vorbit. A fost o greşeală… sau poate că nu a fost, încă nu ştiu…

În glasul lui răzbatea regretul de a se fi despărţit de acea femeie. O mai iubea.

— De ce credeţi că a fost o greşeală?

— Bătrânul s-a declarat categoric împotriva ei. Chiar foarte categoric. Cred că e atât de frumoasă, încât l-a speriat. Sau, ştiu eu ce să zic?! Poate că după ce au stat mai mult de vorbă, s-a declarat el atât de împotriva ei.

— În momentul de faţă vă mai vedeţi cu…?

— Nu, nu! veni repede răspunsul, de parcă doctorul s-ar fi speriat de posibilitatea revederii.

— Ea bănuieşte de ce? Mai bine zis, şi-a dat seama că împotrivirea unchiului dumneavoastră a contribuit la ruperea legăturilor pe care le aveaţi?

— Unchiul meu era un om dintr-o bucată. I-a spus-o chiar el că nu ne găseşte potriviţi unul pentru celălalt, oricât de aprins sunt eu. Îşi dădea seama că… Mă rog, îmi cam pierdusem capul. De atunci ea îl ura. Poate că şi el a fost lipsit de tact, dar a prins bine, Astăzi îmi dau şi eu seama.

— După despărţire, ea a mai încercat o reconciliere?

Doctorul oftă adânc, apoi continuă la fel de deschis:

—Da… a mai încercat. Şi nici eu nu ştiu de unde am găsit atâta putere încât să rezist. Dumneata nu o cunoşti, că ai înţelege mai bine cuvintele mele. M-a ajutat ţaţa Dumitra, spuse el şi zâmbi nostalgic. Ţaţa Dumitra este bătrâna mea gazdă şi se declarase duşmanul „persoanei". Cred însă că ea a mai încercat să stea de vorbă cu unchiul meu, poate că au şi vorbit. Bătrânul a fost neînduplecat, iar eu l-am ascultat, pentru că era ca şi tatăl meu.

Dima îi mulţumi pentru bunăvoinţa cu care îi răspunsese şi se duse să stea de vorbă cu bătrâna menajeră. De la ea nu află mare lucru. Se tânguia tot timpul, incapabilă să dea un răspuns coerent. În cele din urmă, printre suspine şi văicăreli, află că pictorul venise acasă foarte supărat, că o „repezise", nevoind să-i spună şi ei ce se întâmplase, că a stat toată după-amiaza lungit pe canapea, în loc să lucreze, că i-a telefonat, într-adevăr, doctorului Andrei.

— Dumneata nu ai auzit ce au vorbit la telefon? De exemplu, nu ai auzit dacă l-a chemat încoace pe doctorul Andrei?

— Eu, maică? Vai de mine, ce mă fac singură pe lume!… Eu nu am ascultat niciodată ce vorbea el. Era tânăr, credeam că am să mor mai întâi eu!… Vai de mineee şi de mineee!

Bătrâna era disperată. Zendor fusese ultimul om dintre aceia în mijlocul cărora îşi petrecuse întreaga viaţă

De la ea mai află la ce oră rămăsese pictorul singur. Bătrâna se culcase pe la ora nouă. Nu a mirat-o faptul că el a mai rămas în atelier, deoarece în fiecare seară, până aproape de miezul nopţii, stătea lungit pe canapea şi citea, sorbindu-şi cafeaua. Atelierul era locul unde pictorul se simţea cel mai bine.

Când Dima reveni în atelier, medicul şi procurorul îl aşteptau.

— Putem dispune ridicarea cadavrului? se interesă procurorul. Dumneavoastră mai aveţi nevoie de prezenţa lui aici?

— Poate fi ridicat. Pe dumneavoastră, se adresă el medicului, v-aş ruga să-mi daţi cât se poate de repede rezultatul autopsiei. Mă interesează ora cât mai precisă a decesului.

— În două ore veţi şti ce vă interesează.

Dima luă câteva fotografii apoi, până la sosirea celor care aveau să ridice victima, studie mediul înconjurător. Dar nimic nu-i atrase atenţia. Totul era în perfectă ordine. Cercetă fereastra pe care spusese doctorul Andrei că intrase. Descoperi pe pervaz o urmă de picior. Ar fi trebuit să fie a doctorului. Era pe partea din afară a pervazului, lăsată atunci când pusese piciorul să sară înăuntru. Ieşi din casă şi, în dreptul ferestrei descoperi urme de pantof lăsate în brazda cu flori. Dădu dispoziţie să li se ia mulajul.

Pictorul Zendor era îmbrăcat în halatul de casă; în buzunare nu găsi nimic semnificativ: o batistă, un aparat de tăiat unghiile, un nasture. „Nu cumva s-a omorât?" i-a trecut prin minte. Faptul că nu a găsit absolut nicio dovadă că cineva intrase la el îl făcu să gândească astfel. Începuse să creadă că bătrânul a avut o criză de nervi şi şi-a pus capăt zilelor, crezând că îşi salvează astfel nepotul.

După ce îl rugă pe doctorul Andrei să-şi scrie declaraţia, fu gata să plece de acolo, ceea ce şi făcu imediat după ridicarea corpului neînsufleţit.

Faptele luaseră o întorsătură atât de neaşteptată, încât simţea nevoia să mediteze îndelung asupra lor. Dar înainte de a face acest lucru, voia să prezinte colonelului Aldea situaţia.

— Chiar la tine mă gândeam, îl întâmpină colonelul. Mă întrebam ce noutăţi mai ai. Bănuieşti ceva?

— Iar eu am venit la dumneavoastră tocmai pentru că nu ştiu ce să mai cred.

— Ai găsit ceva deosebit?

— Absolut nimic.

— Ai o părere?

— Parcă aş crede că s-a sinucis, cu toate că logic nu poate să fie aşa.

— De ce?

— Dacă ar fi avui de gând să se omoare, nu l-ar mai fi chemat pe nepot să-i destăinuiască ceva. Iar dacă l-a chemat ar fi aşteptat să sosească şi să-i spună mai întâi ce avea de spus. Avea tot timpul să se omoare. Or, aşa!…

— … Aşa te poţi gândi mai repede la cineva care a ţinut neapărat ca el să nu apuce să-i comunice nepotului ceea ce avea de gând. Cineva care bănuia că îi va vorbi despre el.

Dima cântări mai întâi cuvintele bărbatului de dincolo de biroul care îi despărţea. Desigur şi asta se putea, gândi Dima şi apoi întrebă:

— Dar cum şi-a pus acel „cineva" planul în aplicare?

— Cum? se întrebă şi colonelul. Asta va trebui să aflăm. Deocamdată stabilim posibilitatea acestei variante. Hai să ne gândim la doctorul Andrei.

— Aproape numai la el m-am gândit. El ar fi putut foarte bine să vină, să-l otrăvească, să iasă în curte, să tragă uşa, care se închide cu o yallă; apoi să intre iar pe geam, ca să-mi înşire povestea aceea a venirii lui. În acelaşi timp însă, cunoscându-i temperamentul şi felul de a fi – aşa cum ni l-a descris Mihai, care a fost în staţiune – pot să admit destul de uşor intrarea lui pe fereastră. Doctorul e încă foarte tânăr şi e o fire aplecată spre extravaganţe. Pentru el, intrarea pe fereastră este unul dintre cele mai neînsemnate gesturi, o glumă pe care a vrut să i-o facă unchiului.

— Ai verificat dacă a primit, într-adevăr, un telefon de la unchiul lui?

— A primit. Cei din staţiune au confirmat. Bătrâna menajeră mi-a confirmat şi ea. După ce a vorbit la telefon, doctorul Zendor s-a dus imediat la directorul sanatoriului şi i-a cerut permisiunea să lipsească o zi.

— La ce oră soseşte trenul în gară?

— La zece şi douăsprezece minute.

— La ce oră a ajuns acasă?

— El a sesizat procuratura la ora zece şi patruzeci de minute. Daca socotim timpul cât a aşteptat la uşă, apoi pe cel necesar intrării pe fereastră si descoperirii victimei, cred că a sosit pe la ora zece şi treizeci şi cinci sau şi treizeci şi şase de minute. Am calculat cât timp se face de la gară până acolo şi am ajuns la concluzia că a venit cu tramvaiul.

— Rămâne să vedem ce spune expertiza medicală. Nu vrei să telefonezi?

Dima află imediat ceea ce îl interesa mai întâi din expertiză. Moartea survenise în jurul orei nouă şi jumătate. Doctorul Andrei, la ora aceea, era in tren…

— Cel puţin direct, doctorul Andrei nu poate fi amestecat în această poveste, conchise Dima.

— Doctorul, nu; pictorul s-ar fi sinucis după discuţia cu el. Atunci cine?

Colonelul Aldea parcă cerea să fie rostit un alt nume, la cam se gândeau amândoi. Dima îl rosti, după o oarecare ezitare.

— Cred – spuse el – cred că trebuie să vedem ce făcea Lola Cincu la ora nouă şi jumătate.

— Aş vrea să ştiu ce a făcut şi înainte şi după moartea pictorului. Mâine dimineaţă, la prima oră, voi sta de vorbă cu ea.

Tăcură un timp, apoi Dima reveni la întrebarea care îl preocupa în mod deosebit:

— Dar eu tot mă mai întreb ce voia să-i spună pictorul nepotului, de l-a chemat atât de urgent la Bucureşti?

Colonelul Aldea, care, probabil că şi el meditase mai mult la această întrebare, spuse:

— Cred că trei puteau fi motivele. Mai întâi acela că ţinea să se convingă că nepotul nu este vinovat. Să nu scăpăm din vedere că el aflase că cineva îi retrăsese banii. Or, tot el mai ştia că al doilea om trecut pe libret era doctorul Andrei. Putea deci să creadă că acesta a făcut o prostie şi, iubindu-l, l-a chemat să vadă care este adevărul şi ce se mai poate face pentru a aplana totul. Sau, dimpotrivă, bănuindu-l, l-a chemat aici ca să-l tragă la răspundere.

— Mai degrabă aş crede că voia să-l certe şi să-l ierte. Bătrâna menajeră mi-a spus cât de mult îşi iubea pictorul nepotul, iar gazda din staţiune a declarat că doctorul primea adesea mandate poştale de la unchiul lui.

— Foarte bine. Al doilea motiv poate să fie acela că voia să-i comunice că a încercat să mai scoată ceva bani pentru el, pe căi necinstite, dar nu a reuşit. Să presupunem că pictorul, din anumite motive, şi-a retras în ultima lună toţi banii. Iată însă că nepotul îi cere, dar nu pentru a-şi cumpăra o maşină, ci pentru a ieşi dintr-o încurcătură gravă, îşi iubeşte nepotul, dar nu-l poate ajuta cu nimic, deoarece nu mai are un ban. Situaţia

creată îl îndeamnă să comită o faptă pe care de mult o pusese la cale: să falsifice libretul de economii.

— Pentru a accepta acest punct de vedere ar trebui să dovedim că nepotul are o încurcătură bănească.

— Vom cerceta, desigur. În sfârşit, al treilea motiv putea fi acela că voia să-i comunice nepotului că, deocamdată, nu-i poate împrumuta banii ceruţi, deoarece s-a întâmplat acel fapt neprevăzut: C.E.C.-ul l-a amânat câteva zile cu restituirea banilor, timp necesar efectuării primelor cercetări din care să reiasă nevinovăţia lui.

Hotărâră ca, a doua zi, după interogarea cosmeticienei, să mai stea o dată de vorbă.

Dima porni spre casă abătut. Se găsea iar în faţa unui caz „închis'', cum numea el situaţiile în care, pentru un moment nu ştia cum să acţioneze. Până când găsea veriga de care să apuce „lanţul faptelor“ trecea prin această stare de nelinişte continuă. Colegii ştiau că nu se poate vorbi cu el decât despre ceea ce îl interesează, altceva nimic nu mai exista „între cer şi pământ“.

În drum spre casă trecea pe lângă locuinţa lui Mihai. Din obişnuinţă, ridică privirea şi constată că prietenul lui încă nu doarme. Urcă în grabă scările şi sună. Mihai îl privi mai întâi prin vizor, apoi deschise uşa, contrariat. În clipa aceea lui Dima îi trecu prin minte o şotie.

— Îmbracă-te, Mihai! îi spuse cu tonul cel mai serios. Dar repede, în două minute, dacă se poate.

Fără să mai discute, crezând că este vorba de o misiune urgent,Mihai sări din papuci drept în pantofi. Într-un minut si jumătate fu gata.

— Putem pleca! strigă el din vestiar, în timp ce îşi aşeza cravata în faţa oglinzii.

— Coborâm! îi răspunse Dima, pe acelaşi ton. Dar să ne grăbim. În trei minute trebuie să fim acolo.

Mihai nici nu se mai întrebă unde o fi fost acest „acolo“, destul de vag.

Ajunseră în faţa blocului aproape alergând pe scări. Mihai rămase o clipă descumpănit pentru că se aştepta ca în stradă să-i aştepte maşina, dacă misiunea era atât de urgentă. În primul moment crezu că maşina îi aşteaptă după colţ, şi făcu doi, trei paşi într-acolo. Apoi se întoarse, totuşi, spre Dima şi-l întrebă:

— Ai venit pe jos?

— Seara, înainte de culcare, îmi place să fac această plimbare. Dar m-am convins că niciodată nu este eficace să filosofezi de unul singur. În doi parcă scoţi mai uşor adevărul la iveală… Şi eu vreau să dau de el în seara asta. Neapărat!

Porni agale, spre casă, cu mâinile în buzunar. Mihai înţelese gluma, înghiţi mai întâi în sec, de parcă îi rămăsese ceva în gât, apoi, nemaiavând ce face, izbucni în râs.

— Să te fereşti de mine, că ţi-o coc, să ştii! ameninţă el, printre hohote.

— Tocmai asta vreau, Mihai! De la un timp m-ai uitat, şi m-am gândit că n-ar fi rău să-ţi amintesc că exist.

Mergeau unul lângă altul, cu mâinile în buzunare, amândoi gândind la acelaşi lucru, dar fiecare aşteptând ca celălalt să înceapă discuţia. În cele din urmă tot Dima izbucni şi, cu toate că nu se referi direct la cazul pe care îl cercetau, Mihai pricepu că de ei sunt prilejuite cuvintele lui.

— Cred că îmbătrânesc! oftă Dima. Şi primul simptom este nerăbdarea. Se zice că bătrâneţea aduce omului pondere şi înţelepciune, dar la mine lucrurile se petrec tocmai pe dos: devin nerăbdător, trec neaşteptat de greu peste această perioadă de acumulare a faptelor, aparent statică. Timpul acesta de acalmie în care dibui, şi te întrebi, şi-ţi pui probleme, şi cauţi probe, până când, în sfârşit pui mâna pe adevăr, îl suport foarte greu. Suspectezi un om, apoi altul, apoi altul. Elaborezi o variantă posibilă a cazului, apoi alta, apoi alta, şi de fiecare dată poate că te apropii de adevăr, poate că te îndepărtezi. Şi mereu, printre gândurile tale, se învârteşte teama că greşeşti. Dacă suspectezi un om nevinovat? Dacă, pornind de la fapte concrete, dar neconcludente, îl acuzi pe nedrept, fie si pentru un timp cât de scurt? Înainte eram răbdător, aşteptam să strâng zi de zi, cu migală, o probă, încă una, făceam legătura între ele, le raportam apoi împreună la un al treilea fapt şi, încet, încet, ca într-un mozaic, reconstituiam o figură din mici piese: figura vinovatului. De ce acum nu mai am această răbdare şi vreau într-o zi să rezolv totul?

— Pentru că ai îmbătrânit, de ce mă mai întrebi? N-ai spus chiar tu mai adineauri? Sau mă întrebi ca să auzi cum cineva te contrazice? Eu sunt de aceeaşi părere, să ştii.

— Mihai – se opri Dima, grav, în mijlocul trotuarului, privindu-şi prietenul cu un gest acuzator – după câte văd, cu toată ora înaintată, îţi arde de glumă.

— Dacă tot nu pot să dorm!

— Foarte bine! Nu am nimic împotrivă să glumim, dar cu condiţia să-mi spui mai întâi de ce s-a omorât bătrânul.

— Sau de ce a fost omorât.

— Sau de ce a fost omorât!

— În general, în aceste împrejurări, este omorât un om care trebuie să tacă.

— Sau să cadă asupra lui bănuiala.

— Sau să nu mai fie cine să facă vâlvă: dacă trăia, cerea banii şi… Dima, ştii ce idee îmi trece prin minte? Că pictorul probabil că nici nu ar fi fost omorât, dacă nu s-ar fi dus să-şi retragă banii.

— Mihai, hoţ de idei ce eşti! Din cap mi-ai luat-o! Dar ştii ce înseamnă asta? Te-ai gândit măcar o clipă? Ia trage concluzia logică din această posibilitate

— Mai întâi ar fi aceea că cel care a luat banii nu este el.

— Da.

— Şi că, deci, poate fi nepotul.

— Nu poate fi nici doctorul Andrei, pentru că el era în tren când unchiul murea. Or, să găsească un altul care să facă treaba asta în locul lui, pentru o recompensă oarecare, este aproape imposibil. Asemenea gangsteri nu mai sunt de mult la noi.

— Atunci este altul, direct interesat!

— Da, Mihai! Iată gândul meu cel mai intim. Un altul, pe care cei doi nu-l cunosc sau îl cunosc, dar habar n-au că ar fi putut comite un gest ca ăsta.

— În cazul ăsta?… Te gândeşti la Lola?

— Şi la ea, desigur. Dar cred că trebuie să vedem ce prieteni, rude, cunoscuţi avea pictorul Zendor. Să ne îndreptăm atenţia asupra tuturor acelora care ar fi putut afla de la el numărul carnetului de C.E.C. şi alte amănunte necesare retragerii banilor.

— Da, da, da! făcu Mihai pe gânduri. Ştii că e şi asta o posibilitate? Ce bine că m-ai scos la plimbare.

— Poţi să juri că nu-ţi pare rău?

— Jur! Pe cinstea mea, m-a prins tare varianta asta a cazului! În schimb ştiu că se complică al naibii, dacă este aşa. Va trebui să căutăm acul în carul cu fân.

— O vom face, pentru că… pentru că nu avem încotro. Tu ce zici?

— Şi eu zic la fel.

— Atunci, Mihai, chiar mâine vreau o listă a tuturor celor care îl frecventau pe pictor.

— Până spre prânz o vei avea.

NOI COMPLICAŢII

Lola primi invitaţia de a sta de vorbă cu colonelul Aldea ridicând întrebător sprânceana. Privirea ei o căută pe a celui care îi înmânase plicul, dar se convinse că nu poate afla nimic de la el.

Rămase un timp în uşă nehotărâtă, apoi se duse drept la telefon şi formă un număr. Lăsă îndelung să facă apelul, deşi îşi dădea seama că la celălalt capăt al firului nu are cine să-i răspundă. De fapt ea se gândea ce este mai bine să facă. Cu toate că nu ştia de ce este invitată, ce vor să afle cei care o chemau să-i vorbească era neliniştită. Se îmbărbătă, spunându-şi că „nimeni nu ştie nimic” şi nu avea de ce să se teamă. Totuşi, cugetul ei nefiind curat, această invitaţie îi dădea bătaie de cap. Dacă de la celălalt capăt al firului i s-ar fi răspuns, cu siguranţă că ar fi schimbat numai câteva cuvinte şi s-ar fi liniştit. Andy avea acest dar, de a-i spulbera teama. Parcă era bătrâna din copilărie, care doar îi punea palma pe creştet, că îi şi trecea durerea de cap.

„De ce? De ce?” se tot întreba, văzând cu nelinişte că timpul trece repede şi trebuie să plece de acasă. Va fi nevoită să se ducă acolo fără a se consulta în prealabil cu Andy. Cu toate că nu ştia întrebările care i se vor pune, ca să poată ticlui răspunsurile, el tot ar fi putut să-i dea unele directive, s-o prevină asupra greşelilor pe care le-ar putea face, să-i

mai spună – pur şi simplu – încă o dată că nimeni n-o poate trage la răspundere. Mai ales asta să-i spună.

Până în clipa asta fusese încredinţată că este foarte sigură pe ea, că în orice împrejurare nu şi-ar pierde cumpătul, şi iată că, de la început, trebuie să recunoască sincer că nu se descurcă prea bine.

Luă două meprobamaturi, ca să se liniştească, apoi chemă fata şi-i dădu directivele pentru ziua aceea. Printre altele îi spuse s-o scuze faţă de cliente, deoarece e bolnavă şi nu poate primi pe nimeni.

Se mai privi o dată în oglindă şi, după ce îşi îndreptă o şuviţă de păr, luă medalionul cu briliant în palmă şi ieşi din casă. Avea motive temeinice să creadă că acest medalion îi poartă noroc şi niciodată în viaţa ei nu se despărţise de el într-o împrejurare neplăcută. Pentru că ajunsese de fiecare dată să scape cu bine, se legase de acest medalion printr-o superstiţie: îi aducea noroc.

Colonelul Aldea o primi cu un zâmbet liniştitor. O salută puţin ţeapăn, trădând militarul care trebuie să salute „civil".

—Nu vă reţin decât foarte puţin timp, o preveni el, ca şi când această întrebare ar fi dedus-o din sprânceana ei ridicată.

— Nu sunt prea grăbită.

— Suntem nevoiţi să vă punem câteva întrebări în legătură cu o persoană pe care dumneavoastră o cunoaşteţi destul de bine.

Aldea urmări, în gesturi abia perceptibile interesul ei crescând. „Oare se aşteaptă să fie întrebată despre Titu Zendor. Sau nu?" se întrebă el. Cu toate că intenţionat făcu o pauză lungă, ea nu întrebă nimic, aşteptând ca el să spună despre cine este vorba în clipa aceea ea se gândea la unul dintre sfaturile pe care i le dăduse Andy odinioară: să vorbească foarte puţin, să răspundă cât mai simplu, eventual numai prin da şi nu. Colonelul continuă:

— Cu toate că nu aţi fost în relaţii prea mult timp, totuşi, credem că ne puteţi spune câte ceva despre el. Este vorba de pictorul Titu Zendor.

Oricât de stăpânită şi impasibilă îşi propusese să fie, nu reuşi să stingă la timp fulgerul care ţâşni din privirea ei, la auzul acestui nume. Îl ura pe pictor? Dar tot nu rosti niciun cuvânt, încât colonelul continuă şi întrebă:

— Ce puteţi spune despre el?

— E un om imposibil! Un tip închistat în prejudecăţi!

Colonelul reţinu faptul că vorbea despre pictor la prezent. Oare nu ştia ce i s-a întâmplat?

— Explicaţi-mi, vă rog!

— Ar vrea ca lumea să se oprească în loc, să rămână aşa, ca pe timpul lui. Înţelege ca femeile să se poarte şi azi ca acum patruzeci de ani. Un catâr încăpăţânat!

Aldea pricepu de ce era atât de pornită împotriva lui. În acelaşi timp înţelegea că femeia din faţa lui credea că îi poate face un rău pictorului, prin declaraţia pe care o dădea. Cel puţin asta era impresia pe care o lăsa. „Oare vrea să lase această impresie? se întrebă colonelul. Această femeie a venit aici atât de bine instruită, încât îşi permite să joace tare?" El nu avea altceva de făcut decât s-o ia aşa cum se prezenta şi să continue discuţia ca şi când ar crede că ea nu ştie ce i s-a întâmplat pictorului.

— De fapt, în afară de aprecierea lui ca om, ne-ar fi interesat să ştim ce prieteni are, ce societate frecventează, dacă are duşmani! Cu alte cuvinte vrem să aflăm dacă este un om simpatizat sau nu în cercul lui.

— Cred că nimeni nu-l iubeşte.

— V-a vorbit, cumva, despre cineva care îl antipatizează în mod deosebit? Vi s-a plâns că e persecutat, urmărit de ura cuiva?

—În puţinul timp pe care l-am petrecut împreună, nu mi-a făcut nicio confidenţă. A fost preocupat să mă descoasă pe mine. Asta îl interesa în mod deosebit.

— De ce?

— Poate ştiţi că între mine şi nepotul lui, doctorul Zendor… Dar cred că v-a spus.

— Într-adevăr, doctorul Zendor ne-a mărturisit că l-aţi cunoscut pe bătrân. De aceea am şi ţinut să vă vorbesc. Vreau să cunosc părerea unui om mai îndepărtat. Nepotul poate fi subiectiv în aprecieri.

— O, e cu totul sub influenţa unchiului. Niciun copil nu-şi ascultă tatăl ca doctorul pe acest unchi.

— V-aş ruga să-mi mai răspundeţi la o întrebare. De câte ori aţi vorbit pictorului Zendor?

— Ne-am văzut de două ori. O dată împreună cu Andrei, a doua oară singură. La telefon am mai vorbit de două ori.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

— Au trecut câteva săptămâni.

— Şi când aţi avut ultima convorbire telefonică?

— Tot atunci. A doua zi după ce l-am văzut.

—În ultimele câteva zile nu l-aţi întâlnit?

—Nu.

— Gândiţi-vă bine.

Insistenţa lui o făcu să se oprească, să stea la pândă, să gândească. Răspunse categoric:

— Nu!

Colonelul Aldea se ridică şi făcu vreo câţiva paşi mari prin cameră, de parcă ar fi măsurat-o. Când se opri în faţa ei, îi puse o întrebare cu totul neaşteptată, ca şi când ar fi uitat ceea ce discutaseră până atunci.

— În general, cum vă petreceţi serile?

— Ca orice femeie singură şi fără obligaţii.

— Un bun prilej să aflu şi eu cum îşi petrece timpul o femeie fără obligaţii. Spre exemplu, să luăm ultima săptămână. Luni?

— Luni?! Am stat acasă. Am citit.

— Marţi?

—De la şapte la nouă am văzut un film. După aceea am luat masa în oraş.

— Sunt obligat să comit o indiscreţie…

Ea înţelese aluzia lui şi mărturisi:

— Evident că nu singură. Prietenul cu care am fost are un nume onorabil, asa că n-am niciun motiv să-l ascund. Vreau să spun că nu este însurat. Mai mult, ne-am văzut întâmplător…

— Atunci puteţi să-mi mărturisiţi cine este.

— Andy Mărculescu, inspector la C.F.R.

— Miercuri?

— Miercuri?! Ce am făcut miercuri?

— Alaltăieri.

— A, mai nimic. Mici cumpărături în oraş.

— Până la ce oră?

— Cred că la ora zece eram acasă.

— Joi?

— Am stat acasă. Mai precis am avut o vizită.

— Iar sunt nevoit să…

— Acelaşi prieten, mi-a adus o bandă de magnetofon imprimată de curând.

— Diseară aveţi un program?

— Sper că nu vreţi să-mi faceţi dumneavoastră unul? întrebă îndrăzneţ, privindu-l deschis.

— Dacă aş avea siguranţa că reuşesc să-l fac atât de interesant încât să nu vă dezamăgesc… Când voi avea certitudinea asta…

— Aştept cu toată încrederea. Mai vreţi să-mi spuneţi ceva?

— Să vă aduc la cunoştinţă o veste mai neplăcută: pictorul Zendor a murit subit ieri seară. De aceea căutăm să ştim câteva lucruri în legătură cu felul lui de a fi şi de a-şi petrece timpul.

Pentru a doua oară ochii ei scăpărară, de data asta trădând satisfacţie. Pe colonel îl impresionă ura ţâşnită atât de violent pentru o fracţiune de secundă.

— A murit? şopti ea, cu o voce lipsită de orice intonaţie.

— Din păcate, da. Îmi permit să spun asta, deşi cunosc sentimentele pe care i le purtaţi.

— Despre morţi numai bine. Acum… l-am iertat pentru toate.

— Trebuia să-i iertaţi ceva?

— O nedreptate pe care mi-a făcut-o.

Altceva nu a mai putut afla de la ea.

Cinci minute după plecarea ei, colonelul Aldea îi spunea lui Dima:

— Mai întâi vom verifica dacă şi-a petrecut ultimele două seri aşa cum a declarat. Pentru asta să trimiţi pe cineva să stea de vorbă cu acel Andy Mărculescu. Va trebui să facem un sondaj şi printre vecinii de apartament. Dacă blocul are parter, ar putea să ne fie de folos.

— Care e părerea dumneavoastră?

— E sigur că îl urăşte pe pictor. Dar s-ar putea să fie atât de pornită împotriva lui din orgoliu rănit. Bătrânul a oprit-o în ascensiunea ei spre nepot, stricându-i planurile. O femeie ca ea nu iartă uşor un eşec. Şi, totuşi femeia asta are ceva pe conştiinţă!

Ultimele cuvinte le rostise ca un ecou al anumitor întrebări pe care şi le punea şi cărora încă nu le găsise un răspuns.

— Ce vă face să credeţi?

— „Ceva“ nu mi-a sunat bine. Părea un om atent la fiecare cuvânt, un om care aştepta ceva, care nu vrea să greşească. Nu avea spontaneitatea în răspunsuri a unui om care „spune tot ce ştie“. Dar asta poate să fie o trăsătură de caracter. Cel mai bine cred că ar fi să lăsăm să vorbească faptele. Pentru asta, n-ar fi rău să mai mergem o dată acasă la pictorul Zendor.

— Îmi propusesem şi eu să trec pe acolo.

— Atunci, să mergem împreună.

Atelierul şi dormitorul fuseseră sigilate. Bătrâna intra în camera ei printr-o uşă de serviciu care răspundea într-un mic oficiu. De altfel, imediat după ce fusese ridicat corpul pictorului Zendor, ea plecase la o prietenă. Îi era frică să rămână singură în toată casa după ce se întâmplase această nenorocire.

Aldea şi Dima cercetară cu amănunţime fiecare colţ al casei, căutând o dovadă cât de mică, dar nu găsiră absolut nimic, în afară de urmele de pantof din grădină şi aceea de pe pervazul ferestrei.

— Doar nu mi-a fost mie dat să descopăr „crima perfectă”, spuse Dima, înciudat, după mai bine de o oră de cercetări.

Aldea zâmbi, dar nu-i răspunse decât mult prea târziu:

— Să cercetăm şi dormitorul, poate că acolo descoperim „imperfecţiunea”.

Trecură în camera alăturată.

Aldea se opri să cerceteze mai întâi un mic birou, aşezat imediat după uşă cu intenţia vădită de a nu strica ansamblul celorlalte. Era un birou florentin, în care pictorul îşi păstra corespondenţa, hârtia de scris, diferite acte care se află în orice casă: chitanţele de plata apei, radioului, luminii… Cu meticulozitate, el se aşeză să studieze fiecare hârtie în parte.

Primul lucru pe care îl făcu fu acela de a răsfoi calendarul, în care descoperi, aproape pe fiecare foaie, câte o însemnare: „Telefon Ştefan”, „Ora 17 întâlnire Gelu“, „Vine Andrei”, „Audienţă Uniune”… Atenţia îi fu atrasă de o însemnare care îi spuse ceva: „Ora 19 întâlnire Mărculescu”… Spre deosebire de celelalte, asta era subliniată de două ori cu creionul roşu, ceea ce denota importanţa deosebită pe care o acorda pictorul acestei întrevederi. Iată că Aldea se întâlnea a doua oară, în aceeaşi zi, cu acest nume. Prima dată îl rostise Lola Cincu. Ea însă îl prezentase ca pe un prieten întâlnit de curând şi cu totul întâmplător.

— Vrei să vii să citeşti ceva? îi spuse lui Dima care cerceta sertarul noptierei. Însemnarea asta de pe foaia calendarului.

Şi acestuia îi sări în ochi numele lui Mărculescu.

— Sau Lola a făcut cunoştinţă cu el aici, şi au rămas prieteni, sau, dimpotrivă, acesta a venit la pictor să-i vorbească despre ea.

— Să fi încercat s-o reabiliteze în ochii bătrânului, pentru a-l îmbuna şi a accepta relaţiile ei cu nepotul?

— De ce nu?

— În cazul ăsta, ceva sună fals.

— Ce anume?

— Din declaraţia ei reiese că Mărculescu îi este „prieten”. Or, nu-l trimiţi tocmai pe „prietenul” tău să-ţi pună o vorbă bună ca să te măriţi.

— Depinde de felul cum înţelegi această noţiune. În cazul de faţă ea a vorbit despre el ca despre un prieten şi nimic mai mult.

— A fost cu el la restaurant, l-a primit acasă… De ce n-aş crede că este vorba de mai mult?

— Aceste două fapte nu sunt concludente. Va trebui să verificăm natura relaţiilor lor, fie prin cele ce ne vor spune vecinii sau cunoscuţii, fie punând-o sub observaţie. Dar să nu pierdem timpul.

După o jumătate de oră, Dima fu cel care îi dădu colonelului Aldea să citească ceva: un plic rupt în patru, ale cărui părţi componente le reconstituise.

— Unde l-ai găsit?

— În coşul de hârtii de lângă birou.

Stimate domnule Zendor,

Îmi pare rău că trebuie să vă tulbur de la treburi importante. Vă rog să-mi acordaţi o întrevedere de câteva minute. Aş prefera să fie şi nepotul dumneavoastră de faţă. Vă rog să-l anunţaţi să vină în Bucureşti la o dată pe care o veţi crede de cuviinţă.

Cu deosebită stimă

A. Mărculescu

Aldea rămase pe gânduri. Din această scrisoare reieşeau clar câteva lucruri. Mai întâi era sigur că Lola nu l-a cunoscut pe Mărculescu la Zendor deoarece aceştia nu erau prieteni. Se impunea, aşadar, concluzia că Lola a fost aceea care l-a trimis să-i vorbească.

— Dar din text mai pot deduce şi altceva, se contrazise singur Aldea. Şi anume aş putea să cred că Mărculescu a aflat de legătura doctorului Andrei cu Lola Cincu şi a venit la bătrân nu ca s-o prezinte în culori trandafirii, ci ca s-o încondeieze. Aş putea să cred că tocmai acest Mărculescu a făcut ca bătrânul să fie atât de hotărât în atitudinea lui faţă de proiectata căsătorie.

— Şi de ce voia să fie şi doctorul de faţă?

— Ca să audă şi el „cine este Lola“ şi să se convingă s-o lase în pace.

Dima făcu un gest din care reieşea că poate fi acceptat şi acest punct de vedere.

— În cazul acesta nu ne rămâne decât să vorbim cu Mărculescu pentru a-l întreba de ce a solicitat bătrânului pictor acea întrevedere, şi dacă ea a avut loc.

— Cred că astăzi vom putea afla toate astea, inclusiv părerea vecinilor despre Lola. Dacă va fi nevoie, vom vorbi iar cu doctorul Andrei Zendor.

Portarul blocului în care locuia Lola era un bătrân cu părul complet alb si ochi liniştiţi de vârstă, dar care în tinereţe, probabil, arseseră intens. Hainele, odinioară pe măsură, acum atârnau pe el de parcă ar fi fost agăţate pe un umeraş prea mic. Mânecile îi căzuseră – umerii se îngustaseră — pantalonii se făcuseră armonică pe pantof – nu mai aveau pe ce se sprijini la şold. Slăbise deodată, şi aceasta făcuse să-şi recapete vioiciunea în mişcări. Inima, cu câteva luni în urmă îngropată în grăsime, se descurca acum mai uşor. Portarul ţinuse un sever regim de slăbire, cu efectele vestimentare amintite.

Tânărul care se apropie de el părea că şovăie, şi asta îl făcu pe bătrân să zâmbească uşor, bănuind ce are de gând să-l întrebe. Nu era primul care dădea târcoale pe aici. Unii îi lăsaseră buchete de flori, alţii cutii enorme cu bomboane fine. Duduia Lola nu era întotdeauna acasă, ca şi acum. „Aşa prost eram şi eu! îşi spuse, pentru a nu ştiu câta oară, bătrânul. Ne grozăvim noi bărbaţii, dar degeaba!“

Se simţea solidar, ca bărbat, cu toţi cei care „mişunau” pe la intrare. Le dădea tuturor de înţeles – pe cât îi permitea profesiunea – cam despre ce este vorba, dar ei tot nu renunţau. A doua zi apăreau iar. „Oare ăsta cât timp o mai târnosi mangalul pe-aici?“

După ce îl salută, tânărul îl prinse uşor de rever şi-i spuse cu un aer confidenţial:

— Aş vrea să-ţi vorbesc despre ceva foarte important.

Bătrânul era sigur acum că este vorba despre ceea ce bănuia el. O să mai pice şi de la el ceva. Un mic bacşiş îi dezlega limba.

Îl pofti pe vizitator în cabina lui.

— S-auzim! făcu el, aşezându-se pe scaunul de pe care putea privi afară pe fereastra deschisă.

Tânărul luă o atitudine serioasă, chiar gravă. Părea pătruns de importanţa celor ce vor vorbi. Cu cât era mai serios, cu atât îi venea bătrânului mai mult să râdă.

— Vreau mai întâi să-mi promiţi că ceea ce vom vorbi noi nu transmiţi nimănui. Te rog.

—În meseria mea, discreţia e ca rujul la femeie, nu se poate fără ea. Spune dumneata despre ce este vorba. Vorbim aşa, ca-ntre bărbaţi.

— Chiar aşa! se agăţă vizitatorul de cuvintele lui. Ca-ntre noi!… Uite ce… Dumneata o cunoşti pe duduia I ola?

— Păi, dumneata ce crezi?

— Nu ştiu dacă locuieşte aici de mai mult timp sau…

— De când era de-o şchioapă. Trăia ta-su pe timpul ăla. Ca să zic aşa, a crescut sub ochii mei.

— Da, da… Foarte bine! constată cu satisfacţie tânărul. Atunci e foarte bine!

Bătrânul strecură prima veste neplăcută, dictată de „solidaritatea" bărbătească invocată:

— Eu i-am dus primul bileţel de amor. Era codană printr-a şaptea. Numai ce mă pomenesc cu un băietan de vreo şaptâşpe ani că vine la mine cu un plic şi un pachet de ţigări. Aşa era pe atunci, îi dădu el peste nas vizitatorului care, automat, îşi şi vârî mâna în buzunar după tabacheră.

— Fumezi?

— Aşa, câte una!

Din tabacheră luă, totuşi, trei ţigări. Aprinse una şi, după primul fum, începu să tuşească.

— De la un timp îmi face rău.

— De ce nu-l laşi?

— Parcă nu ştii de ce? Impozit pe prostie!

Bătrânul izbucni în râs, amuzat de propria-i glumă. Tânărul însă nu părea dispus să piardă prea mult timp cu el şi îl zori să „revină la subiect".

— Nene, zise ţâncul, vreau să te rog ceva. Cum mi-ai spus şi dumneata. Aşa începi doar vorba cu cineva. Roagă-mă! Şi mi-a dat scrisoarea. Ea, pe atunci, nu era asa învăţată ca astăzi… Când i-am dat plicul, s-a făcut ca macul. Acum nici nu se mai uită la ele.

Tânărul păli. Înghiţi de câteva ori în sec, dar nu spuse nimic. Îi era teamă că orice întrebare de-a lui îl va îndepărta pe bătrân de la ce avea de spus.

— Pe urmă a venit un student. Ei, cu ăla a fost tamjă mare. A ţinut vreo doi ani toată povestea. Pe urmă, dacă a murit ta-su, n-a mai avut cine s-o mai ţină de scurt şi… Înţelegi dumneata, o biată fată, singură, frumoasă. Eu ţin la ea, făcu el un pas înapoi, ca să poată spune şi mai mult. Când s-a măritat am crezut că s-a terminat cu toate, dar de unde. Bărba-su pleca la şapte, celălalt, tot un student, venea la opt. Bărba-su venea la patru, ăla pleca la trei. Azi aşa, mâine, aşa, s-a aflat. Lumea e mică, ce crezi. Scandal, poveşti… divorţ. În sfârşit, au mai fost ei mulţi. Acu, mai de curând, era un doctor. Un băiat simpatic, din nu ştiu ce staţiune. A stat şi ea la el mai multe luni… Cât a fost cu doctorul, nici Andy n-a mai dat pe aici. Adică n-a mai dat pentru că n-a fost ea aici.

— Cine e Andy ăsta? întrebă cu necaz tânărul.

— E… poveste şi cu el. Durează de mulţi ani. Ca să zic aşa, el e cel mai de inimă. Unu' vine, altu pleacă, Andy rămâne. Şi câte îi face, vai de capul lui! Dragoste mare. De fiecare dată o iartă, şi când se împacă, ai zice că se iubesc de când lumea. Numai de gât o ţine şi-o giugiuleşte. Între timp mai vine câte unul ca dumneata. Frumoasă femeie, nu-i aşa?

— Frumoasă!

— Ce să-i faci! Femeia frumoasă e ca soarele, îi încălzeşte pe toţi. Ştii vorba asta.

— N-o ştiam, dar…

— E adevărată, ascultă ce-ţi spun.

Tânărul rămase pe gânduri. Nu aflase nimic îmbucurător. Se ridică şi deschise uşa să plece. Bătrânul portar a înţeles că reuşise să-l facă să priceapă cine este femeia despre care se interesa.

— Atunci, spuse vizitatorul când ieşi în stradă, să nu-i mai spui că a căutat-o cineva. Poate că nu mai are niciun rost.

—Dacă spui dumneata… Lasă că femei… câtă frunză şi iarbă, se simţi obligat bătrânul să-l consoleze. Să vezi, odată, acum vreo patruzeci de ani…

Dar nu mai avea cui să povestească întâmplarea de acum aproape o iumătate de secol. „E supărat rău, băiatu'! gândi bătrânul. Da' lasă că e mai bine sa-i treacă acuma. Că-l

storcea asta de parale ca pe-o lămâie!“

Tânărul însă nu se îndepărtă prea mult. Când văzu că portarul nu mai este în uşa blocului se întoarse şi intră în curtea de peste drum. În faţa biocului era o casă gospodărească, vagon, cu o curte mare, dar nu tocmai îngrijită. Probabil că rondurile cu flori n-or fi rezistat celor trei băieţi care alergau în jurul unui leagăn.

În fundul curţii, tânărul văzu deschisă o uşă care dădea probabil spre bucătăria casei şi se îndreptă într-acolo. Fu întâmpinat de o femeie „ca bătută în palme’’, în faţă cu un şorţ de bucătărie.

— Ce doriţi dumneavoastră? i se adresă aproape răstit, nedezminţind prima impresie pe care o făcea,: aceea de femeie răutăcioasă.

Aşteptând răspunsul lui, ea îşi subţie şi mai mult buzele şi aşa prea subţiri.

— Aş vrea să vă întreb ceva.

Ea aşteptă, privindu-l circumspect. Deodată sări din loc şi se repezi ţipând spre copiii care se jucau. Unul dintre ei îi pusese altuia piedică. Cel căzut nu-i ceruse sprijinul, ci sări iar la joacă. Mama însă nu se lăsă până când nu-i dădu câteva palme celui pe care îl socotea vinovat. Se înapoie lângă străin urmărită de urletele copilului.

— Mă scuzaţi, se adresă tânărului, luând o poziţie de aşteptare.

— Poate o cunoaşteţi pe tovarăşa Lola Cincu, din blocul de peste drum.

Nici dacă i-ar fi pus jar sub tălpi, n-ar fi sărit aşa pornită.

— S-o cunosc? Ce am eu, femeie cinstită, cu ea? O „aia“ pe care-o-ntind toţi. Face pe cucoana şi crede că e ceva de capu’ ei. Trece pe lângă mine de zece ori şi sucşte nasu’? Venea cu maşina, pleca tot cu maşina. Uite c-a-nţărcat bălaia! Nu mai vine maşina cu flori.

Pornită, femeia n-a avut curiozitatea să mai întrebe cine este şi de ce se interesează de cosmeticiană. Tânărul încercă să dirijeze convorbirea către ceea ce îl interesa, numai că ea le avea de spus pe ale ei. În cele din urmă reuşi s-o întrebe cine era cel care până acum câteva luni venea zilnic şi-i aducea flori cosmeticienei.

— Un arhitect. Băiat bun se vedea el. Un bărbat înalt, oacheş. Purta mereu o cămaşă albă de-ţi lua ochii.

— Nu ştiţi numele lui?

— De unde să-l ştiu. Am auzit-o odată pe ea spunându-i Ţuky, da’ ăsta nu-i nume. E o izmeneală de-a ei.

— Cel puţin ştiţi ce maşină avea?

— Victoraş! strigă ea spre copiii care acum se jucau iar.

Răspunse tocmai băiatul care mâncase cele câteva palme. Mama îi făcu semn să se apropie.

— Ia spune tu ce maşină avea nenea ăla care venea la tanti Lola?

— Skoda, numărul cincizeci şi cinci, doişpe, doişpe, cu suspensie pe spirale.

Tânărul zâmbi. Zâmbi şi mama, mândră de cunoştinţele tehnice ale băiatului.

— Bine, du-te la joacă, spuse ea cu un glas neaşteptat de cald.

Tânărul nu ceru mai multe lămuriri. Se scuză pentru deranj şi plecă.

Proprietarul maşinii care staţiona de foarte multe ori în faţa blocului Lolei arăta chiar aşa cum îl descrisese vecina invidioasă; un tânăr înalt, solid, dar suplu, a cărui privire ţâşnea din spatele sprâncenelor bogate, cu fire neaşteptat de lungi, care se prelungeau până spre tâmple. Un tip sigur pe el, care privea în jur cu oarecare superioritate. Cu toate astea nu era antipatic, deoarece întreaga lui atitudine era dezminţită de o undă de lumină jucăuşă, care te făcea să crezi că aerul distant era numai o poză. Şi într-adevăr, aşa era de fapt, cum îl dezvăluiau ochii.

Cel care voia să-i vorbească l-a întâlnit chiar în clipa în care ieşea din instituţie, pentru a se duce pe şantier să verifice unele lucrări. Rezerva lui se topi cu totul în clipa în care începu să vorbească despre „complexul” pe care îl proiectase şi de care îşi lega speranţa unor aprecieri deosebite. Îl invită pe cel care i se adresase să-l însoţească pe şantier.

— Am maşina imediat după colţ.

Două minute mai târziu porneau.

— Ce voiaţi să mă întrebaţi?

— Aş fi vrut să vorbim despre tovarăşa Lola Cincu.

— Aha!

N-a mai adăugat niciun cuvânt. Treceau printr-o intersecţie de străzi care îi solicita atenţia. Când scăpară în bulevardul larg, către Piaţa Victoriei, tot nu spuse nimic. Cu coada ochiului, tânarul care îl însoţea îi observa fiecare gest. Desigur, arhitectul nu era mulţumit că trebuia să-şi amintească un capitol nu tocmai plăcut al vieţii lui.

Ajunseseră aproape de Casa Scânteii, când s-a hotărât să întrebe:

— Şi ce vreţi să ştiţi despre ea?

— Cât mai multe. Ce fel de om este, când aţi cunoscut-o, ce impresie v-a lăsat?

— Dacă am să-ţi spun că sunt superstiţios, ai să râzi de mine, nu-i aşa?

— Desigur.

— Ei bine, află că am o superstiţie a mea: să nu visez copii sugari. Mama îmi spunea că a doua zi ţi se întâmplă ceva neplăcut. Râzi, nu-i aşa?

— După cum vedeţi.

— Ce-ţi pasă! În schimb ai venit să-mi pui cea mai neplăcută întrebare, după ce azi noapte am legănat copilul surorii mele.

Râsul viu al vecinului îl molipsi în cele din urmă şi pe arhitect.

Deodată opri maşina atât de brusc, încât tânărul era să se izbească de parbriz. Niciun pericol însă nu justifica această frână strânsă.

— Sper că nu te-a trimis ea? i se adresă arhitectul deodată, serios şi bănuitor.

— Nici gând, se grăbi să-l lămurească tânărul, înţelegând rostul opririi bruşte.

— Te aruncam din maşină cu orice risc.

— Mă faceţi să cred că vă e frică de ea.

— Crezi sau nu, ăsta este adevărul. Dincolo de tot ceea ce s-a întâmplat, dacă astăzi m-ar chema, ar trebui să lupt serios cu mine ca să nu mă duc. Chiar dacă tot drumul până acolo mi-aş spune că sunt cel mai prost bărbat din lume… Nu spui nimic? Văd că ai devenit serios.

— După cele mărturisite de dumneavoastră.

— Într-adevăr, nu e nimic de glumă. O cunoaşteţi?

— Nu.

— O femeie superbă. Şi nu este vorba numai despre frumuseţea ei. E deşteaptă, instruită, sigură pe ea, spirituală. Poţi să-ţi faci din ea un ideal…

— Şi, totuşi?…

— Ei, totuşi, nu este deloc un ideal, te rog să mă crezi. Păcat că femeia asta are o psihologie atât de nefericită. Psihologia banului, a luxului, a petrecerii. Numai atât. Idealul începe şi se termină aici. La început ţi se pare plăcut, dar mai apoi te oboseşte. Parcă te şi dezgustă. Dracul mai ştie! Nici pecuniar nu poţi să ţii pasul cu ea. Un milion să-i pui în mână dimineaţa, la ora opt seara îţi cere împrumut o sută de lei. E ceva disperat în tot ceea ce face. Parcă tot aşteaptă ca a doua zi să explodeze pământul şi să fim azvârliţi în neant… Păcat de ea… Sincer regret, pentru că are calităţi, să ştii. Multe calităţi. O minte clarvăzătoare, o memorie extraordinară, un simţ al frumosului. Pictează neaşteptat de bine pentru un amator. Ar fi putut să se dedice picturii. Dacă vreodată mergi la ea, priveşte anemonele din hol, de deasupra canapelei, sunt ale ei. Ai să înţelegi mai bine ce-ţi spun. Are pasiunea bijuteriilor. E în stare să-şi vândă sufletul pentru un pandantiv frumos. Poartă la gât un medalion… La urma urmei, îţi spun, e un cadou al meu. M-a costat opt mii de lei. A zăcut pur şi simplu o săptămână, de necaz că nu-l poate cumpăra. Pentru că peste puţin îşi sărbătorea ziua naşterii, i l-am făcut cadou. Cred că în ziua aceea s-a îndrăgostit cu adevărat de mine. E adevărat că medalionul e superb. Are în mijloc un bleu-blanc extraordinary. Iarăşi râzi. Probabil pentru că am spus că atunci s-a îndrăgostit de mine. La prima vedere pare că merită să râzi, dar să ştii că aşa a fost. Orice femeie are punctul ei sensibil. Una se vrea iubită, alta are nevoie de certitudine în relaţiile cu un bărbat, a treia doreşte să fie dominată. Pe fiecare o impresionează altceva. Pe Lola n-o emoţiona decât un cadou frumos. Pentru ea un adevărat bărbat este numai acela care oferă, cu dezinvoltură, orice. Sau, dracu' ştie care o mai fi şi adevărul!? În orice caz, poţi să zâmbeşti, pentru că nu mă supăr. O aventură care m-a costat scump din toate punctele de vedere.

— Pot să fiu indiscret?

— Vă rog.

— Din ce cauză a încetat legătura dumneavoastră?

Răspunsul veni atât de târziu, de parcă arhitectul acum ar fi trebuit să răspundă pentru prima dată acestei întrebări.

— Cred că au fost mai multe motive. Poate că am secat, la un moment dat, poate a intervenit un alt bărbat. Adică e sigur că a intervenit un altul.

— Îl ştiţi?

— Da. Un doctor, Zendor. A plecat să petreacă un scurt concediu într-o staţiune şi… a rămas acolo câteva luni. Trebuie să vorbesc iarăşi despre o calitate a ei. Este foarte deschisă în relaţiile cu bărbaţii. N-a încercat să se ascundă, să mintă. Mi-a scris deschis că între noi totul a luat sfârşit, că s-a îndrăgostit de un altul. Ultima amintire de la ea a fost… fostul proprietar al broşei, care a mai venit de trei ori pe la mine, să-i achit ultimele rate. Am cumpărat-o în rate. Un tip foarte cumsecade, de altfel, de a avut atâta încredere în mine. Adică nu numai în mine, pentru că se pare că o cunoştea destul de bine pe ea. Cred că îi mai vânduse bijuterii.

— Pot să ştiu numele lui?

— Un oarecare Andy. Un tip dintr-o fostă familie nobilă, care avea bijuterii scumpe. Sau cel puţin aşa pretindea.

— Acum cu ce se ocupă?

— Parcă zicea că este inspector pe la C.F.R. Dar nu ştiu dacă mai ţin bine minte.

Când convorbirea ajunse în acest punct, maşina tocmai intra în incinta şantierului.

După ce Dima a aflat că tânărul arhitect cumpărase un scump medalion de la acel Andy, care nu era altul decât prietenul în tovărăşia căruia petrecuse câteva seri Lola Cincu, s-a grăbit cu atât mai mult să-l cunoască. I se părea ceva în neregulă în acest triunghi. Va să zică, Lola îl duce pe arhitect să vadă un medalion foarte scump, pe care îl are de vânzare un oarecare Andy. Iată însă că Andy nu este un oarecare, ci „un prieten" cu care a petrecut două seri, chiar cele din ajunul sinuciderii sau asasinării pictorului Zendor. Mai mult, se află, de la portar, că Andy nu este „un prieten" oarecare, ci un îndrăgostit constant, care îi iartă Lolei orice altă escapadă şi, de câte ori ea îl doreşte aproape, el revine cuminte, ca un căţel, la fel de plin de sentimente frumoase pentru ea. Să fie vorba de o patimă?

Iată însă că acelaşi Andy apare, cu mai multe săptămâni în urmă, în casa pictorului Zendor în urma unei scrisori în care solicita o întrevedere. Din textul acelei scrisori reiese că Andy îl cunoaşte pe doctorul Zendor. „Dar în multe chestiuni e vârât acest inspector la C F R.!" încheie Dima lanţul acestor gânduri, chiar în clipa în care apăsa pe butonul soneriei de la uşa lui Andy.

Fu primit cu o bunăvoinţă rece. Ochii oblici, abia tăiaţi în obraz, îl suspectau tot timpul, deşi gazda îşi dădea toată osteneala să pară indiferent la această vizită. Dima recunoscu în sinea lui că tipul impunea, şi era conştient de acest fapt. Capul foarte îngust, bărbia prelungă, părul pieptănat lins, de parcă ar fi fost încleiat pe ţeastă. Gesturile sobre dovedeau că ştie să fie foarte reţinut atunci când voia. Dima avea, din clipa păşirii pragului, impresia că asista la un spectacol, că tot ceea ce se petrece în faţa lui fusese dinainte regizat. „Oare mă aştepta?"

— Serviţi?

— Mulţumesc, nu sunt fumător.

Gazda nu-i puse obişnuita întrebare: „Cu ce vă pot fi de folos?", ci aştepta ca el să-i spună cărui fapt îi datora vizita. Dima îi vorbi direct:

— Aţi auzit poate că pictorul Zendor a decedat.

— Desigur.

— Îmi închipui că v-a surprins şi pe dumneavoastră această moarte neaşteptată.

— Să vă spun sincer, niciodată nu sunt surprins când aud că a decedat un om de vârsta lui.

— El însă părea perfect sănătos.

— Aţi spus bine: părea. Sunt convins că omul ajuns în jurul vârstei de şaptezeci de ani doar pare sănătos. Te poţi aştepta la orice şi în orice moment.

— L-aţi cunoscut mai îndeaproape? abandonă Dima convorbirea despre sănătate, apropiindu-se de ceea ce îl interesa.

— Ne-am văzut o singură dată.

— În ce împrejurare?

— O împrejurare deloc plăcută, despre care nu ştiu dacă pot vorbi. Chestiuni strict particulare.

— Pentru că pictorul Zendor este acum indiferent la orice indiscreţie şi pentru că vizita mea are un caracter oficial… poate că aţi putea să-mi mărturisiţi despre ce a fost vorba.

Andy cumpăni o clipă cuvintele lui Dima şi răspunse:

— Aveţi dreptate, deşi nu este vorba despre el, ci despre nepotul lui, doctorul Andrei Zendor. De aceea am ezitat să vorbesc. Dar, la urma urmei, dumneavoastră sunteţi la fel de discret ca şi mine dacă este vorba despre o chestiune care nu vă interesează. M-am dus la pictorul Zendor să-i vorbesc despre nepotul lui… Sau poate că ar trebui să încep altfel, ca să înţelegeţi mai bine. Nepotul pictorului a cunoscut o prietenă de-a mea, doamna Lola Cincu. Prietenia lor se pare că a evoluat destul de repede şi, în scurt timp, au ajuns în pragul logodnei. Cu acest prilej doctorul Zendor a dorit să-i facă viitoarei soţii un cadou deosebit şi, pentru că eu aveam un foarte frumos medalion, i l-a cumparat. Deoarece nu dispunea de întreaga suma. Am convenit să mi-l plătească în rate.

— Puteţi să-mi spuneţi valoarea bijuteriei?

— Valorează foarte mult, dar am convenit la suma de opt mii de lei, deoarece atunci aveam mare nevoie de bani. Dacă aţi vedea-o nu v-ar mai mira suma. Pot să vă arăt o fotografie a bijuteriei.

Se ridică şi scoase din sertarul unui birou o fotografie, pe care i-o arătă. Dima recunoscu uşor medalionul cu bleu-blanc pe care îl purta Lola.

Andy continuă:

— Trebuie să vă mărturisesc că doctorul Zendor nu a fost atât de parolist cum mă aşteptam, deşi înţelegerea noastră era consemnată şi în scris. Mi-a plătit numai prima rată, apoi m-a ocolit. Se pare că relaţiile lui cu doamna Lola se răciseră şi nu mai era dispus să achite suma respectivă. Atunci m-am adresat unchiului, pentru a pune la punct această chestiune. Ştiam că pictorul Zendor îl va ajuta pe nepot să iasă din această încurcătură în care nu eu îl vârâsem…

— Şi ce rezultat aţi obţinut?

— Doctorul Zendor a fost foarte supărat că m-am adresat unchiului său. A recunoscut însă datoria şi mi-a promis că va achita suma în termenul cel mai scurt. Întrevederea s-a terminat aici. Două zile mai târziu, pictorul Zendor mi-a telefonat şi mi-a achitat suma datorată de nepotul lui, cerându-mi să nu-i spun acestuia nimic. Voia, probabil, să-l pedepsească pentru greşeala făcută şi să-l lase un timp să se frământe, obsedat de datoria pe care o avea. Cam atâta ştiu. De atunci nu l-am mai văzut pe pictorul Zendor. Nici nepotul lui nu m-a mai vizitat, ceea ce m-a făcut să cred că bătrânul i-a mărturisit, totuşi, că nu mai este dator.

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţa cu care mi-aţi răspuns. Aş avea o ultimă rugăminte: puteţi să-mi împrumutaţi pentru un timp foarte scurt fotografia medalionului?

— Cu plăcere.

Dima plecă de la Andy atât de bine dispus, încât îi venea să sară într-un picior treptele scărilor. Mai pipăi încă o dată buzunarul în care avea fotografia şi se urcă în maşina care îl aştepta. Zece minute mai târziu era în faţa colonelului Aldea.

— În sfârşit, tovarăşe colonel, parcă încep să înţeleg ceva. Drumul pe care l-am făcut la acest Andy mi-a lămurit două probleme esenţiale.

— Începe cu prima.

— Mai întâi aceea că doctorul Andrei Zendor avea mare nevoie de bani pentru a achita acest medalion, pe care l-a cumpărat în rate.

Îi întinse fotografia şi îi relată în amănunţime vizita şi convorbirea avută cu Andy.

— Şi a doua problemă? îl întrebă colonelul pe Dima.

— Aceea că Andy şi Lola sunt doi escroci.

— Ce te îndreptăţeşte să faci această afirmaţie?

— Fotografia.

— Explică-te!

— Arhitectul care l-a precedat în graţiile Lolei Cincu pe doctorul Zendor i-a făcut acesteia un cadou cam scump: un medalion în valoare de opt mii de lei. După descrierea făcută am ajuns la concluzia că este vorba despre bijuteria văzută de mine la Lola Cincu. Iată însă că astăzi am aflat că acelaşi medalion a fost cumpărat, de la acelaşi om şi pentru aceeaşi persoană, şi de doctorul Andrei Zendor.

Dima reuşise să aducă o veste cu totul deosebită.

— Înseamnă că lucrează împreună, constată Aldea

— Evident. De fapt Andy este bărbatul cel mai apropiat Lolei. Să nu uităm că portarul ne-a vorbit despre el ca despre cel mai constant îndrăgostit, care reapare după fiecare

escapadă a ei. Probabil că despărţirea era formală, până când ea reuşea să-l stoarcă bine de bani pe cel căzut în plasă. Punctul culminant era cumpărarea bijuteriei. Un simplu şi ingenios mijloc de a smulge bani. Sunt curios câţi or fi cumpărat până acum acest medalion…

— O veste şi bună şi rea, constată Aldea, pe gânduri.

— De ce o socotiţi şi rea?

— Pentru că, umblând după ceva, am impresia că am ajuns în cu totul altă parte decât am dorit.

— O pistă falsă?

— Aşa s-ar părea Ne interesa Wilman şi am ajuns la doi escroci „banali", ca să spun aşa.

— În schimb, mi se pare că ceea ce am aflat despre doctorul Zendor ne interesează în cel mai înalt grad.

— E adevărat, am aflat că avea nevoie de bani. Aşadar, ar fi putut, constrâns de această situaţie, să încerce să retragă banii de pe libretul unchiului său.

— Mă tem că aşa stau lucrurile. Ce credeţi dumneavoastră că ar trebui să fac mai întâi?

— Du-te la arhitect să vezi dacă recunoaşte bijuteria cumpărată în cea fotografiată. Apoi să stai de vorbe încă o dată cu Andrei Zendor.

Arhitectul recunoscu imediat că a cumpărat acea bijuterie.

Doctorul Zendor, când a văzut aceeaşi fotografie, a sărit în sus:

—Iar m-a reclamat porcul ăla? De data asta pentru că a murit bătrânul, s-a adresat dumneavoastră. Dar n-am de gând să-i mai dau niciun leu! E clar? Să mă dea în judecată. Nu eu l-am luat. Am plătit mai bine de jumătate. Restul să achite ea, care mi l-a băgat pe gât. Atâta a vrut. Acum îmi dau seama de asta! E tot ce am de spus. Înţeleg să fiu cavaler cu o femeie care mă iubeşte, dar când îţi dai seama că n-ai fost pentru ea decât un carnet de C.E.C.? Trebuie să recunosc, chiar dacă nu-mi convine.

Doctorul era o fire deschisă şi impulsivă. Oare, într-un moment ca ăsta să fi încercat să se descotorosească de bătrânul său unchi?

O FEMEIE ÎŞI REFACE VIAŢA

Maşina opri în staţie şi mulţimea de călători se înghesui în faţa uşii. Era ora când toţi cei care aveau serviciul în afara oraşului se grăbeau să prindă condicile sau să ponteze la timp fişele de lucru. Coborau grăbiţi din tramvaie şi urcau în maşinile care duceau de la periferia oraşului spre comunele din apropiere. În maşină, taxatoarea, o femeie între două vârste, dar tânără încă prin vioiciunea privirii, invita călătorii să facă loc şi celor care mai erau pe scară. Ceea ce surprindea la ea era faptul că rostea cunoscutul „avansaţi mai în faţă" fără prea mare convingere şi obrazul i se rumenea de fiecare dată. Nu căpătase încă acel aer profesional, care îl face pe oricine să se comporte firesc în îndeletnicirea lui. Taxatoarea era de curând angajată la I.T.B.

Pentru călătorii obişnuiţi ai acestei linii, care se cunoşteau cu toţii, pasageri, taxatori şi şoferi, deoarece de ani se întâlneau cu regularitate de două ori pe zi, noua taxatoare fu o apariţie plăcută. Zâmbetul ei sfios, care îi săpa două gropiţe adânci în mijlocul obrajilor, privirea care căuta mai mult într-o parte, amabilitatea cu care servea pe fiecare îi cuceriseră. Câţiva tineri, împinşi de îndrăzneala vârstei, începuseră să întârzie lângă scaunul ei, neţinând seama că aveau cu cel puţin cinci sau chiar zece ani mai puţin decât

ea. O plăceau, fără ca vreunul să se fi lăsat sedus de cine ştie ce frumuseţe. Noua taxatoare era doar simpatică. Cei mai în vârstă, pricepând că este pentru prima dată angajată într-un serviciu, se întrebau ce s-o fi întâmplat în viaţa ei de a trebuit să renunţe atât de târziu la îndeletnicirea de gospodină. Taxatoarea nu purta verighetă. Ei însă, oameni cu mai multă adâncime în priviri, au simţit că dincolo de zâmbetul îndatoritor şi de sfioşenia ei se ghicea o melancolie, o tristeţe, pe care încerca s-o ascundă cât mai bine. Părea o femeie nevoită să-şi înceapă într-un fel nou viaţa, la vârsta la care alţii şi-au ales de mult drumul pe care merg. Taxatoarea părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani, dar se purta simplu şi sobru ca o femeie de patruzeci şi cinci sau chiar mai mult. Părul de culoarea alunei şi-l prindea într-o basma de culoarea măslinei verzi, aproape aceeaşi cu a ochilor. Rochia din material ieftin avea o tăietură deosebit de simplă, nicio podoabă nu căuta să ascundă un defect sau să sublinieze o calitate. Te izbeau mâinile cam mari, nu urâte, dar învăţate cu treaba.

Nu se ştie cine a aflat şi de unde, dar chiar a doua zi după venirea ei pe această linie, mulţi călători puteau să spună că o cheamă Steliana, ceea ce era foarte adevărat. Dacă vreunul şi-ar fi dat osteneala să afle şi altceva din trecutul ei, nu ar fi auzit nimic deosebit. Poate că avea cea mai simplă, dar nu şi cea mai liniştită viaţă dintre toţi cei care porneau împreună cu ea, în fiecare dimineaţă, spre serviciile lor.

Era fiica unor ţărani dintr-un sat din Bărăgan. Al treilea copil, iar după ea mai veniseră alţi patru pe lume. Părinţii făceau copii, iar din clipa în care îi vedeau puşi pe picioare nu le mai rămânea decât grija de a-i da pe undeva să-şi câştige traiul. Cât stăteau pe lângă casa părinţilor mâncau vara tot felul de verdeţuri, toamna porumb fiert şi cartofi, iarna dovleci, mai mult furaţi decât ai lor. Pe Steliana, cum a ajuns codană, şi pentru că terminase patru clasa primare, a luat-o pe lângă casă chiar învăţătorul ei. Pentru fată nici nu se putea o fericire mai mare decât să termine treaba în casă şi la bucătărie, iar pe seară să iasă în poartă să privească maşinile care treceau spre Constanţa. Tânără, nu cunoştea oboseala, şi treaba care ar fi doborât o altă femeie o termina cât ai zice peşte.

Într-o zi, când fata doar împlinise şaisprezece ani, în faţa porţii învăţătorului s-a oprit un camion, iar şoferul a venit s-o roage să-i dea o găleată de apă pentru motor. Bărbatul privi lung codana binevoitoare, care zâmbea atât de frumos. De atunci s-a oprit în poartă de câte ori a avut drum pe acolo, până când s-a încumetat să intre în curte şi să stea de vorbă cu învăţătorul. Voia să se însoare cu fata sfioasă pe care o găsea mai mereu privind maşinile care treceau pe şosea.

Atunci a aflat învăţătorul că bărbatul din faţa lui, om la vreo treizeci şi cinci de ani, nu era şofer, ci proprietarul maşinii, iar la Bucureşti mai avea un atelier în care lucrau câţiva angajaţi. „Ce noroc a dat peste ea!“ şi-a spus învăţătorul, uitând că cel care îi cerea mâna fetei era cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă. Şi pe fata neştiutoare a sedus-o gândul că se va duce la Bucureşti, unde va avea casa ei. Nu ştia că acolo avuseseră loc discuţii serioase în privinţa ei, şi nu era deloc aşteptată cu flori în poartă.

Mama lui Mihaelis, viitorul ei soţ, era o femeie rea, care în clipa când a auzit cu cine vrea să se însoare băiatul ei era gata să cadă buştean pe duşumea.

— Mihaelis! Mihaelis, nu! strigase ea de câteva ori, ca în faţa celei mai crunte nenorociri.

Noapte de noapte însă, chipul ţărăncuţei îi alunga somnul lui Mihaelis, şi orice văicăreală a ei a fost de prisos.

La început bărbatul a mai protejat-o pe tânăra soţie, singură în faţa întregii lui familii înrăită de blestemele bătrânei. În casa mare, împrejmuită de o curte cât un arman, locuiau încă doi fraţi ai lui Mihaelis, o soră, mama şi tatăl lui, iar fata ajunse repede sluga tuturor.

Au trecut anii şi a uitat să zâmbească frumos. A primit prima ameninţare, prima înjurătură, prima palmă. Fata neştiutoare a ajuns o femeie în toată firea, care înţelegea acum rostul ei în acea casă, dar nu ştia ce să facă pentru a îndrepta lucrurile. Se învăţase cu răul, se temea de necunoscut, nu ştia cum ar fi putut să se descurce o femeie fără prea multă carte, fără experienţă, în mijlocul acestui mare oraş. Munca îi ofilise de mult faţa, gropiţele se lungiseră în adâncituri care coborau spre bărbie, ochii îşi pierduseră lucirea tinereţii. Ajunsese o femeie de treizeci şi ceva de ani, care suporta orice de la un soţ pe nedrept gelos, care îşi făcuse un obicei din a o bătea de câte ori venea beat. Mihaelis era acum un om trecut de cincizeci de ani şi gelos pe tinereţea ei.

Speriată, ar fi rămas toată viaţa lângă el, aşa cum era, dacă într-o zi el nu şi-ar fi adus o iubită în casă. I-a spus că este o verişoară a lui, dar ea a înţeles repede care este adevărul.

Din ziua aceea, pe Steliana a frământat-o gândul fugii de acasă. Se sfătui îndelung cu o vecină, singura ei prietenă, apoi îi scrise unei surori mai mari că vrea să se ducă la ea. O lună de zile mai târziu, după aproape douăzeci de ani de muncă pentru bărbatul ei, fugea de acasă numai cu un geamantan în care avea câteva rochii şi două perechi de pantofi. Şi, poate cea mai mare pierdere era aceea că nu mai credea în nimeni şi în nimic. Socotea viaţa un chin pe care fiecare trebuie să-l rabde.

S-a înapoiat în Bucureşti peste câteva luni şi, cu ajutorul vecinei de odinioară, îşi găsi o cămăruţă pe care şi-o mobilă cu câteva lucruri căpătate de la sora mai mare: un pat, o masă, un dulap de haine din lemn de brad, vopsit maro, ţinut până atunci în beci şi folosit pentru păstrarea borcanelor de conserve. Pe jos întinse un preş de cârpe, iar la fereastră, o perdeluţă de stambă înflorată. Soţul vecinei, vatman Ia I.T.B., a aranjat să fie primită ca taxatoare.

Două săptămâni după angajare, noua taxatoare trăi cel mai tulburător moment din viaţa ei; găsi o floare în geanta de piele pe care o avea atârnată deasupra umărului şi în care ţinea foile de parcurs şi biletele. Nu prindea capacul genţii şi cu închizătoarea, aşa că „cineva" reuşise să-i strecoare înăuntru o garoafă roşie, mare cum nu văzuse în viaţa ei. Când a dat cu ochii de ea, a închis repede capacul, speriată, şi a privit în jur, să vadă dacă ceilalţi călători au observat şi ei. Fiecare îşi vedea de gândurile lui…

A dezmeticit-o invitaţia celor care aşteptau bilete:

— Hei, tovarăşă, ce faci?

— Da… o clipă, vă rog! Aveţi dreptate!

Toată ziua însă nu şi-a revenit din surpriză. Era prima floare pe care o primea. Îi era ruşine de emoţia care o cuprinsese. Se socotea o femeie bătrână, cu toate că nu atinsese patruzeci de ani!

N-a îndrăznit să scoată floarea din geantă decât acasă, şi a izbucnit în plâns. Un plâns încărcat de regrete şi fericire. Floarea căpătase în ochii ei valoare de simbol. Simbol al unei vieţi noi.

Cu gesturi stângace, puse floarea într-un păhărel cu apă, presără câteva fire de zahăr – auzise că aşa florile se ofilesc mai greu – şi o aşeză pe o mică etajeră chiar în faţa patului, s-o vadă în orice clipă.

Plânsul se termină într-un tremur nervos şi adormi cu gura încleştată de frig.

A doua zi i s-a părut că toţi bărbaţii o privesc altfel, de parcă ştiau. Iar ea se întreba care dintre ei o fi cel care a ţinut să-i vorbească în felul acela.

Când i-a venit schimbul şi şi-a strâns lucrurile, a găsit în geantă o nouă floare. Oare care reuşise s-o strecoare acolo?! Pândise tot timpul şi, totuşi, nu prinsese de veste… În ziua aceea nimeni nu se oprise mai mult timp lângă scaunul ei.

De atunci, în fiecare zi a primit câte o floare, în acelaşi mod misterios. Aiunsase să i se pară firesc să deschidă geanta la ieşirea din tură şi s-o găsească acolo. Era convinsă că bărbatul care se purta atât de atent cu ea reuşea să-i umble în geantă în timpul aglomeraţiei. Floarea era ca un salut de dimineaţă...

Urmară însă câteva zile în care nu găsi nimic, şi inima i se strânse de fiecare dată. Până atunci, acest nevinovat gest reuşise să-i redea încrederea în ea, s-o facă că privească viitorul cu ochi mai îndrăzneţi. Acum iar o pândeau gândurile negre din totdeauna. Era convinsă că bărbatul care o „clipă" fusese atent cu ea îşi dăduse în cele din urmă seama că e o femeie aproape bătrână, fără farmec, simplă…

Câteva zile mai târziu găsi în geantă o ciocolată mare, pe care cel care i-o dăruise îi scrisese: *„Bună dimineaţa! Ce mai faci? Am fost plecat din Bucureşti. Nu te-am văzut câteva zile şi mi-a fost tare dor de dumneata".*

În pieptul ei explodase ceva necunoscut, care se răspândise apoi în toată fiinţa, copleşind-o! Unui om îi fusese dor de ea! Oricine ar fi fost el, îi fusese dor de ea!

Până acum Stelianei nu-i trecuse prin minte să se întrebe cum o fi arătând. Nu se gândea decât la faptul că acest „cineva" nu a uitat să-i strecoare în geantă o floare, iar când a lipsit, i-a fost dor de ea. De ce oare nu îndrăznea să-i şi vorbească?

Şi-a pus în gând ca a doua zi să stea cu ochii numai pe geantă, să-l prindă. Şi a reuşit. În clipa în care el încerca să strecoare o altă ciocolată, privirile li s-au încrucişat, şi cel care s-a fâstâcit a fost bărbatul. Ea, de surpriză, nu s-a emoţionat. Îl ştia pe acest bărbat cu părul cărunt, dar numai la el nu s-ar fi gândit!…

Descumpănit, el nu s-a hotărât în prima clipă dacă trebuie să mai lase batonul în geantă sau nu. În cele din urmă îi dădu drumul înăuntru şi, fără niciun cuvânt, se strecură spre uşa din faţă.

În ziua aceea, când Steliana a ieşit din tură, el era în staţia de tramvai. Pe ea o aştepta? Doar n-o să se apropie să-i vorbească, aşa cum fac tinerii care acostează fete pe stradă! Şi, totuşi, deşi o îngrozea acest gând, undeva, în adâncul sufletului ei, dorea ca el să aibă acest curaj. Altfel cum s-o cunoască?

O impresiona şi felul cum arăta el. Se vedea că este funcţionar. Purta o haină albastră de buret şi o pereche de pantaloni gri, din stofă fină. Cravata o avea puţin slăbită la gât, de căldură, dar purta cravată, cu toată zăpuşeala zilelor de vară. Oare ce o fi vrând acest bărbat serios, cu carte, de la o femeie ca ea? Cum de a putut s-o placă? Pe fostul ei bărbat, care avusese bani destui, nu-l văzuse niciodată decât în cămăşile pline de ulei – chiar dacă le schimba la două zile – şi în pantalonii de lucru. Cu ea nu ieşise în oraş decât la începutul căsătoriei, de câteva ori.

A încercat să-l ocolească, dar bărbatul a întâmpinat-o. S-a oprit în faţa lui, speriată, cu ochii în pământ, aşteptând să vadă ce se va mai întâmpla.

— Ştiu că nu-mi stă bine, om în toată firea, să vă vorbesc pe stradă – i se adresă el, intuindu-i gândurile – dar nu am cum să procedez altfel. Nu avem nicio cunoştinţă comună la care să apelez şi, pentru că, totuşi, vreau să vă cunosc…

„Niciodată nu mi-a vorbit cineva atât de frumos!“ se minună, în gândul ei. O impresionase mai ales acel „să vă cunosc” care i se păruse de o distincţie cu totul deosebită, nepotrivit de aleasă pentru ea.

Şi fu gata, gata să izbucnească iar în plâns, pentru că în clipa aceea, în urechi îi răsună glasul gros al fostului bărbat, care o înjura… Cum o mai înjura, şi din nimic! Pentru că era mâncarea prea fierbinte, sau prea rece, sau nu era apă la masă, sau scobitori, sau uita să-i pună şerveţel lângă farfurie sau.. „Tâmpito! Nu ştii nimic! Ai rămas un animal! Degeaba te-am adus în Bucureşti!”,

— Dacă vă supără îndrăzneala mea, mă retrag şi-mi cer scuze! Vă rog să mă credeţi că nici mie nu-mi este prea uşor să mă port ca un tinerel, acum, când am părul aproape alb.

Cuvintele rostite moale o făcură să tresară. Se trezi că îl compătimeşte, pentru că şi-a luat acest curaj. Cine ştie ce o fi în sufletul lui!…

Ridică privirea şi întâlni doi ochi blânzi. Bărbatul îşi muşca buzele, încurcat. Va să zică era emoţionat de întâlnirea cu ea, de faptul că îi vorbea. Dar ea, ce ar fi trebuit să-i răspundă, ca să nu-şi dea el seama cât este de proastă? Asta nu ştia. Ar fi vrut să-i spună că nu este supărată, dar cum? Se temea să nu se dea de gol din prima clipă că nu este decât o femeie simplă, proastă, pe care el o va lăsa acolo, în staţia de tramvai, întorcându-i spatele. Şi ea nu dorea să rămână iar singură. De multe zile nu mai schimbase un cuvânt cu nimeni. Ajungea acasă şi, după ce îşi pregătea mâncarea, nu mai ştia ce să facă. Într-o zi se gândise să ia un ziar, să-l citească. Nu răsfoise niciodată un ziar. Până atunci fusese convinsă că numai bărbaţii citesc ziare. Luă o „Informaţia” şi citi până noaptea târziu tot ce era scris în ea, de la anunţurile de serviciu până la articolele de politică externă. Câte se mai întâmplau pe pământul ăsta! Parcă lumea toată îşi căuta un nou fel de a trăi, ca şi ea…

Porni agale spre tramvaiul care tocmai sosise în staţie şi el o urmă. Se aşezară unul lângă altul şi ajunseră la destinaţie fără să mai fi vorbit ceva. Pe ea o ţinea încordată gândul că el ar fi putut s-o însoţească până acasă. Îi era şi frică, şi ruşine. Frică, pentru că niciodată nu mai primise un bărbat la ea; ruşine, pentru că ştia cum arată camera în care locuia. Totuşi, dacă el ar fi îndrăznit să intre în casă odată cu ea nu ar fi ştiut cum să-i spună că nu doreşte acest lucru.

Când ajunseră în faţa casei, el se opri, dându-i de înţeles că numai până acolo a însoţit-o.

— Pot să vă întovărăşesc şi mâine?

— Da, îi şopti aproape în fugă, recunoscătoare că n-a intrat odată cu ea.

Îi sărută mâna şi plecă…

De atunci a condus-o în fiecare zi spre casă, iar ea, pierzându-şi timiditatea, a început să vorbească. Mai întii fiecare a ţinut să-i spună celuilalt cine este, aşa că Steliana ştia acum că George Frânculescu locuieşte împreună cu mama şi cu sora lui într-un apartament de două camere, că vor să facă un schimb de locuinţă pentru a obţine trei, că are cincizeci şi doi de ani şi nu fusese niciodată însurat, că este contabil la G.A.S. I-a

povestit şi Steliana câte ceva din viaţa pe care o avusese, exprimându-şi neîncrederea pe care o are în bărbaţi şi în oameni.

Într-o zi el a rugat-o să se întîlnească şi după-amiază. Nu voia s-o expună observaţiilor răutăcioase pe care le-ar fi făcut pasagerii ceilalţi dacă şi-ar fi dat seama că sunt prieteni.

S-au întâlnit, iar el a invitat-o la un restaurant de mâna a doua, pe lângă Foişorul de foc. În drum, un fotograf ambulant i-a întâmpinat, propunându-le să-i fotografieze. În prima clipă el a vrut să refuze, dar Steliana l-a privit atât de rugător, încât a acceptat.

Pentru ea a fost ceva cu totul deosebit această seară. De atunci şi-au spus pe nume, iar la plecare el i-a reţinut mai mult decât era necesar mâna în clipa când şi-au luat la revedere.

Când s-au întâlnit în ziua următoare, el i-a adus un dar pe care ea l-a refuzat în prima clipă, dar în cele din urmă n-a putut să nu-l primească, auzind ce l-a determinat să i-l facă;

— Poate că mergem şi altă dată împreună la restaurant, şi asta este o rochie mai potrivită.

A simţit că-i crapă obrazul de ruşine. Va să zică ea nu fusese îmbrăcată aşa cum ar fi trebuit, deşi îşi dăduse toată silinţa. Văzuse că rochia ei era mai simplă şi mai demodată decât a tuturor celorlalte femei din jur, dar sperase că el n-a observat această deosebire…

A primit pachetul în care acum ştia că este o rochie şi din curiozitatea de a vedea cum ar fi trebuit să fie îmbrăcată.

— Nu vrei s-o îmbraci?

— Ba da, i-a mărturisit sincer.

— Îmbrac-o! Eu mă duc până la cofetăria din colţ, iar peste un sfert de oră viu să te văd. Şi eu sunt nerăbdător să văd cum îţi stă cu ea.

Fără să aştepte aprobarea ei, şi temându-se de un refuz, plecă imediat spre cofetărie. Steliana mai rămase o clipă în uşă, gata să-i strige că nu vrea să vie înăuntru, dar el era departe. Îşi aminti că în casă patul nu este făcut şi alergă să-l pună în ordine. Dacă el n-ar fi lipsit mai bine de o jumătate de oră, ar fi găsit-o trebăluind. Nu venise însă cu un carton de prăjituri, ci cu câteva pachete, şi chiar cu o sticlă de vin.

Când dădu cu ochii de Steliana, în rochia albastră, de mătase naturală, şi îi văzu pentru prima dată bustul sănătos, strâns în corsajul puţin cam strâmt, bărbatul rămase în uşă, tulburat. Steliana a intuit tulburarea lui şi s-a simţit vinovată. Parcă era goală, atât era de subţire materialul rochiei.

— Nu te uita aşa la mine!

El îşi reveni şi-i spuse, cu glas schimbat, uşor hârâit:

— Am făcut câteva cumpărături. Te superi dacă luăm împreună masa?

— Mi-e ruşine, aici, la mine, spuse ea rotindu-şi privirea prin cameră.

— De ce să te ruşinezi? Doar împreună va trebui să schimbăm totul. Viaţa noastră chiar. Pentru că odată şi-odată trebuie să vorbim mai serios despre noi. Nu suntem atât de tineri încât sa avem timp de pierdut. Am irosit destul până acum. Vrei să pregăteşti masa?

A întrebat-o atât de firesc, încât ea n-a găsit niciun alt răspuns decât acela că s-a apucat să facă ceea ce i-a cerut. Au ciocnit paharele, gândindu-se fiecare la viitorul lor. Steliana se ruga în gând să fie fericită. Simţea că bărbatul acesta nu va mai pleca din camera ei, iar ea nu va avea putere să-i spună să plece. Nemulţumiri strânse ani de zile răbufniră deodată, violent, făcând-o să gândească simplu, dar precis: „Şi eu sunt femeie! M-am săturat de viaţa mea plină de necazuri! Alte femei merg pe stradă alături de bărbaţii lor, şi râd, şi glumesc, şi sunt fericite! Eu de ce să nu fiu fericită dacă acest om ţine la mine?“

Bărbatul s-a apropiat de ea şoptindu-i:

— Poate că mă socoteşti prea bătrân…

— Nu… nu…

— Sunt aproape bătrân…

— Nu eşti bătrân! Nu mai spune aşa! îl rugă, căutând să-l privească drept în faţă.

Obrazul bărbatului era învăluit în ceaţă, într-un abur pe care îl simţi şi ea.

— Nu mai vorbi aşa… te rog! Nu mai vorbi aşa, te rog! şoptea, în timp ce bărbatul îi descheia nasturii rochiei albastre pe care i-o făcuse cadou.

Oamenii trebuie să se înveţe şi cu fericirea. Cei care o întâlnesc foarte rar nu ştiu să se bucure, devin nefireşti, atrag repede atenţia celor din jur. Pe Steliana au înţeles-o toţi, chiar de a doua zi, că nu mai este femeia care apăruse pe scaunul rezervat taxatoarei cu puţin timp mai înainte. Fericirea îi exploda în priviri, în obrazul care-i strălucea, în felul cum invita călătorii să poftească în faţă. Steliana ar fi murit zâmbind, mulţumită că nu i-a sosit ceasul din urmă mai înainte de a fi ştiut ce-i dragostea adevărată. Îşi petrecuse aproape toată tinereţea lângă un om brutal, care nu se purtase cu ea decât dur, chiar când voise să fie bun şi când o iubise. O iubise numai pentru el, egoist, fără să-l intereseze ce se petrece în sufletul ei. Şi iată că întâlnise un bărbat care, înainte de toate, se purta cu ea plin de gingăşie.

Recunoscătoare şi îndrăgostită răspunse sentimentelor lui. Dragostea ei era împletită cu recunoştinţă. Cum de se oprise acest bărbat lângă o femeie proastă ca ea? El care ar fi putut alege pe oricare alta?

Sceliana era impresionată de cunoştinţele lui, de cultura lui, de felul lui de a se comporta şi de a vorbi. Şi iată că un astfel de bărbat se îndrăgostise de ea.

Stătea ore întregi şi se întreba de ce, şi în cele din urmă ajunse să creadă că din cauza tinereţii ei. Îi despărţeau aproape douăzeci de ani.

Ajunsă la această concluzie, şi temându-se să nu fie părăsită, toată atenţia ei fu îndreptată spre a face totul ca să pară tânără, să-şi păstreze această calitate care îl atrăsese pe el.

Iată însă că în ziua în care l-a aşteptat coafată, el a privit-o oarecum mustrător şi acest fapt a descumpănit-o. Cum să se poarte, ca să-i fie pe plac?

Au început să facă planuri din ce în ce mai precise de viitor. El a anunţat-o că a rugat mai mulţi prieteni să-i găsească o locuinţă. Nu mai putea să stea la un loc cu mama şi sora lui, pe care încă nu voia să i le prezinte, deoarece bătrâna s-ar fi opus să se însoare înaintea fetei. Pe Steliana însă n-o interesa măritişul. Ea dorea din toată inima să fie fericită!

De când George pătrunsese în camera ei nu mai ieşiseră niciodată împreună în oraş. El era de părere că nu este cazul să fie văzuţi de cineva până după căsătorie. În maşină continuau să nu-şi vorbească. El se ducea tocmai în faţă, lângă şofer, ca de obicei, sau se urca în maşina următoare.

După-amiaza, când erau împreună, nu mai vorbeau decât despre casă. Cum va fi, cum o vor aranja, ce vor cumpăra mai întâi. El îi spusese că luase legătura cu tot felul de mijlocitori care îi promiteau marea cu sarea, dar nu făceau altceva decât să-l stoarcă de bani.

— De ce te zbaţi atâta? îl întrebă ea într-o zi. Mai putem sta aici.

— Imposibil! Vreau să găsesc o casă cu baie separată şi bucătărie.

Aici baia era comună şi tocmai în celălalt capăt al unui culoar lung în care se înşirau uşile cămăruţelor vecine.

— Îţi mănâncă toată leafa. Vezi ce fel de oameni sunt. Nu te aud vorbind decât de tot felul de „domni''.

— Ceea ce ne trebuie nouă putem găsi numai prin aceşti pensionari.

S-a întâmplat însă că într-o zi a venit în grabă şi a luat-o să vadă o casă: o garsonieră, la parterul unui bloc de două etaje. O cameră nu prea mare, baie, chicinetă. În ea locuia un oarecare dispus s-o cedeze, deoarece se însurase şi voia să se mute împreună cu soţia lui. Ca să n-o sperie, el nu i-a mărturisit adevărul în privinţa preţului pe care îl voia filodormă.

— Cum de îţi cedează casa?

— Cere cinci sute de lei, să-şi plătească transportul.

Câteva săptămâni după aceea se zbătu să facă formele necesare, iar ea trebui să-i aducă adeverinţă de la locul de muncă şi să scoată copii de pe hotărârea de divorţ. Şi, iacă, se văzu cu repartiţia de locuinţă în buzunar. A doua zi se mută. Îşi cară patul şi dulapul, mai mult bolnavă de fericire. Parcă nu-i venea să creadă! Avea o casă ca un pahar. Ar fi fost în stare să frece parchetul ore întregi, să bată preşul de două ori pe zi şi să-i sărute mâinile acestui om bun care îi schimbase uluitor de repede cursul vieţii ei triste şi fără orizont.

Cam în acelaşi timp însă, pe scaunul din faţa ei a început să se aşeze un bărbat solid, până în patruzeci de ani, care o privea insistent de parcă ar fi vrut să-i vorbească. De

câteva ori îi prinsese privirea şi îi zâmbise prietenos, dar ea se încruntase de fiecare dată. Steliana arăta acum ca o femeie fericită, purta rochiţe bine cusute şi parul îngrijit strâns într-un coc mare, ridicat aproape în vârful capului. Zâmbetu-i deschis, copilăresc, surprindea şi atrăsese atenţia bărbatului care se grăbea, la capătul liniei, să ocupe locul de lângă ea.

Pe Steliana o speriase la acest bărbat vocea groasă, surprinzător de asemănătoare cu a fostului soţ. Bărbatul roşcovan glumea adesea cu prietenii din maşină şi ea avusese de nenumărate ori ocazia să-i audă glasul. Râsul lui, pornit de undeva din adâncul pieptului, o făcea să tresară. Era convinsă că trebuie să fie un om dur, fără să ştie de ce. Înfăţişarea îi confirma această impresie făcută prin asemănarea dintre el şi fostul soţ. Avea un cap mare, cu trăsăturile feţei parcă tăiate cu dalta, dar nefinisate. Buzele mari, cărnoase, dezveleau dinţi puternici. Palmele care poposeau pe speteaza scaunului din faţă, când se adunau în pumn, erau cât capul unui copil. Râsul lui deschis, din toată inima, nu reuşea să-i spulbere spaima. Şi fostul ei soţ, când era în mijlocul prietenilor, sau în atelierul lui, râdea şi glumea cu cei din jur, încât ai fi jurat că nu este el cel care intra îmbufnat în casă, pus pe ceartă.

Steliana aflase curând că roşcovanul e mecanic la fabrica de cărămidă, în poarta căreia oprea autobuzul.

Într-o zi, când toată maşina era plină, ca de obicei la ora aceea, el i se adresă atât de tare, încât, toţi călătorii din jur fură martorii invitaţiei pe care o primi:

—Domnişoară taxatoare, nu vrei să vii cu mine, diseară, la bal? Avem o petrecere la noi, la fabrică. Băieţii râd de mine că nu mă duc niciodată cu nimeni. Mi-ar place să mergem împreună.

În prima clipă Steliana a privit speriată spre şofer, să vadă dacă nu este şi George acolo.

Şi-a simţit mâinile reci de frică. De ce se lega acest bărbat tocmai de ea?

— Mă, Traiane, ce succes ai avut! râse de el un prieten dând coate altuia. A primit bucuroasă invitaţia.

— Trebuie să se mai gânaească fata. Nici eu nu vreau să-mi răspundă atât de repede. La prânz, când ne întoarcem, să-mi răspunzi, domnişoară.

Nu a primit niciun răspuns la prânz, iar Steliana îşi pusese în gând să nu-i vorbească niciodată.

Cum l-a întâlnit pe George, a început să-i povestească, indignată, toată întâmplarea, dar el n-a fost chiar atât de supărat cât se aşteptase ea.

—Nu ştii cum sunt bărbaţii? Nu-i da nicio atenţie şi se lasă el păgubaş.

În prima duminică de la acest incident, Steliana trebuia să stea pe traseu numai două ore, apoi era liberă. De unde aflase el când va ieşi din tură nu ştia, dar, când a ajuns în staţia tramvaiului, s-a pomenit cu un motociclist lângă ea.

— Nu vrei să urci? a invitat-o el ca pe o veche cunoştinţă. În două minute ajungi acasă.

Era îmbrăcat într-o haină de piele nouă, iar pe frunte îşi ridicase ochelarii de motociclist. Primul ei gest a fost să-i întoarcă spatele, dar el a început să râdă, în loc să se supere. Pentru că în clipa aceea a sosit tramvaiul, s-a urcat repede, şi a scăpat de el. Sau aşa credea ea. El însă a pornit cu motocicleta pe lângă tramvai, făcându-i mereu semne prieteneşti, de câte ori îi prindea privirea…

Steliana era îngrozită de gândul că o va întovărăşi aşa până acasă, iar George îi interzisese categoric să spună cuiva unde şi cum stă, pentru că nu trebuia să trezească invidia nimănui. De aceea, când era cu colegii, ea nu vorbea aproape deloc. La şedinţele de lucru se retrăgea într-un colţ şi asculta, iar în ziua salariului, când iar se întâlneau cu toţii, căuta să-şi ia cât mai repede banii şi să plece. Aşa o învăţa el si aşa făcea. Era convinsă că dacă îl va asculta va fi bine. Doar el era atât de deştept şi ea o biată femeie proastă!… Ce se va face însă cu acest nebun de motociclist? Din când în când trăgea cu coada ochiului să vadă dacă o mai urmăreşte, iar el îi făcea aceleaşi semne prieteneşti şi râdea de spaima din privirea ei.

Când a coborât din tramvai, el a şi sosit cu motocicleta lângă bordura trotuarului.

— Te rog, nu mai veni după mine!

Pe bărbat îl impresionă vocea ei tremurată, îngrozită, de parcă ar fi fost gata să înceapă să plângă. Zâmbetul cu care o întâmpinase îi pieri şi sprâncenele i se adunară, încruntate.

— Nu te supăra pe mine! Am glumit, s-a dezvinovăţit el, înţelegând deodată că a făcut o mare greşeală.

O privi lung, apoi, fără niciun cuvânt, ambală motorul şi plecă atât de repede, că nici nu şi-a dat seama Steliana când a dispărut de lângă ea…

UN DUŞMAN PERFID

Noul punct de vedere asupra cazului Zendor lărgi atât de mult câmpul observaţiei, încât Dima nu mai avea o clipă de odihnă. Ajunsese la concluzia că ar fi trebuit cercetaţi rudele şi prietenii mai mult sau mai puţin apropiaţi. Constatase că pictorul nu avea decât un frate, fost funcţionar la poştă, într-un mic orăşel de provincie, tocmai din nordul Transilvaniei. Primele relaţii pe care le ceruse despre acesta fuseseră atât de categorice, încât îl scoseseră imediat în afara bănuielilor. Mai mic decât pictorul cu doi ani, pensionar, purta o proteză la un picior, ceea ce făcea să-şi părăsească rar curtea. Nu plecase din oraş de ani de zile… Aşadar, singura rudă care îl vizita pe pictor era doctorul Andrei Zendor!

Când fu însă vorba să se întocmească o listă a prietenilor, constatară că erau mulţi cei care îl frecventau. Se făcu o triere a lor după criteriul vârstei; pornind de la considerentul că cel care ar fi putut să-i sustragă pictorului libretul, şi cel care să-l fi cunoscut şi pe Emil Braun „cârciumarul“, trebuie să fie un om în vârstă. Pe Wilman, acest presupus complice, ar fi trebuit să-l cunoască în timpul războiului Cu câteva luni în urmă, când Wilman venise în ţară, se presupunea că cei doi reînnodaseră firul prieteniei de odinioară, punând la cale afacerea în urma căreia cârciumarul a căpătat suma de bani necesară cumpărării băuturilor. Desigur, prietenul lui Wilman de aici putea să-şi procure în mai multe feluri banii, dar afacerea aceasta încurcată, a cărei victimă căzuse pictorul Zendor, nu putea fi ignorată. Dar mai gândea şi altfel. Dacă a fost chiar Zendor acel prieten al lui Wilman, care să-şi fi dat în cele dm urmă seama că a comis o mare greşeală şi a preferat să-şi pună capăt zilelor decât să-şi compromită nepotul? Acest gând poposise pentru o clipă în mintea lui Dima, deoarece un altul îl alungase imediat. Dacă el ar fi fost făptaşul, mai întâi şi-ntâi şi-ar fi ferit propria-i piele. Ar fi încercat să scoată banii de pe libretul altora, nu de pe al lui. Oare, este posibil să retragi banii altuia?

Dima mai făcu şi următorul calcul: cunoscându-i pe prietenii lui Zendor, va afla ce fel de om fusese acesta. Cine putea să dea relaţii mai bune despre el, dacă nu prietenii?

După ce cunoscu însă o bună parte dintre aceştia, nu ştiu mai multe despre pictor decât că era un „fin colorist”, că îi plăcea să facă pe „maestrul” cu tinerii care îl vizitau mai mult pentru că era un bun amfitrion. Zendor colindase mult şi ştiuse să vadă în fiecare loc ceea ce merita să fie văzut. Avea o colecţie bogată de fotografii şi o bibliotecă în care găseai reproducerile tuturor operelor de seamă ale marilor pictori. Oricine voia să consulte „Propilleen“, „Maâtres” sau cine ştie ce ediţii comentate ale picturii universale făcea un drum până la Zendor, întotdeauna gata să-ţi pună la dispoziţie tot ce avea.

Aceste migăloase cercetări fură însă întrerupte de o a doua veste cu totul neaşteptată, şi anume moartea bătrânei menajere.

După autopsie, Zendor nu mai fusese adus acasă, ci depus într-una din sălile Fondului plastic, în care îşi avusese, de curând expoziţia.

Bătrâna menajeră nu se dezlipise de sicriul lui. Trei zile nu mâncase şi nu băuse nimic, iar două ore după înmormântare, când o altă bătrână, prietenă a ei, i-a telefonat, – menajera se dusese totuşi acasă să-şi mai strângă din lucruri – ea n-a mai răspuns. Pentru că aceasta ştia sigur că trebuie să fie acasă, după ce a mai încercat de câteva ori, a venit să vadă ce s-a întâmplat. A găsit uşa şi ferestrele încuiate şi, oricât a insistat, nu i-a răspuns nimeni, cu toate că cheia era în uşă. A anunţat primul miliţian pe care l-a întâlnit, iar acesta a însoţit-o la faţa locului. Privind atent prin toate ferestrele, miliţianul a zărit-o pe bătrână zăcând pe cimentul din bucătărie. Părea moartă.

Pentru a doua oară, în interval de câteva zile, medicul legist, procurorul şi căpitanul Dima se întâlniră în această casă.

Cercetând camera, Dima ajunse la concluzia că bătrâna îşi făcuse o cafea, se aşezase la masă s-o bea şi căzuse moartă, lângă scaun. Ar fi crezut că oboseala acestor zile şi durerea pierderii singurului om care o proteja au făcut ca inima bătrânei să nu mai reziste, dar spuma din colţul gurii îi atrase imediat atenţia, infirmând această posibilitate. Bătrâna era otrăvită, şi acest fapt complica şi mai mult treburile. De ce a trebuit să moară şi ea? Să se fi sinucis, în clipa în care a rămas absolut singură pe lume? Dar de unde a avut otravă?

Pe Dima îl mai preocupase această problemă a otravei care pusese capăt vieţii pictorului, pentru că nu putea fi procurată de nicăieri. În timpul războiului însă se găsea relativ uşor. Printr-o întâmplare, pictorul putea să aibă în casă o anumită cantitate, dar de unde o căpătase bătrâna? Să fi descoperit locul unde o avusese ascunsă pictorul? Era mai greu de crezut.

Otrava aceasta era atât de puternică, încât dizolvată într-un pahar cu apă putea să-l ucidă pe cel care îşi spăla mâinile cu ea. Cu toate astea, dacă pictorul s-ar fi sinucis, ar fi băut întreaga cantitate pe care o avea, pornind de la raţionamentul simplu că un om care face acest pas doreşte să termine cât mai uşor şi mai repede cu viaţa.

Dima cercetă foarte amănunţit toată casa, dar nici urmă de fiolă spartă sau de sticluţă în care să fi fost otrava. Oare să se fi gândit să distrugă mai întâi urmele care dovedeau că s-a sinucis? Era prea mult pentru ea şi, mai ales, de ce s-o fi preocupat acest gând?

Prietena bătrânei menajere îi declară că rămăsese stabilit să-i telefoneze şi apoi să treacă pe la ea. Hotărâseră să doarmă împreună.

— Când aţi vorbit ultima dată? întrebă Dima.

— La cimitir. Acolo ne-am despărţit, urmând să-i telefonez după-amiază şi să vin la ea.

— Din ceea ce aţi vorbit reieşea cumva că e disperată, că ar fi gata să-şi pună capăt zilelor? Unui prieten îi faci anumite mărturisiri.

— Nici gând de aşa ceva. Plănuisem să vindem tot ce i-a lăsat pictorul Zendor prin testament şi să ne retragem amândouă la ţară. Ea are o soră într-o comună de lângă Sibiu şi hotărâsem să trăim acolo ultima ani ai vieţii. Numai că ea, săraca, n-a mai apucat… Ce-o fi păţit, nu ştiu!

— Vă rog să vă gândiţi dacă în ultimele zile nu v-a făcut vreo mărturisire cu un caracter mai deosebit. Sau poate că doar v-a spus că ştie ceva, un secret anume, despre care urma să vă vorbească ulterior.

— Nu mi-a spus nimic. Am vorbit tot aşa, de-ale noastre. Voia să-şi tricoteze un pulovăr şi mă rugase să-i ajut. Era atât de necăjită, sărmana de ea!

După plecarea medicului legist şi a procurorului, Dima continuă să caute o dovadă cât de mică a trecerii unei persoane străine prin casă. Nu descoperi absolut nimic.

Problema se complică după ce constată că toate ferestrele erau închise cu foraibărele lor, că nu lipsea niciun ochi de geam, pe unde să fi putut fi închis din afară, iar uşile, de asemenea, erau încuiate pe dinăuntru: cea de serviciu avea un ivăr solid, iar cea principală fusese încuiată şi cheia lăsată în broască. Aşa o găsise miliţianul adus de bătrână. Pe unde intrase criminalul? Cercetă la fel de amănunţit podul, dar nu avea nicio legătură directă cu interiorul casei. Nici din beci nu se putea intra în casă. Făcu legătura între faptul că şi pictorul Zendor, şi bătrâna menajeră muriseră bându-şi cafeaua. Nu cumva otrava era în cafea sau în zahăr? Luă cu mare grijă cutiile pe care scria „cafea” şi „zahăr”, de pe etajera din bucătărie, şi le trimise laboratorului, cerând răspunsul imediat, prin telefon. Îl primi peste o jumătate de oră: în cutii nu exista nicio otravă. Otrăvită era numai cafeaua din ceaşcă.

— Ei, fir-ar să fie! murmură cu necaz.

În clipa aceea în cameră intră Mihai, căruia îi lăsase vorbă unde să vină.

— Bombăneşti de unul singur, ca o babă furioasă, i se adresă el, din prag.

— Ai venit?

— Încă nu, dar în câteva minute sosesc.

— Pe unde o fi intrat ăsta?

— Şi dacă n-a intrat?

— A turnat, totuşi, otravă în ceaşcă. Rezultatul laboratorului e categoric.

Odată cu cele două cutii trimisese şi ceaşca la expertiză şi i se comunicase că, într-adevăr, în ea exista aceeaşi otravă descoperită în corpul victimei.

— Aceeaşi otravă pe care am găsit-o şi în ceaşca pictorului?,

— Da.

— În zahăr, nu ; în cafea, nu; o fiolă sau o sticlă, dovada că s-a otrăvit, nu; o urmă că cineva a fost pe aici, nu! Iată cazul pe care îl vom dezlega foarte uşor! Nu ne rămâne decât să arestăm vinovatul! Pot să mă duc eu?

— În lună, Mihai! În altă parte nu ştiu unde să te trimit după el!

— Şi acolo, dacă îl voi găsi.

— Plin de abnegaţie, ca întotdeauna!

Sosi maşina care urma s-o transporte pe bătrână la morgă.

— Mihai, telefonează te rog şi cere să fie adus aici un câine. Poate să descopere el ceva, ceru Dima.

Nu trecuse prea mult timp până când un lucrător al miliţiei sosi ţinând strâns, de zgardă, un câine lup. Nu reuşi însă să identifice nicio urmă, aşa că o oră mai târziu, stăteau cu toţii în mijlocul bucătăriei, abătuţi şi nemulţumiţi.

Câinele scheună uşor, cu privirea spre robinet, anunţând astfel că îi este sete. Însoţitorul deschise bufetul, luă o farfurie curată şi îi dădu să bea. Spre uimirea lor, după primele doua, trei lipăituri, el scoase un scheunat scurt, nefiresc şi căzu alături de farfurie. Picioarele i se destinseră brusc şi, după ce tremură de câteva ori, rămase locului, mort.

Totul se petrecu sub ochii uimiţi ai celor trei bărbaţi, care asistară neputincioşi la această scenă.

— Apa! sări Dima îngrozit de propriul lui gând. Apa de la robinet e otrăvită!

Mihai se repezi şi închise robinetul, care mai picura. Cum de era otrăvită apa care venea de la reţea?

— Trebuie să acţionăm imediat. Să nu fie în pericol şi viaţa altor oameni din casele vecine! Imediat anunţaţi toţi vecinii că nu trebuie să consume apă până când aflăm sursa otrăvii.

Unul dintre lucrătorii de faţă alergă să îndeplinească această dispoziţie.

— În ce să iau? întrebă Mihai, arătând robinetul.

Dima avea trusa la el. Scoase o sticlă nu prea mare şi o umplu cu apă.

— Aştept cât mai repede răspunsul.

Până primi telefonul de la Mihai, i se păru un secol. Se plimbase tot timpul, de colo colo, copleşit de sentimentul neputinţei de a acţiona imediat.

— Da, Mihai!

— Apa e otrăvită! Aceeaşi otravă! veni răspunsul.

— Vino repede încoace.

După ce dădu lucrătorului venit cu câinele dispoziţia de a trimite la analiză şi apa care curgea la robinetele caselor vecine, Dima se apucă să caute misterul acestei otrăviri. Refăcu drumul invers al apei. Porni de la robinetul din bucătărie şi, presupunând pe unde merge ţeava, studie atent să vadă dacă nu există un indiciu că cineva umblase la ea. Ţeava era îngropată în zid şi totul părea în perfectă stare.

Când sosi Mihai, Dima era în beci.

— Aici, Mihai, trebuie să cercetăm cu minuţiozitate totul, pentru că ţeava nu mai este îngropată, ci doar înfăşurată în această funie de cânepă, care o fereşte de îngheţ.

Folosiră lanterna, puseră în beci un bec mai puternic, desfăşurară îmbrăcămintea întregii ţevi. Totul era intact. Nicio zgârietură nouă, nicio lipitură făcută de curând.

— Acum ţeava intră în pământ şi iese tccmai în recipientul de afară.

— Să mergem acolo!

Cercetară pământul din curte, dar nu descoperiră nicio urmă de groapă făcută de curând.

— Cobor eu, se oferi Dima. Ei, dar aici e apă până la jumătatea scărilor astea!

Căutară o găleată şi goliră apa din recipient. Când a coborât a doua oară, nu i-a fost deloc greu să descopere ceea ce căutau.

— Mihai, am găsit! Priveşte aici!

În ţeava care pleca de la ceasul pentru marcat consumul era înfipt un ac special de seringă, prevăzut cu un mic robinet. Ucigaşul înţepase ţeava moale de plumb cu acul de oţel, destul de tare pentru a o putea perfora, apoi ataşase seringa şi pompase înăuntru otrava. Nu-i rămăsese decât să închidă robinetul acului şi să detaşeze seringa.

— De ce n-a scos acul din ţeavă? a întrebat Mihai. E o dovadă împotriva lui.

— Ar fi trebuit să lipească ţeava, iar lui nu-i ardea de aşa ceva. Era de ajuns s-o bată puţin cu un ciocan, dar ar fi atras atenţia asupra lui. Cât ne poate folosi acest ac în cercetările noastre?

— Ai dreptate.

— Aici apa nu circulă decât într-un singur sens, din stradă spre casă. Pe măsură ce în casă se consuma apă, otrava se apropia de robinet. După această faptă individul a plecat, aşteptând, undeva în umbră, ca otrava singură să-i ducă planul la îndeplinire.

— Putea să dea şi greş. Dacă nu făceau cafea cu apa din porţiunea infectată?

— Şansele de a nu reuşi erau mici de tot, iar dacă s-ar fi întâmplat astfel, probabil că ar fi revenit într-o zi, două, să inoculeze o altă cantitate de otravă. Ce puteau să facă altceva cu apa, decât să gătească? Să ne gândim puţin cum decurgea viaţa acestor doi oameni. Aveau pe lângă casă vreun animal căruia să-i dea apă?

— Nu, dar putea, în schimb, să facă o baie şi…

— Era suficient ca să-i găsim morţi în cadă. Otrava este atât de puternică încât şi pusă pe piele îşi face efectul.

— Putea spăla vasele cu ea.

— Moartea era şi mai sigură. Mâncarea dintr-o farfurie spălată cu această apă este otrăvită şi ea.

— Acum ştim cu siguranţă că pictorul nu s-a sinucis, şi nici bătrâna menajeră. În schimb merită să ne oprim iar asupra doctorului Zendor, care avea atâta nevoie de bani să plătească ultimele rate la broşă. El putea veni oricând, într-o fugă, să facă această treabă, fără ca pictorul să ştie.

— Da, atunci nu mai are nicio importanţă faptul că el era în tren în clipa în care a murit Zendor.

— Ai dreptate. Acum mai important este să ştim ce a făcut doctorul Zendor cu câteva ore, poate chiar cu o zi, înaintea morţii unchiului său. Cei doi cred că nu consumau prea multă apă, aşa că otrava putea să străbată distanţa de la poartă până în casă în douăzeci şi patru de ore, chiar mai mult.

— Ai perfectă dreptate. Şi atunci?

— Atunci va trebui să anunţăm că nu mai există nicio restricţie în folosirea apei de către vecini.

Doi tineri norocoşi

De câte ori începea să se învârtească roata în care fuseseră introduse bilele, în sală se lăsa o liniște absolută. Privirile sutelor de oameni urmăreau jocul lor în urnă, gândind fiecare la numerele de pe buletin.

În fiecare vineri, toţi participanţii la Loto central aşteaptă cu nerăbdare această oră a scoaterii numerelor din urnă. Printre ei, la una dintre trageri, erau şi doi tineri, de curând căsătoriţi, care aşteptau cu emoţie rezultatul fiecărei rotiri a urnei. Erau mai emoţionaţi decât ceilalţi participanţi din jur, pentru că primele două numere scoase erau şi pe buletinele lor. În celelalte şapte extrageri care urmau era de ajuns să le iasă încă unul, pentru a se număra printre câstigători.

Numărul al treilea scos din urnă nu figura pe buletin, şi vecinii de scaun, acum participanţi la emoţiile lor, o văzură pe fată pălind.

În sfârşit, porni cea de a patra învârtire şi bărbatul simţi o durere vie în palmă. Erau unghiile soţiei!

— Treizeci şi opt! anunţă cel care desfăcea bilele căzute din urna rotitoare.

— Radu! se auzi un strigăt în sală.

Era tânăra soţie care nu-şi putuse stăpâni fericirea de a se şti câştigătoare.

Bucuria ei deveni bucuria tuturor. Privirile până atunci aţintite asupra urnei se îndreptară spre aceşti tineri norocoşi.

La sfârşitul tragerii, când publicul se înghesuia să iasă din sală, câştigătorii deveniră subiect de conversaţie.

Curând, tinerii se treziră în tramvaiul care îi ducea spre casă. Dintre toţi cei care participaseră la bucuria lor nu se urcase în acelaşi tramvai decât un bărbat cu o mustaţă mare, cenuşie şi ochelari fumurii, care aproape că îi ascundeau privirea. El asculta atent fiecare cuvânt pe care îl rosteau cei doi:

— Am să mă îmbolnăvesc de atâta fericire! mărturisi ea. Totul s-a schimbat dintr-o dată, de parcă un vrăjitor şi-a plimbat bagheta pe deasupra noastră.

— Să vedem cât am câştigat…

— Nu mă refer numai la asta. Mai întâi a fost căsătoria noastră

— Şi pe ea o treci printre motivele de fericire?

— Nu fi răutăcios! Apoi casa. Parcă a fost un dar de nuntă! I-am scris mamei să vină să ne vadă noul apartament. Ne trezim în curând cu ea aici. Apoi am luat mobila şi, iată, am câştigat şi la Loto. Toate astea numai în câteva luni.

— Banii pe care îi luăm acum îi depunem imediat pentru maşină şi haina ta de blană. Mi-ar place să găsim una de astrahan gri. E mai tinerească.

— Dar va costa o groază de bani!

— Doar vom avea!

Bărbatul care se urcase cu ei în tramvai îi urmări până acasă. Urcă împreună cu ei în lift şi li se adresă, amabil, gata să apese butonul:

— La ce etaj, vă rog?

— La trei.

El urcă până la etajul şase, privi cărţile de vizită de la soneriile apartamentelor, apoi se urcă iar în lift şi coborî. Căută pe tabelul locatarilor şi găsi uşor, la etajul trei, familia Radu şi Ioana Ţintescu. Locuiau în apartamentul unsprezece.

Când a ieşit în stradă se întunecase.

A doua zi, când Ioana Tintescu se îndrepta spre staţia de tramvai, în urma ei mergea acelaşi bărbat care urcase cu ei în lift în seara trecută. Ea însă nu-i reţinuse figura şi nici nu se gândea că este urmărită.

În staţie era aglomeraţie şi bărbatul o ajută să urce în tramvai. Se treziră amândoi înghesuiţi din toate părţile, dar sus. Ioana îşi deschise geanta să scoată abonamentul, Când întinse mâna să-l dea taxatorului, bărbatul, care până atunci o protejase, se suci în aşa fel, încât ea scăpă geanta de sub braţ. Cerându-şi scuze, el se aplecă printre picioarele călătorilor şi, după ce bâjbâi un timp, reveni cu ea la suprafaţă.

— Vă rog să mă scuzaţi! Nu v-am văzut în spate şi am fost împins. Sper că nu s-a întâmplat nimic grav!

— Nu cred! Sunteţi foarte amabil!

— Vedeţi să nu lipsească ceva.

— Nu am nimic înăuntru.

Se uită totuşi. Nu lipsea niciun obiect: buletinul, cheile, oglinda, rujul, o hârtie de cinci lei, toate erau la locul lor.

Chiar la prima staţie bărbatul coborî din tramvai. În apropiere era o staţie getax şi el se urcă în prima maşină şi ceru şoferului să-l ducă spre Gara de Nord.

Când ajunseră în faţa gării, pe linia tramvaiului doisprezece, dădu alte indicaţii: la stânga, iar la stânga, acum la dreapta. Opreşte aici!

Plăti, coborî, dar nu intră pe uşa în faţa căreia staţionase maşina. Mai merse o bucată bună, dădu iar colţul şi urcă într-un bloc de numai trei etaje. Ajunse la etajul doi şi deschise uşa unui apartament de două camere. Aruncă din fugă pălăria în cuierul din vestiar şi nu se opri decât în bucătărie. Dintr-o lădiţă, de sub un dulap, scoase o mică menghină pe care o prinse de masă, apoi câteva pile noi. De asemenea, din lădiţă făcu să apară o cutiuţă plină cu chei yalle, pe care le compara cu formatul altei chei, imprimat pe o bucată de plastilină. Când o găsi pe aceea de care avea nevoie se apucă de lucru.

Câteva zile mai târziu, urmăritorul sosi în fata blocului în care locuiau tinerii câştigători cu mult înainte de a fi pornit vreunul dintre ei spre serviciu. Radu pleca mai devreme cu o jumătate de oră decât Ioana.

El apăru în uşa blocului, privi distrat cerul, apoi se îndreptă spre staţia de tramvai. Exact peste o jumătate de oră apăru în uşă si soţia lui, care se grăbi spre acelaşi loc. De data asta însă, bărbatul care o pândea nu o mai urmări decât până în staţia de tramvai. Când o văzu urcându-se, reveni imediat şi urcă scările, două câte două, până la etajul trei.

Se apropie firesc de uşa apaitamentului unsprezece şi, fără nicio ezitare, băgă cheia în broască. Uşa se deschise uşor şi el intră în casă.

Rămase o clipă descumpănit! Poate că niciodată nu intrase într-o locuinţă în care să se simtă atât de puternic dragostea care îi unea pe locatari ca aici… Toată casa era plină de glastre cu flori, fiecare lucru aşezat la locul lui, cu migală şi grijă pentru frumos. Soarele bătea în oglinda toaletei, împroşcând peste tot lumină puternică. Respirai un aer tineresc, sănătos, în care se mai simţea parfumul uşor lăsat de femeia care tocmai plecase de acasă.

Bărbatul se rupse din această clipă de uimire şi păşi în vârfurile picioarelor spre şifonierul aşezat pe peretele opus al camerei. Zgomotul paşilor era înăbuşit de covorul moale. Deschise o uşă, apoi pe a două. Erau rafturile cu lenjerie. Era sigur că aici va găsi ceea ce căuta. Ridică încet şi cu mare băgare de seamă teancul de cămăşi, flanele, batiste. Nu găsi nimic. Coborî pe raftul de dedesubt, rezervat lucrurilor femeieşti. Căută cu aceeaşi atenţie, dar tot în zadar. Pe raftul următor era frumos aliniată, lenjeria de pat pe care o frunzări cu băgare de seamă. Sub feţele de pernă descoperi ceea ce căuta: libretul de economii. După ce îşi notă câteva date într-un carneţel, îl aşeză la loc, exact în aceeaşi poziţie în care-l găsise. Închise apoi uşa şi totul părea la fel ca mai înainte. I-ar fi fost imposibil cuiva să-şi dea seama că un om străin umblase acolo.

Şi-a lipit urechea de uşa de la intrare, a ascultat, s-a convins că nimeni nu urcă sau coboară scara, apoi a ieşit repede din casă.

N-a ezitat decât o clipă, cât să privească în jur, apoi a început să coboare scara, fluierând uşor. Până jos n-a întâlnit pe nimeni.

Trecuse o săptămână de când primiseră câştigul şi Radu încă nu găsise o haină de blană aşa cum dorea el. De altfel, fiind în plină vară, nu se grăbea. Iată însă că într-o zi descoperi într-o vitrină ceea ce căuta. Intră, văzu despre ce este vorba şi ajunse la concluzia că cea mai frumoasă surpriză pentru soţia lui ar fi acea haină. A doua zi se învoi pentru două ore de la serviciu şi se grăbi să retragă de la C E.C. banii necesari. Completă formularul şi, spre mirarea lui, se văzu invitat la… miliţie, unde trebui să răspundă unor întrebări foarte ciudate:

— Când aţi retras ultima dată bani?

— În urmă cu două luni, când pe libret au rămas numai câteva sute de lei. Apoi am depus treizeci de mii, suma pe care am câştigat-o la „Loto central''.

— Şi cât aţi retras din această sumă?

— Niciun leu.

— Gândiţi-vă bine!

— Ce să mă mai gândesc! sări el. Poţi să uiţi dacă ai aragazul deschis sau maşina de călcat în priză, dar ceea ce mă întrebaţi dumneavoastră…

— Sunteţi sigur că nici soţia dumneavoastră nu a retras o sumă oarecare?

— Absolut sigur! Aseară am vorbit cu ea despre banii pe care îi avem depuşi.

Dima, anunţat în grabă, intră şi el în camera. De la primele răspunsuri fu sigur că se află în faţa unui caz asemănător cu acela al pictorului Zendor. Cel interogat părea sincer, pe faţa lui citindu-se numai o imensă nedumerire. Şi era firesc. El se dusese să-şi retragă banii depuşi şi ajunsese să se ia un interogatoriu.

Interveni şi el cu câteva întrebări, făcându-l pe interogat să-l privească.

— Spuneţi-mi, vă rog, libretul de economii îl purtati la dumneavoastră?

— Nu. Oricât ar fi de mic, e incomod şi n-am nevoie în fiecare zi de el.

— Acasă mai locuiţi cu cineva?

— Eu şi soţia mea.

— În ultimele trei, patru săptămâni nu s-a petrecut ceva deosebit în casa dumneavoastră?

— La ce vă referiţi?

— Să zicem că aţi găsit uşa apartamentului forţată, ca atunci când cineva încearcă să pătrundă înăuntru, dar n-a reuşit, deoarece aţi constatat că toate lucrurile erau la locul lor.

— N-am avut niciodată un motiv să cred că cineva a încercat să pătrundă în casă. Apartamentul în care locuiesc este nou şi orice încercare de a forţa uşa aş fi observat-o imediat.

I se explică apoi tânărului de ce nu-şi poate retrage momentan banii şi el înţelese că cineva s-a substituit persoanei lui. Tânărul plecă foarte contrariat de această întâmplare.

După interogatoriu, Dima se duse la C.E.C. să cerceteze formularele cu care se scoseseră banii. Constată cu această ocazie că se procedase ca şi în primul caz: la intervale de câte o zi fuseseră retrase sume de bani, de data asta nu prea mari, ca să nu trezească nicio bănuială. Cel mai mare formular fusese întocmit pentru suma de cinci mii de lei. Lăsase neretrasă suma de patru sute de lei.

Compară scrisul de pe formularele anterioare cu cel de pe formularul completat de tânărul funcţionar şi văzu că nu era al aceleiaşi persoane. Făcu, în sfârşit, ultima operaţie, hotărâtoare pentru concluziile lui. Ceru să i se aducă formularele cu ajutorul cărora fuseseră retraşi banii de pe libretul pictorului Zendor şi compară scrisul cu cel de pe formularele cu care fuseseră retraşi banii lui Ţintescu. Constată că era unul şi acelaşi scris. În sfârşit, după atâta timp, o dovadă care putea duce la anumite concluzii.

De la C.E.C. s-a înapoiat la birou.

— Bănuiesc că ai aflat ceva interesant, îl întâmpină colonelul Aldea.

— Vi s-a comunicat?

— Nu, dar e de ajuns să mă uit la tine, ca să ştiu ce fel de veste îmi aduci.

— Într-adevăr, o veste bună. Cel care a retras banii pictorului Zendor şi cel care a retras banii lui Ţintescu sunt una şi aceeaşi persoană. Priviţi şi dumneavoastră aceste două formulare, unul completat pe numele Titu Zendor, celălalt pe acela de Radu Ţintescu.

— Nici nu este nevoie de expertiză ca să vezi că este scrisul aceluiaşi om.

— Şi acest fapt impune mai multe concluzii.

— Nu vrei să le tragem împreună?

Dima îşi desfăcu mapa, scoase carnetul de însemnări şi stiloul şi vorbi:

— Mai întâi cred că trebuie să-l scoatem din cauză pe doctorul Andrei Zendor, care nu are absolut nicio legătură cu Ţintescu.

— Şi eu cred că nu trebuie să ne mai preocupe în mod deosebit. Totuşi îl vom supraveghea.

— A doua concluzie este aceea că există un individ care speră să se căpătuiască prin acest procedeu. Cei pe care îi „prindem” asupra faptului aproape sigur că nu sunt vinovaţi. Lor li se retrag banii din cont, iar când se duc să scoată şi ei o sumă oarecare se trezesc interogaţi. Aşadar, să nu mai pierdem timpul cercetându-i şi suspectându-i în mod deosebit, ci să ne îndreptăm atenţia mai ales în altă parte.

— Cred că şi această concluzie este firească.

— O a treia concluzie, mai tristă. S-ar putea să mai fie şi alţi oameni de bună credinţă cărora să li se fi retras banii din cont, dar pe aceştia nu avem posibilitatea să-i aflăm, deoarece ar fi imposibil să invităm pe toţi depunătorii să-şi confrunte conturile cu sumele înscrise în librete….

— Într-adevăr, o operaţie foarte grea.

— Din păcate, noi îi vom afla numai pe măsură ce ei se vor duce să-şi retragă o sumă oarecare şi vom fi sesizaţi că nu o mai au.

— Cât se poate de neplăcut! E cât se poate de neplăcut! mormăi colonelul Aldea, aproape şoptind, furios că este în situaţia de a nu putea acţiona. Trebuie să urgentăm la maximum prinderea acestui infractor.

Netezind cu dosul palmei foaia de hârtie pe care o avea în faţă, Aldea continuă:

— Sunt de acord cu toate concluziile trase şi aş adăuga câteva observaţii „în mare" privind individul pe care îl căutăm. Mai întâi mi se pare că avem de-a face cu un tip cu o mare experienţă în falsuri. Să nu scăpăm din vedere faptul că el nu putea să retragă acei bani decât pe un libret fals şi cu ajutorul unui buletin de identitate fals. Cum procedează? Concluzia la care am ajuns este următoarea: prin cine ştie ce mijloace, el află sumele pe care le au depuse anumiţi oameni. Fie că îşi pierde timpul prin unităţile de depuneri ale C.E.C.-ului şi trage cu coada ochiului când aceşti oameni vin să retragă o anumită sumă de bani, fie că îi scotoceşte prin buzunare sau acasă la ei şi ia datele de care are nevoie: seria şi numărul libretului, seria şi numărul buletinului de identitate. Desigur şi numele şi datele personale ale deponentului.

— După aceea urmează operaţia de falsificare a libretului şi a buletinului, care sunt confecţionate pe acelaşi nume.

—Aproape sigur că aşa este. Cine poate să comită aceste falsuri? Numai un om cu mare experienţă şi deosebite posibilităţi materiale. Să nu uităm că în afară de libret şi buletin el trebuie să falsifice mai multe ştampile, să adauge sau să şteargă scrisul de pe librete şi aşa mai departe. S-ar putea să aibă un singur libret, căruia, prin procedee speciale să-i şteargă de fiecare dată seria, numărul şi numele, adăugind altele. Or, şi pentru această operaţie este nevoie de oarecare experienţă a falsului. Cred că aceste consideraţii ne limitează într-un fel câmpul de acţiune.

— Tot ce spuneţi dumneavoastră mă face să leg cu şi mai multă siguranţă aceste fapte de cazul Wilman.

— Şi eu am gândit aşa. Wilman putea să aducă din străinătate tot ceea ce era necesar pentru aceste falsuri.

— Ceva mă face să cred că micul cârciumar a fost chiar mai mult timp în ţara noastră. Poate în timpul războiului. Aş da nu ştiu ce ca să aflu dacă ştie sau nu românește. Mă gândesc că s-ar putea, ca agent al spionajului hitlerist, să fi avut relaţii mai întinse aici, pe care acum le-a reluat. Otrava cu care l-a omorât pe pictor este un argument.

Rămaseră amândoi pe gânduri. Fiecare voia să tragă şi ultima concluzie care se impunea.

— Dar de ce – vorbi Dima, ca pentru el – de ce l-a omorât pe pictorul Zendor?

— Cred că îşi pândeşte victimele. Atâta timp cât ele nu descoperă că li s-au retras banii, nu are nimic cu ele. După aceea însă caută să le suprime, pentru a pune capăt, într-un anume fel, cercetărilor. Puteam crede că pictorul Zendor a fost prins încercând să comită o infracţiune şi s-a sinucis.

— Atunci… trebuie să fim foarte atenţi cu Radu Ţintescu. Dacă i se întâmplă ceva?

— Vom lua măsuri speciale de prevenire. În acelaşi timp Ţintescu poate să fie şi momeala care să-l aducă în cursă. Dacă va încerca să-i facă ceva, noi vom fi acolo. Cercetează cu atenţie casa în care locuieşte şi prezintă-mi un plan de supraveghere.

Două ore după aceea, planul era întocmit.

— Soţii Ţintescu locuiesc într-un bloc nou, de şase etaje, relata Dima, revenit în biroul colonelului Aldea. Planul de supraveghere este favorizat de faptul că blocul are două lifturi, dintre care unul de rezervă, în momentul de faţă defect.

— La ce etaj?

— La parter, dar putem trimite un lucrător de-al nostru să-i facă o revizie şi să-l oprească în dreptul etajului trei. Reparaţia poate dura cât avem noi nevoie. Cât timp lucrează, vede cine urcă şi coboară. El va păstra legătura permanentă cu un alt om de-al nostru care să rămână la intrarea blocului. Din lift se poate coborî uşor un fir. Legătura dintre ei va fi făcută printr-o simplă sonerie.

— Planul este bun, dar cred că trebuie să stai de vorbă şi cu soţii Ţintescu şi să le recomanzi să nu deschidă decât persoanelor cunoscute. Pot foarte uşor să privească prin vizor şi, dacă este cineva necunoscut, să întrebe mai întâi ce vrea. De asemenea, între ei şi lucrătorii noştri să fie posibilă o comunicare, în caz că la uşă apare cineva suspect. Pentru că nu vor şti că „mecanicul" care repară liftul îi supraveghează, să anunţe printr-

un mijloc oarecare lucrătorului nostru de la poartă sau celui care se va plimba prin faţa ferestrei apartamentului lor.

— Într-o jumătate de oră totul va fi pregătit.

Şi, într-adevăr, o jumătate de oră mai târziu, totul era pus la punct: la liftul oprit în dreptul etajului doi lucra un „mecanic”. Prin puţul liftului era lăsat un fir subţire care făcea să sune soneria de serviciu a blocului, decuplată, momentan, de butonul ei, aşa că nimic n-ar fi dat de bănuit când s-ar fi dat alarma. Cineva chema mecanicul!

Pe trotuarul de vizavi, un tânăr trecea din când în când şi privea spre fereastra apartamentului de la etajul trei. Era singurul pe care îl ştiau soţii Ţintescu.

Când Dima le-a făcut recomandarea de a nu deschide decât persoanelor cunoscute, Radu a început să râdă.

— Eu n-am duşmani, tovarăşe căpitan! Mi se par o glumă toate astea.

— Vă rog, totuşi, să le luaţi ca pe nişte lucruri foarte serioase. E spre binele dumneavoastră.

Soţia lui fu cea care îi asigură că totul se va desfăşura chiar aşa după cum au fost sfătuiţi.

În ziua aceea nu se întâmplă nimic deosebit. Nici noaptea nu trezi nimic bănuiala celor care supravegheau apartamentul soţilor Ţintescu. A doua zi de dimineaţă cei doi soţi plecară la serviciu şi se înapoiară la ora patru şi zece minute. Când trecură pe lângă tânărul de vizavi, căruia ştiau că trebuie să-i facă semn, dacă se întâmplă ceva, îi zâmbiră complice.

La ora patru şi jumătate după-amiază în bloc sosi jurnalistul. Sună mai întâi la apartamentul doi, de la parter, şi vârî un ziar pe sub uşă. Urcă apoi la etajul doi şi făcu acelaşi lucru la apartamentul şapte.

— Jurnalistul! strigă el la acest etaj.

Bocănind pe scări cu ghetele lui mari, ajunse la etajul trei. Sună mai întâi la apartamentul nouă şi vârî ziarul între uşă şi toc. Stând deasupra cabinei liftului, „mecanicul” îi observa fiecare mişcare.

Jurnalistul se opri apoi în faţa uşii apartamentului zece şi, în sfârşit, la uşa pe care scria unsprezece. Sună. „Mecanicul” auzi soneria şi imediat o voce dinăuntru care întrebă:

— Cine este?

— Jurnalistul!

Soţia lui Ţintescu răspunse ceva, dar „mecanicul” nu auzi tocmai bine ce. Răspunsul jurnalistului îl lămuri însă ce trebuie să fi spus:

— Lăsaţi, îmi plătiţi tot sâmbătă! Sărut mâna!

Se auzi o bufnitură şi „mecanicul” înţelese că soţia trântise uşa dintre vestiar şi cameră. Jurnalistul urcă scara la etajul patru. Fu auzit cum se opreşte în faţa a două uşi. Coborî, trecând iar prin faţa liftului…

În stradă, el fu urmărit cu privirea de tânărul care se uita, din când în când, spre ferestrele soţilor Ţintescu.

Jurnalistul dădu grăbit colţul, intră în primul bloc şi, după ce lăsă teancul de ziare chiar pe pupitrul portarului, acum lipsă, se grăbi să plece cât mai repede. Pentru că tocmai se nimeri să treacă un getax pe lângă el, făcu semn şoferului şi se urcă în maşină.

— Gara de Nord! ceru şoferului.

Când ajunse în dreptul Institutului politehnic spuse şoferului să oprească. Până acasă merse pe jos.

Către seară, Dima telefonă soţilor Ţintescu să le ceară o lămurire în legătură cu libretul de economii, dar nu-i răspunse nimeni. Ceva parcă nu i se păru în regulă şi trimise pe cineva să se intereseze la ce oră plecaseră de aeasă. I se răspunse că n-au mai ieşit în oraş de când veniseră de la serviciu.

Dima ordonă să fie deschisă uşa cu forţa. Când puse mâna pe clanţă, să vadă dacă nu cedează, sări înapoi şi le strigă celorlalţi:

— Îndepărtaţi-vă!

De dincolo de uşă simţi un miros amărui, care nu-i lăsă nicio îndoială asupra celor întâmplate. Cineva, nu se ştie cum, îi gazase pe cei din casă.

Fu adus în grabă un lăcătuş care lucră cu masca pe faţă la deschiderea uşii.

Pătrunseră greu în casă, deoarece uşa nu se deschidea, fiind ţinută de „ceva”. Constatară că erau trupurile celor doi tineri soţi, care zăceau unul peste celălalt în vestiar.

Aerisiră bine casa, apoi Dima cercetă împrejurările în care se întâmplase nenorocirea. Deşi pus în faţa faptului împlinit, nu-i venea să creadă că se petrecuse aşa ceva.

Femeia căzuse prima victimă agresorului, iar soţul, venind să-i dea ajutor, fusese şi el doborât. Medicul, chemat în grabă, constată că încă nu sunt morţi. Spre norocul lor, între uşa de la intrare şi cameră, datorită faptului că fereastra era deschisă, se formase un curent de aer. Ei căzuseră cu capul în apropierea uşii, primind aer curat din afară. Nu respiraseră gazul decât în primul moment… Dar cum introdusese criminalul gazul în casă?

La început Dima bănui că cineva strecurase în casă o fiolă pe care unul dintre soţi o spărsese călcând pe ea. Dar oricât cercetă nu găsi nicio urmă care să justifice această bănuială.

Căută apoi urmele unui balon de cauciuc, umplut cu gaz, care să se fi spart punând în libertate conţinutul. Nu descoperi nimic

— De ieri, de când este supravegheat apartamentul, soţii Ţintescu au primit pe cineva în casă?

— N-au primit nicio vizită, răspunse „mecanicul" care repara liftul. În afară de jurnalistul care a lăsat acest ziar sub uşă n-a mai fost absolut nimeni.

— Atunci el trebuie să fie criminalul! sări Dima furios, dar fără prea multă convingere. Cineva trebuie să fi introdus gazul în casă!

— Nu a venit numai la această uşă. A lăsat câte un ziar şi sub uşa apartamentului nouă, şi sub aceea de la zece. L-am văzut cum suna şi apoi vâra ziarul.

— Cu toate astea – se încăpăţână Dima – vreau să-mi spui cum arată acest vânzător de ziare.

— Un bărbat solid, în vârstă, cu mustaţă căruntă. Purta o şapcă maro şi haine gri. Nimic nu atrăgea atenţia asupra lui

Dima se duse şi sună la uşa apartamentului nouă.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez – se adresă femeii în vârstă care apăru în uşă – aş vrea să ştiu dacă astăzi a trecut jurnalistul pe la dumneavoastră.

— Jurnalistul? Ce jurnalist?

— Nu vi se aduce ziarul acasă?

— Nu primim acasă niciun ziar! Soţul meu este abonat la serviciu.

—Vreţi să vedeţi dacă n-a introdus cineva un ziar pe sub uşa dumneavoastră?

Mirată, femeia aprinse lumina în vestiar şi găsi, într-adevăr, un ziar împins de uşă spre perete.

— Văd că cineva a lăsat aici un ziar pe sub uşă, dar nu ştiu de ce.

— Vreţi să mi-l daţi?

Dima luă ziarul în speranţa că va găsi vreo urmă pe el.

— La dumneavoastră a fost în permanenţă cineva acasă?

— Chiar eu!

— Şi n-aţi auzit când a sunat jurnalistul?

— Nu.

— Vă mulţumesc!

Continuă apoi să stea de vorbă cu cei care supravegheaseră casa. Cel din lift veni cu o completare:

— Cum de spune că n-a auzit soneria, când a şi vorbit cu jurnalistul.

— Ai auzit ce?

— Numai ce-a spus jurnalistul. A vorbit şi cu Ioana Ţintescu, prin uşă. Acesta a fost motivul care m-a făcut să nu dau prea multă importanţă sosirii lui. A sunat, cineva a întrebat cine este, iar el a răspuns: „Jurnalistul!“. De dincolo de uşă i s-a spus ceva, iar el a continuat: „Lăsaţi, îmi plătiţi sâmbătă! Sărut mâna!“ Apoi a urcat mai departe, la etajul patru. Am mai auzit o bufnitură, ca şi când cineva ar fi închis mai tare uşa dintre vestiar şi cameră:

— Atunci a căzut! rosti Dima, sigur pe el. A căzut şi s-a lovit de uşă. Fir-ar să fie! Dar să mai verificăm o dată.

Urcă la etajul patru şi sună la primul apartament. Apăru un bătrân simpatic, lung şi slab ca un ogar. După ce deschise uşa începu să-şi potrivească ochelarii, ca să vadă cine este.

— Bună ziua! i se adresă Dima, din prima clipă cucerit de înfăţişarea lui.

— Ce spui?

— Bună ziua! repetă Dima ceva mai tare.

— Aha! Bună ziua! Îl căutaţi pe ginerele meu?

— Am vrea să ştim dacă astăzi aţi primit ziarul.

— Ziarul? Sigur că da! Citesc în fiecare zi!

— Dar azi vi l-a adus cineva?

— Am găsit unul, băgat pe sub uşă.

— Şi nu ştiţi cine l-a adus?

— De unde să ştiu? Mi-am zis că l-o fi scăpat cineva şi a alunecat. Ia vezi şi dumneata cât loc este pe sub uşă.

—Nu aveţi angajat un jurnalist, care să vă aducă ziarul acasă în fiecare zi?

— Da' de unde?! Îl aduce ginerele meu.

— Vă mulţumesc foarte mult! Asta am vrut să ştiu!

— Ginerele meu este plecat până în oraş. Am să-i spun că l-aţi căutat.

— Bine, spuneţi-i!

Îi întinse mâna şi plecă. Pentru el era limpede acum că „jurnalistul" este criminalul. Dar cine este acest jurnalist?

Îl găsi pe colonelul Aldea în aceeaşi stare sufletească pe care o avea el.

— Individul este foarte periculos şi operează cu mijloace neaşteptate. Acum sunt convins că are o mare experienţă, spuse Dima.

— Mai trist este că pentru a doua oară a acţionat chiar sub nasul nostru. Bănuieşti cum a procedat?

— Sunt aproape sigur.

— Să aud.

—Travestit în „jurnalist", pentru a nu trezi nicio bănuială, el nu s-a dus drept la uşa apartamentului unsprezece, ci s-a oprit şi în faţa altora. Ca să fie şi mai convingător, la fiecare uşă simula gestul sunatului, dar nu apăsa butonul soneriei. Mai mult, a simulat chiar o discuţie între el şi cei din apartament.

— Cu Ţintescu a vorbit?

— A sunat, într-adevăr, şi a vorbit. Dar ce? Omul nostru l-a auzit spunând: „Jurnalistul!" ca şi când şi-ar fi anunţat sosirea. Ce i s-a răspuns? Asta nu a auzit. Probabil că Ioana Ţintescu – pentru că ea a fost, deoarece a căzut prima – s-a mirat că la uşă este un jurnalist. El însă nu a dat explicaţii mirării ei şi a continuat, ca şi când ea i-ar fi spus că nu are bani mărunţi, să-i plătească: „Lăsaţi, îmi plătiţi tot sâmbătă! Sărut mâna!" Iată un text care putea să inducă în eroare un om foarte abil. Să recapitulăm faptele, ca să ne dăm seama ce se petrece în mintea unui om care pândeşte venirea lui. Îl vede oprindu-se în dreptul altor apartamente, sunând, băgând ziarele pe sub uşă. Totul foarte firesc. De obicei aceşti jurnalişti sunt plătiţi săptămânal. Apoi vine în faţa uşii supravegheate. Se aude soneria. El spune cine este. Lasă ziarul. Răspunde că banii îi vrea sâmbătă. Nu cere să i se deschidă uşa, deci să intre în contact cu victima, ca să trezească vreo bănuială. Pleacă, urcă scara la etajul superior şi lasă şi acolo ziare.

— Cum şi-a gazat victimele?

— Foarte simplu. În mâna acestui priceput individ seringa a devenit o armă de temut. În cazul pictorului Zendor s-a folosit de ea. De data asta, tot de seringă, numai că acul nu l-a mai înfipt într-o ţeavă de plumb, ci l-a introdus prin gaura cheii, în apartament, apoi a sunat. În clipa în care a auzit că cineva s-a apropiat de uşă, să privească prin vizor, a pompat în sus gazul asfixiant. Desigur, probele de sânge vor dovedi despre ce gaz este vorba… Când jurnalistul a plecat, omul nostru a auzit o bufnitură şi a crezut că s-a închis mai tare uşa dintre cameră şi vestiar. În realitate era corpul Ioanei Ţintescu. În cădere s-a lovit de uşă.

— Şi soţul?

— El probabil că şi-a aşteptat un timp soţia apoi a venit să vadă ce s-a întâmplat de nu se înapoiază. Cum a deschis uşa şi s-a aplecat s-o ridice, a căzut şi el victimă aceluiaşi gaz. De aceea l-am găsit prăbuşit peste corpul soţiei sale.

Colonelul Aldea formă numărul de telefon al spitalului.

— În ce stare sunt victimele? fu prima lui întrebare.

Fu deosebit de mulţumit când află că sunt în afara oricărui pericol.

— Ce gaz?

— „Titan", folosit cu douăzeci de ani în urmă în lagărele de exterminare. Astăzi ar fi imposibil să-l procure cineva, pentru simplul motiv că nu ar avea de unde.

— Un nou motiv care mă convinge că aceste cazuri trebuie legate de trecut.

Colonelul Aldea se ridică şi porni să patruleze prin cameră cu mâinile la spate. Era furios. Simţea că acest caz se complică pe măsură ce trece timpul. Iar ultimele concluzii nu erau deloc în măsură să limpezească lucrurile. Tot ceea ce îi spusese Dima i se părea adevărat. Desigur, nu erau decât presupuneri, dar foarte apropiate de realitate. Era sigur de asta. Şi atunci? Cum să acţioneze mai eficace? Socoti că tot ce putea face acum era să lărgească aria supravegherilor şi să-l caute pe „jurnalist"…

HANS WILMAN VREA SA CUNOASCĂ BUCUREŞTIUL

Ceea ce-l făcu să iasă dintr-o dată din starea sufletească în care se găsea fu o scrisoare pe care o primi de la „Alcoolul". Fu atât de uimit de conţinutul ei, şi atât de bucuros, încât se pomeni fluierând o melodie care se impusese în ultimul timp.

Mihai, cum intră pe uşă, înţelese că „ceva" nou se ivise la orizont.

— Dă-i drumul! îl invită pe Dima. Am priceput! Când interogăm vinovatul?

— Curând, cât mai curând! Atât de curând, încât nici n-o să-ţi vină să crezi.

— Nu mai spune? se miră Mihai, deodată atent. Va să zică nu este o glumă?

— Cine glumeşte? Eşti singurul om căruia îi arde de aşa ceva!

— Vorbeşte odată şi nu mai face pe spiritualul, că…

— Că nu mă prinde.

— Nu întotdeauna.

Află atunci că această „stare" a mea este provocată de vizita pe care ne-a anunţat-o cel mai aşteptat personaj din cazul care ne preocupă.

—Wilman?! sări Mihai.

— Grozavă intuiţie! Lui Wilman i s-a făcut dor de noi şi a scris „Alcoolului" că vine să ducă tratative în vederea încheierii unei noi tranzacţii.

— Nu mai spune! făcu uimit Mihai. Ia stai puţin, să mă aşez ca lumea şi pe urmă să-mi povesteşti.

— E tot ce am să-ţi spun. Ce vrei mai mult? Poftim, citeşte şi tu scrisoarea asta.

— „*În vederea perfectării unor noi achiziţii, voi sosi în Bucureşti pe la sfârşitul acestei luni*", bombăni Mihai, din ce în ce mai mirat, pe măsură ce citea. Îţi mărturisesc că la aşa ceva nu mă aşteptam. Tipul este sau nebun, sau trebuie neapărat să vină încoace.

— Dragă Mihai, în chiar această clipă ai pus punctul pe „i", ridicând cea mai firească întrebare; De ce vine cârciumarul ăsta aici?"

— Sunt convins că nu din plăcere sau că e curios să ne cunoască, ci pentru că „trebuie" să vină.

— De acord, dar de ce „trebuie"?

— Aş crede că „ceva” reclamă prezenţa lui aici. Dacă ar putea realiza acel „ceva” de acolo, n-ar mai porni la drum.

— De acord, dar ce?

— Dacă aş putea să răspund la această întrebare, nici cu prăjina nu mi-ai ajunge la nas! Mărturisesc că nu-mi pot închipui chiar nimic.

— Eu m-am gândit că „nevoia” îl aduce încoace. Dacă ar fi fost vorba numai de tranzacţia comercială propriu-zisă, ar fi procedat ca şi prima dată. Trimitea o scrisoare în care îşi exprima dorinţa de a cumpăra cutare şi cutare băutură şi totul ar fi fost în regulă. Iată însă că Wilman vrea să pertracteze la Bucureşti noul contract, iar eu mă întreb pentru a mia oară: de ce?

— A, hotărât lucru, Wilman „trebuie” să vină aici, pentru că nu poate altfel. Hai să gândim împreună şi să încercăm să descoperim de ce „trebuie” să sosească el aici.

— Hai să vedem…

— Mai întâi şi mai întâi pentru că are să comunice complicelui ceva foarte important şi nu poate în niciun alt fel să intre în legătură cu el.

—Foarte posibil.

—Această posibilitate admisă ridică pentru noi problema atentei lui supravegheri. Cred că eşti atât de curios, încât ai face orice ca să-l cunoşti pe acest „amic” al lui Wilman din Bucureşti.

— Cu atât mai mult, cu cât „amicul” s-ar putea să nu fie străin de problemele noastre din ultimul timp: pictorul Zendor şi soţii Ţintescu.

— Ascultă acum a doua posibilitate: Wilman vine aici ca să-şi ia banii necesari plătirii băuturilor comandate. Sper că nu ai crezut afirmaţia lui, cinică sută la sută, că a primit banii în dar de la cineva.

— La urma urmei, de ce eşti atât de neîncrezător? Dacă omul a avut norocul să întâlnească un „suflet caritabil”…

— Admisă şi această posibilitate, sarcinile noastre vor spori considerabil, deoarece va trebui să aflăm de la cine şi prin ce mijloace îi vor parveni banii.

— Am notat şi această problemă.

— În al treilea rând, cred că s-ar putea să vină în ţară pentru a aduce complicelui materialul de care are nevoie: librete de economii şi, poate, chiar buletine de identitate, pe care acesta le va completă pe diferite nume, în funcţie de banii care urmează să fie retraşi.

— E foarte posibil ca aceste materiale să fie aduse din afară, cu atât mai mult cu cât ştiu că în interior i-ar fi foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să le găsească.

— Tocmai de aceea, legat de asta, problema banilor capătă o importanţă deosebită. Dacă cel din străinătate, care le procură aceste materiale, pretinde să-i dea şi lui un anume procentaj din banii scoşi prin escrocherie? Mai mult, s-ar putea ca însuşi acel „cineva” care are nevoie de lei româneşti peste graniţă să fi aranjat cu ei să scoată aceşti bani, fără ca să ştie că cei doi colaboratori „ciupesc" ceva şi pentru sufletul lor. Acel „cineva" nu poate să controleze câţi bani escrochează omul lui de aici, iar acesta, ca escroc versat, încearcă să se căpătuiască reţinând o parte pe care o împarte cu prietenul său, pentru a porni afacerea băuturilor. În acest caz acel „cineva" a gândit totul foarte bine, dar lăcomia celui de aici a făcut ca noi să ne sesizăm mai repede. Poate că dacă „el" ar auzi despre aceste băuturi ar fi primul care l-ar pedepsi pe Wilman.

— Nu mă mai întreb ce ar face acel „cineva” cu banii româneşti, deoarece pot fi folosiţi în atâtea feluri câte nu gândim chiar noi. Problema este să veghem ca niciun leu să nu iasă în afara graniţei.

Rămaseră pe gânduri. Dima, după ce recapitulă posibilităţile asupra cărora se fixaseră, le însemnă în carneţel şi întrebă:

— Altceva?

— Cam atâta aş spune în acest moment. Ai mai adăuga ceva?

— Deocamdată… nimic.

— Aşadar, răbdare şi… tutun.

— Mai ales dacă ai „Favorit”, îşi exprimă Dima dorinţa de a aprinde o ţigară.

— „Snagov” dar pentru un fumător ca tine oricare sunt la fel de bune.

Mai rămaseră un timp împreună. Dima prepară două cafele, umplând ceştile pe jumătate cu „nes”.

— Ce ai de gând, de le faci atât de tari? Sau vrei ca la noapte să număr şipcile din grindă?

— Stimulează mintea, Mihai! Şi numai noi ştim câtă nevoie avem ca mintea noastră să rămână acum incandescentă.

— Ah! sări Mihai. Abia aştept să dau ochii cu acest curajos domn Wilman!

— Îmi închipui că şi el aşteaptă cu aceeaşi nerăbdare să te cunoască.

Nu trecură decât cinci zile şi „Alcoolul" primi telegrama aşteptată: „*Sosesc mâine*".

Fu delegat să-l primească la aeroport chiar tânărul inginer care îl cunoscuse în străinătate, fiind o „veche cunoştinţă" a celui care sosea.

Dima se duse şi el la aeroport, curios să-şi facă o primă impresie despre acest individ. Îl „simţi" din clipa când apăru în uşa avionului, gata să coboare. Numai zâmbet, Wilman privi în toate părţile, căutându-l pe „prietenul" care bănuia că trebuie să-l aştepte. Tânărul inginer era într-adevăr acolo şi, în clipa în care îl zări, îi făcu semne, fluturându-şi palma.

— Cum o duci?

— Bine, vă aşteptam, îi răspunse inginerul, tot în limba germană.

— Am auzit că românii sunt gazde foarte primitoare.

— Întotdeauna ne-am primit bine prietenii, răspunse tânărul într-un anume fel, dar Wilman nu dădu nicio atenţie „nuanţelor".

— Ce frumos este aici! De sus, împrejurimile par extraordinar de frumoase! Câtă verdeaţă! Parcă am aterizat în mijlocul unui parc! Ne aşteaptă o maşină?

— Desigur! Să îndeplinim formalităţile şi…

— Ai dreptate, să scăpăm şi de formalităţi. Fără muzică mă plictisesc îngrozitor, se referi el la aparatul de radio pe care îl purta agăţat de umăr.

Aparatul cânta atât de încet, încât puteai să nu-l auzi în prima clipă.

— Poftiţi la vamă! îl invită tânărul.

De când vameşii îi înmânară formularul în care trebuia să declare valorile pe care le avea asupra lui şi pâna când fu controlat bagajul celui sosit, tânărul se rezemă de o masă şi aşteptă plictisit să se termine cât mai curând aceste formalităţi. El nu ştia că în ziua aceea, printre vameşi era un tânăr care abia acum deprindea această meserie. Acesta era Mihai.

Fără să lase impresia că insistă, el făcu, totuşi, o inspecţie amănunţită celor trei valize: două mari şi una mică, foarte plată, ce părea mai mult cutia unei truse.

În urma controlului, Mihai ar fi jurat că niciuna dintre valize nu avea fundul dublu. De altfel erau toate trei de carton presat, uşor de controlat. În treacăt, el deschisese şi micul aparat de radio, dar în interior nu văzu nimic suspect. Cânta la fel de discret, dovedind că propietarul nu dorea să-i tulbure pe cei din jur.

Dima, instalat şi el ca un funcţionar oarecare al aeroportului, îl privea pe Mihai, care devenea cu fiecare clipă mai nervos. Îl nemulţumea faptul că nu descoperă nimic! Dima abia îşi reţinea un zâmbet, pentru că Mihai, când era furios, avea o figură de copil bosumflat.

Controlul vamei trecu fără niciun incident şi iată-l pe tânărul reprezentant al „Alcoolului" în drum spre hotel, însoţit de Wilman. Acesta reţinuse o cameră la hotelul Lido. O jumătate de oră mai târziu, cel sosit se răsfăţa în cada plină până la refuz. Se părea că o baie bună era tot ce-şi dorea, după o călătorie lungă şi obositoare, cu trenul şi avionul. Un somn bun avea să-l refacă.

Dima, întorcându-se de la aeroport, împreună cu Mihai, găsi timpul să glumească pe seama prietenului încă supărat.

—Cine te priveşte ar putea să jure că porţi o pereche de pantofi noi.

— Bag mâna în foc că nu a adus nimic! răspunse Mihai, preocupat de ale lui.

— Dacă nu a adus, înseamnă că va încerca să ia de aici, ceea ce este la fel de important.

— Nici propria lui umbră n-o să se ţină de el cum am să mă ţin eu. Jur că n-o să scoată un capăt de aţă!

— Ce bine ar fi! Numai să nu ne trezim că a plecat cu un ghem întreg, continuă Dima să-l necăjească. În fond, ce te aşteptai să găseşti la el? Îl întrebă într-un târziu. Eşti atât de furios, încât laşi impresia că te aşteptai ca „neapărat" să aibă „ceva" asupra lui.

— Voiam să găsesc măcar un libret.

— Ha, ha! Dacă Wilman ar fi atât de prost, ce uşor ne-ar fi nouă! Şi sigur că, dacă are aşa ceva la el, de luni de zile îşi bate capul cum să-l ascundă mai bine. Ca să te întristez, îţi voi spune că în clipa de faţă chiar bănuiesc un loc unde poate să aibă ceva ascuns.

— De ce nu mi-ai atras atenţia?

— Știi proverbul: „Dă Doamne omului mintea de pe urmă”. Ideea mi-a venit când Wilman probabil că se instalase în camera de la hotel. Dacă mi-ar fi venit când era la vamă…

— Spune-mi unde?

— Lasă-mă acum să verific. Vrei să mă fac de râs, dacă m-am înşelat?

Mihai n-a mai insistat. Ştia că nu putea scoate mai mult de la el.

Pentru că era sigur că Wilman va încerca să intre în legătură cu complicele de aci, dacă avea unul, şi pentru că descoperirea acestuia era de o foarte mare importanţă, Dima hotărî ca însuşi Mihai să fie cel care să-l supravegheze. Avea certitudinea că el va mai împrumuta o pereche de ochi, numai să nu scape nimic din ceea ce îl interesa.

Dima aflase că Wilman va fi primit de către directorul „Alcoolului” chiar a doua zi, către ora prânzului. Până la acea oră, desigur, el va căuta „să facă ceva”.

— În afară de felul cum va încerca să intre în legătură cu complicele, mă interesează dacă Wilman ştie sau nu româneşte. Dacă înţelege cât de cât, înseamnă că în timpul războiului a stat pe la noi şi are de atunci legături cu anumiţi oameni. Te rog să încerci să afli cât pricepe româneşte, îi mai spuse lui Mihai. N-o să fie uşor, dar încearcă să afli.

— Am să fac tot posibilul.

— De asemenea, să fii atent dacă „ceva” nu-i trezeşte vreo amintire, în timpul plimbărilor prin Bucureşti.

A doua zi, Mihai îl aşteptă pe Wilman în faţa hotelului. După aproape o oră, el apăru. Ajuns în stradă, rămase mult timp ca un om nehotărât, care nu ştie încotro să se îndrepte. Părea interesat de tot ce vedea. Privea lung oamenii care treceau pe lângă el, tramvaiele, maşinile. Aşa priveşte în prima clipă orice om care soseşte într-un oraş necunoscut.

După această ezitare, el porni agale spre Universitate, oprindu-se îndelung în faţa vitrinelor, părând interesat să cumpere ceva. Intră chiar într-un magazin şi probă o pălărie, dar nu se hotărî s-o plătească. Traversă bulevardul în dreptul cofetăriei Scala şi făcu iar un popas în faţa magazinului în care se desfac obiecte de artizanat. Aici cumpără o frumoasă cutie pentru păstrat ţigări, pirogravată în motivr populare. Părea foarte mulţumit de achiziţia făcută.

De la un timp Mihai începu să creadă că până în clipa în care tânărul funcţionar al „Alcoolului” va veni să-l ia de la hotel, Wilman nu va face altceva decât se va plimba de-a lungul bulevardului. Iată însă că se petrecu un mic fapt neaşteptat, dar semnificativ, pentru că îi dezvăluia intenţiile. În timp ce păşea nepăsător, el făcu deodată la stânga după peretele unui bloc, dispărând pentru o clipă din atenţia lui Mihai, care grăbi imediat pasul. Când trecu şi el prin dreptul acela, privi cu coada ochiului şi văzu că Wilman telefonează cuiva. Acest fapt declanşă două gânduri în mintea lui Mihai. Mai întâi pe acela că acum ştie cu certitudine că Wilman are aici un complice. Dacă ar fi cerut o carte de telefon şi ar fi căutat un număr, putea să creadă că vrea să telefoneze la „Alcoolul”, dar el ştia numărul de telefon! Al doilea gând fu acela că va fi foarte greu, dacă nu imposibil, să afle numărul cunoscut de Wilman, deoarece acesta se plimba şi, deodată, de la primul telefon public, forma un număr. De unde va telefona în viitor, dacă va mai telefona? Mai mult, după felul cum îl văzuse că stă, îşi dădu seama că Wilman proteja în aşa măsură aparatul, încât ar fi fost imposibil să vezi discul numerelor.

Se bucură când constată că, după ce ascultă un timp, Wilman lăsă receptorul fără să fi rostit vreun cuvânt. Aşadar, „persoana” nu era acasă. De aici deduse Mihai că Wilman nu corespondase cu acest „cineva” pe alte căi, deoarece în acest caz i-ar fi anunţat sosirea. A venit şi încearcă să dea de el. Iată încă un amănunt preţios!

Plimbarea continuă aproape o oră, pe cele mai neaşteptate străzi. La un moment dat, în dreptul unui alt telefon public, Wilman repetă gestul de mai înainte. Lui Mihai, care acum era mult mai departe de el – strada fiind complet liberă – îi fu iarăşi imposibil să vadă măcar o cifră din numărul format.

Şi acum Wilman telefona degeaba. Mai nemulţumit decât prima dată, el trânti receptorul şi porni iar să se plimbe. Era clar că se îndreaptă spre hotel.

Tânărul inginer îl aştepta. S-au suit împreună într-o maşină şi au pornit spre sediul întreprinderii „Alcoolul”. Mihai era sigur că timp de două ore Wilman nu va mai putea face nimic deosebit şi trimise pe altcineva să-l supravegheze. El se duse să stea de vorbă cu Dima.

— Ceva nou? se interesă acesta, când îl văzu pe Mihai. După cum arăţi, parcă da.

— Wilman are aici o cunoştinţă.

I-a povestit tot ce se întâmplase.

— Știi că nu e rău, Mihai?! Ai adus o veste mai mult decât bună, oricât ești tu de supărat!

— Dar cum aflăm numărul de telefon pe care îl caută? Ţine seama că nu știi niciodată de unde telefonează și că nu poţi să stai întotdeauna la o jumătate de metru de el.

— Vedem noi. Din clipa asta nu mă gândesc la altceva, decât la felul în care vom afla acest număr. Important este că are cui să-i telefoneze. Interesează-te dacă a fost primit de directorul „Alcoolului", pentru că avem puţină treabă.

Peste câteva minute Mihai veni cu rezultatul că Wilman este în biroul directorului.

— Atunci, să nu pierdem nicio clipă.

Curând intrară pe ușa hotelului Lido și, după ce urcară la etajul întâi, se treziră în faţa camerei lui Wilman.

— Nu mă interesează decât un lucru, îi șopti Dima lui Mihai, dându-i de înţeles că vor rămâne acolo numai un timp foarte scurt.

Dima se orientă într-o clipa, dar nu văzu ceea ce îl interesa.

— Mihai caută aparatul de radio.

— Dar este aici, pe noptieră, acoperit de ziarul ăsta. Vrei să asculţi puţină muzică?

— Dă-mi-l!

Mihai nu prea înţelegea de ce îi trebuia lui Dima acest aparat, dar îndeplini ceea ce îi ceruse.

— M-am uitat înăuntru, îl informă Mihai, văzând ce vrea să facă. Să nu crezi că mi-a scăpat un loc atât de bun pentru ascuns ceva.

Dima însă nu renunţă la ideea lui. Desfăcu aparatul și trase afară cele două baterii. Îndepărtă o placă de material plastic, care le acoperea. Mihai îl privi întrebător si contrariat. Dima îi arătă că una dintre baterii este goală.

— Aici ar fi putut să aibă ceva, dar pentru că nu mai este, nu ne rămâne decât să plecăm. Iar al doilea loc pentru ascuns văd că l-a făcut aici, arătă el o ușoară crăpătură a unui căpăcel, pe care îl dădu cu ușurinţă la o parte.

Priviră amândoi sub șasiul aparatului și descoperiră, într-adevăr, un spaţiu destul de mare, în care s-ar fi putut ascunde un obiect de mărimea unul pachet de cărţi de joc.

— În bateria goală și aici a avut ascuns ceva.

— Poate că a scos de acolo și…

— Nu cred. Dacă mai era la el, îl lăsa aici, deoarece nicăieri nu este mai în siguranţă.

Pe drum, Mihai îl întrebă:

— Ăsta este gândul care spuneai că ţi-a venit încă de la aeroport?

— Da.

— Poţi să-mi explici de ce?

— Felul cum cânta aparatul.

— Atât de tare încât să audă numai el.

— Sunt de acord, dar putea să cânte „atât de încet", din două motive: sau pentru că posesorul lui nu voia să-i deranjeze pe călătorii din jur – fapt puţin probabil, din câte îl cunoaștem noi pe Wilman – sau pentru că nu mergea mai tare, din lipsă de curent. Nu-mi venea să cred că i se consumaseră bateriile în cele câteva ore, sau o zi, de când plecase de acasă. Atunci am presupus altceva.

— Putea să aibă baterii vechi.

— De obicei, când pleci într-o călătorie care durează mai mult timp, ai grijă să schimbi bateriile. Dacă ar fi costat o sumă mai mare, aș mai fi zis, dar o baterie nu e deloc scumpă. Și apoi, mi s-a părut puţin cam mult – oricât ar fi el de pasionat ascultător de muzică – să nu oprească aparatul nicio clipă. A ascultat în avion, ca să-i treacă timpul, dar ca să cobori pe aeroport, să mergi la vamă, să te urci în mașină, să stai de vorbă cu cel care te așteaptă, și să nu închizi aparatul mi s-a părut nefiresc.

— Și, totuși, era posibil.

— Desigur, dar în același timp era și suspect. Or, cântând atât de mult, și numai cu o baterie, era firesc să se consume, și aparatul să nu mai meargă decât foarte încet.

Mihai recunoștea justeţea raţionamentului lui Dima. În același timp se întreba ce o fi adus Wilman în bateria goală. Puse și lui Dima această întrebare.

— Știu eu, Mihai? Sunt două locuri în care se pot ascunde multe. O baterie este cât un pachet de ţigări, și câte nu pot fi aduse într-un pachet de ţigări?

— Un exemplu, în cazul nostru.

— Bani nu prea cred să fi avut. În schimb n-ar fi exclus să încerce să folosească ascunzătoarea pentru bani, atunci când va porni spre casă.

— Acum ce crezi că a avut?

— Să zicem că a adus hârtia necesară confecţionării unor librete sau buletine. Mă refer la foile subţiri dinăuntru.

— Ei – sări deodată Mihai – ştii că ai dreptate? La asta nu m-am gândit, cu toate că nu am căutat decât aşa ceva, când l-am controlat în vamă.

— Dar, îl temperă Dima, privindu-şi ceasul, e timpul să te întâlneşti cu „prietenul" nostru.

— Ai dreptate.

— Până deseară aş vrea să-mi spui precis dacă ştie sau nu românește.

— Cred că imediat după masă voi putea da un răspuns acestei întrebări.

În tot acest timp, Wilman reuşise să-l uimească, prin îndrăzneală, pe directorul „Alcoolului". Îi ceruse să urgenteze livrarea băuturilor şi negeciase noi cantităţi.

— Şi condiţiile de plată? întrebă directorul, cu oarecare şovăială.

— Aceleaşi! răspunse Wilman prompt, inimând mirarea cea mai autentică. Sau banii românești nu vă interesează? întrebă zâmbind ironic.

— Cum să nu. Ne întrebam numai dacă dumneavoastră aveţi sumele necesare.

— Din moment ce am venit să negociez!

— Rămâne să ne spuneţi ce cantităţi doriţi să contractaţi.

— Deocamdată vreau să hotărâm ce voi lua, şi după aceea cât. Mă interesează calitatea.

— În ansamblu însă, insistă directorul, va fi o sumă apropiată primei?

— Să nu anticipăm, ocoli Wilman răspunsul. Dar când voi putea degusta marfa? Aş fi preferat ziua de mâine, la aceeaşi oră, dacă dumneavoastră nu aveţi nimic împotrivă.

— Rămâne stabilită aceeaşi oră. Delegatul nostru vă va aştepta în faţa hotelului.

Când Wilman închidea uşa maşinii, Dima urca scările către biroul directorului întreprinderii „Alcoolul". Acesta, un bărbat încă tânăr, foarte prezentabil, îl primi bucuros.

— Ceva noutăţi? se interesă Dima.

— Nu prea multe în afară de faptul că este un tip foarte îndrăzneţ. Chiar cinic. Și o impresie; aceea că Wilman încă nu ştie cât va cumpăra.

Dima deveni deodată foarte atent.

— Nu înţeleg.

— L-am întrebat ce cantităţi de băuturi vrea să contracteze şi a ezitat să-mi răspundă. Mi-a spus că se va hotărî după ce va cunoaşte marfa. Răspunsul lui însă nu părea determinat de faptul că vrea să se convingă de calitatea produselor.

— Ce vi s-a părut în neregulă? îl încurajă Dima, văzând că ezită să spună ce crede.

— De fapt e numai o impresie.

— Spuneţi-o!

— Cred că el încă nu ştie de ce sumă va dispune, ca să poată preciza cât va cumpăra. Parcă abia acum aşteaptă ca cineva să-i spună ce bani va avea.

— Observaţia dumneavoastră este deosebit de preţioasă. Vă mulţumesc şi vă rog să-mi telefonaţi la numărul pe care vi l-am dat, dacă veţi crede că merită ceva să fie comunicat.

Mihai îşi bătuse mult capul în legătură cu problema dată de Dima: Wilman ştie sau nu românește? Acum îşi făcuse un plan şi aştepta cu nerăbdare rezultatele lui. Era instalat la o masă retrasă, părând un străin care aşteaptă pe cineva cu care urma să ia masa.

Adusese cu el un pahar de cristal, de un albastru discret, minunat cizelat pe care, cu câteva minute mai înainte de a sosi Wilman la masă, îl încredinţase unui ospătar, spunându-i:

— Vreau să aşezi acest pahar la masa pe care ți-o arăt eu.

— Am înţeles!

Ospătarul privi paharul, dar nu văzu nimic deosebit la el. În clipa aceea în restaurant intră un bărbat care, de cum păşi înăuntru, se comportă astfel încât părea şeful ospătarilor. Singur ospătarul care primise paharul ştia cine este, pentru că el însuşi profesa de câteva ore această meserie. Mihai se aşeză la masa lui şi aşteptă, răsfoind o carte.

Iată că sosi Wilman. Bine dispus ca întotdeauna, el căută cu privirea o masă mai retrasă. Ospătarul îl întâmpină, gata să-l conducă acolo unde va voi. În acelaşi timp presupusul „şef“ se plasă degrabă în spatele clientului şi se adresă ospătarului, care era în faţa lui:

— Dumnealui trebuie să stea la masa din colţul acela.

Intenţionat accentuase că trebuie să stea acolo, ca şi când aceasta ar fi avut o oarecare importanţă! În acelaşi timp Mihai privea foarte atent să vadă dacă Wilman a înţeles indicaţia dată de „şef“ ospătarului. El însă şi-a păstrat mai departe zâmbetul mulţumit. Numai că atunci când ospătarul îl invită spre masa indicată păru că nu înţelege gestul acestuia şi se îndreptă exact spre colţul opus al restaurantului.

Oare Wilman a înţeles ce s-a vorbit, şi părându-i-se curios că „trebuie” să mănânce acolo, a ezitat să se aşeze în locul indicat? Sau era o simplă coincidenţă faptul că nu i-a plăcut acel loc? Oricum, Mihai reţinu că el nu s-a aşezat în locul arătat de ospătar…

Mihai îl surprinse apoi, de câteva ori, pe Wilman spionându-l pe cel care părea „şeful” ospătarilor şi care tocmai se apropia de masa lui. Era însoţit de ospătarul care urma să ia comanda.

— La masa asta serveşti vinul în paharul albastru preciză ospătarului „şeful”.

Ospătarul plecă să aducă cele comandate, iar „şeful” se grăbi să primească un nou sosit.

Wilman nu se mai simţea bine dispus ca în prima clipă a sosirii lui în restaurant, deşi în sinea lui considera că i-a tras pe sfoară pe cei doi, aşezându-se într-un loc de unde el era cel care putea să-i supravegheze. Se gândea să tragă foloase serioase din faptul că toţi ceilalţi cred că el nu ştie niciun cuvânt românește.

De asemenea, Wilman avea certitudinea că era supravegheat încă de când coborâse din avion. Acest fapt îl şi amuza, într-un fel, deoarece ştia că nu are de gând să se întâlnească cu nimeni şi că cei care îl vor supraveghea vor rămâne dezamăgiţi. Nu era greu de presupus că un om care face o propunere ca a lui este suspectat, dar pentru un tip aventuros ca Wilman totul căpătase aspectul unui joc, în care, desigur, el deţinea toate atuurile. Cel puţin aşa i se părea. Iar ca să câştige era convins că nu trebuie decât să joace tare, cu dezinvoltură, chiar cu tupeu. Numai bravând putea să câştige. Şi până în momentul de faţă aşa jucase, şi fără nicio greşeală. Trebuia să nu greşească. Avea destulă experienţă ca să ştie că orice joc aşteaptă o greşeală, ca să se decidă cine va pierde. În jocul de acum cine va greşi?

Temându-se să nu comită o greşeală, îşi tot bătea capul să înţeleagă de ce a încercat „tipul” acela să-l plaseze la o masă anume. Şi încă asta nu-i dădea atât de mult de gândit. Ca indicaţia lui de a fi servit în paharul albastru. Să zicem că a încercat să-l plaseze la o masă pe care o supraveghea mai uşor, el sau altcineva. Dar paharul? De ce „trebuia” să bea dintr-un pahar anume?

Ospătarul îi aduse vinul comandat şi îi puse pe masă un pahar de cristal albastru. Trase cu coada ochiului în jur şi constată că niciun altul, de la celelalte mese, nu semăna cu al lui. Aşadar, trebuie să fie ceva cu acest pahar! Dar ce?

O clipă îi trecu prin minte că va fi otrăvit, dar alungă imediat gândul, ca absurd. Se putea însă ca pe pereţii lui, aparent foarte curaţi, să existe un narcotic! Poate că „cineva” vrea să-i cotrobăie buzunarele şi nu ştie cum altfel, decât adormindu-l buştean.

Simţea că se înfurie. Unde dracului o fi umblând „omul” ăla, de nu dă de el? Nu cumva şi-a schimbat numărul de telefon? Să se ducă să-l caute era imposibil, sau aproape imposibil. El organizase torul în aşa fel, încât să nu fie nevoit să facă un drum până acolo. În urmă cu câteva luni, s-a putut duce, pentru că, venind ca un turist oarecare, nu-l supraveghease nimeni, dar acum trezise bănuieli prin propunerile făcute.

Se gândea că, totuşi, dacă nu va reuşi să-i telefoneze, într-o zi va trebui să fie cu ochii în patru pentru a se asigura că nu are o „coadă” şi să facă acel drum periculos. Numai el ştia cât risc era în acest gest.

Ospătarul îi servi masa, îi umplu paharul, dar el nu se grăbi să-l golească. În acelaşi timp se gândea că va da de bănuit dacă nu va consuma băutura comandată.

Începu să studieze posibilităţile de a goli un pahar cu vin, încât să pară că l-a băut.

Între timp Mihai îşi vedea de treaba lui. Din când în când trăgea cu coada ochiului spre masa lui Wilman, să vadă dacă bea. Spre mirarea lui, văzu la un moment dat că paharul era golit pe jumătate. Oare băuse?

Până la sfârşitul mesei nu se mai întâmplă nimic deosebit. Când Wilman se ridică să plece spre camera lui, Mihai se grăbi să cerceteze dacă nu cumva vinul care lipsea din

pahar fusese vărsat în frapieră, sub masă sau în farfurie. Nu găsi nicio urmă şi trebui să tragă concluzia că Wilman a băut din paharul albastru, ceea ce însemna că n-a înţeles cuvintele lui. Iată un rezultat care schimba multe puncte de vedere asupra acestui caz.

Privirea îi fu însă atrasă de coşuleţul cu pâine, aproape gol. Ochiul lui, care reţinea orice amănunt, sesizase „ceva“ în neregulă. Se adresă ospătarului;

— Câte felii de pâine ai servit la această masă?

— Au fost zece.

— E posibil ca un om să mănânce opt felii de pâine, mai ales când felul doi are garnitură cartofi?

— Au fost zece, credeţi-mă. Dar clientul a luat în cameră câteva felii. Probabil că are o conservă pe care vrea s-o deschidă. Am văzut când a învelit patru felii de pâine într-un şerveţel.

— Atunci nu mai e de mirare că lipsesc atâtea.

Mihai privi cu mare atenţie coşuleţul de pâine şi, într-adevăr, descoperi două, trei picături de lichid pe marginea lui. Le îmbibă într-un colţ al şerveţelului de masă, apoi se duse şi-l dădu unui lucrător care aştepta în holul hotelului:

— Să se constate imediat dacă şerveţelul este îmbibat cu apă sau vin.

Pornind de la această constatare, se grăbi să ia pachetul de pe masa la care stătuse el şi plecă imediat spre laboratorul foto.

— Te rog să-mi developezi imediat filmul ăsta. În cât timp crezi că este gata?

— Într-o oră şi jumătate va fi uscat.

— Îmi trebuie şi mai repede. Aştept aici.

— Voi pregăti un revelator rapid.

— Între timp eu prind filmul pe tambur.

Tocmai terminase Mihai de înfăşurat filmul pe tamburul băii de developat, când tehnicianul intră cu soluțiile pregătite.

Încă din clipa „solarizării“ îşi dădu seama că filmul este bun. Deşi fusese făcut în condiţii foarte rele de lumină într-adevăr, peste o jumătate de oră, pe ecranul din laborator apăru – cam întunecoasă – figura lui Wilman. Iată-l aşezându-se la masă, iată-l „furând“ cu coada ochiului în jur, să vadă dacă e supravegheat, iată-l privind chiar spre obiectiv, deci spre Mihai. Abia acum, când îi vedea figura mărită la proporţiile ecranului, îşi dădu seama că Wilman nu era atât de liniştit cum voia să pară.

— Ştie că e urmărit, şopti laborantul.

— Bănuieşte.

Iată-l pe Wilman aproape de sfârşitul mesei. Privirea i se îndreptă spre obiectiv. Mihai ştia că în clipa asta a trebuit să-i ocolească privirea. În timp ce continua să privească tot aşa, luă paharul şi turnă conţinutul pe două felii de pâine. Feliile îmbibate le prinse între alte două felii uscate, şi pe toate le înfăşură într-un şerveţel de masă.

— Ingenios! şopti Mihai, gândindu-se că n-a observat această manevră, deoarece Wilman îl privea, şi el a trebuit să se uite în altă parte.

Ecranul rămase alb şi Mihai se grăbi să se ridice. Aflase ceea ce voia să ştie.

— Te rog să trimiţi această rolă tovarăşului colonel Aldea, spuse el înainte să plece să-l întâlnească pe Dima.

— Wilman ştie bine românește! îi spuse acestuia, cum îl văzu.

Îi relată ceea ce făcuse, şi Dima, pe măsură ce asculta, era mai mulţumit.

— Gândindu-se că voi controla dacă a băut sau nu, n-a putut să toarne vinul în farfurie sau să-l verse pe jos. Atunci a găsit acest mijloc: a stropit cu el două felii de pâine, pe care le-a pus apoi între altele două uscate şi le-a împachetat într-un şerveţel de masă. A plecat cu ele în cameră. Acest fapt arată cu siguranţă că a înţeles ce am spus ospătarului. Dacă pur şi simplu nu ar fi gustat din vin, încă mai exista posibilitatea, foarte mică, de a nu mai fi avut poftă să bea. Grija de a goli paharul arată că a vrut să ne inducă în eroare. Wilman ştie românește!

— În privinţa asta nu mai am nicio îndoială. Acum, după ce ştiu acest fapt, dau şi mai multă importanţă întrebării: cine este acest Wilman? A fost pe aici în timpul războiului, ca simplu militar, sau a avut o misiune specială? Şi ce grad a avut? Dacă ar fi fost militar combatant, în trecere, desigur, ar fi putut învăţa câteva cuvinte românești, dar nu ar fi ajuns să vorbească bine. De regulă trupele care se îndreptau spre front nu rămâneau mult timp aici. Şi nici cele care se retrăgeau, în refacere. Vreau să spun că nu stăteau atât de mult, încât Wilman să fi învăţat perfect românește. Repetă-mi, te rog, ce i s-a spus ospătarului.

— „Dumnealui trebuie să se aşeze la masa din colţul acela”.

— I s-a arătat masa chelnerului?

— Numai printr-un gest imperceptibil, cu capul, dar cel care a indicat era în spatele lui Wilman. E sigur că a înţeles cuvintele, deoarece nu a văzut gestul. De altfel ospătarul nu i-a arătat imediat masa, ci s-a îndreptat mai întâi într-acolo, apoi l-a poftit. El însă, după ce a mai făcut un pas, doi, s-a aşezat într-un loc opus celui indicat.

— Va să zică există certitudinea că a înţeles! Să facem atunci o mică analiză a acestui text. Un om care ştie puţin limba română nu ar fi înţeles mai multe cuvinte fie pentru că sunt mai rar folosite, fie pentru că sunt abstracte, şi sensul lor îl înţeleg mai târziu cei care învaţă o limbă străină. De exemplu; „trebuie” şi „colţ” sunt două noţiuni pe care nu cred că le-ar fi reţinut. Să nu uităm că de la război au trecut douăzeci de ani, timp în care uiţi foarte multe dintr-o limbă neconsolidată. Or, Wilman nu a uitat cuvântul „colţ”. Mi se pare ciudat. De asemenea, ai folosit verbul „a se aşeza”, întrebuinţat mai rar. Dacă ai fi spus „dumnealui să stea acolo”, era mai explicabil să înţeleagă.

— Nu ştiu unde vrei să ajungi.

— Nu e greu de ghicit. Repetă-mi al doilea text care a fost spus ospătarului.

— „La masa asta serveşti vinul în paharul albastru”.

— Mi se pare că verbul „a servi” îl putea uita. Chiar cuvântul „albastru” nu este uşor de reţinut...

— În concluzie?

— În concluzie, Wilman nu a fost un militar care a trecut prin România, ci a trăit un timp mai îndelungat aici.

Pe seară, Wilman a pornit iar într-o promenadă prin Bucureşti. De data asta însă nu a mers prea mult pe jos, ci a făcut semn unui taxi să oprească. Folosindu-se de un mic dicţionar de conversaţie, pe care îl luase de la portarul hotelului, reuşi să se facă înţeles şi şoferul porni spre Şoseaua Kiseleff. Wilman privea cu interes într-o parte şi alta, ca orice turist care doreşte să cunoască mai bine locurile noi pe care le vede. Deodată însă făcu semn şoferului să oprească şi sări din maşină. Erau în dreptul unei cabine telefonice publice. După cunoscutul obicei, se aşeză în dreptul aparatului, formă numărul şi, de data asta, reuşi să vorbească. Toată convorbirea nu dură însă mai mult de cincisprezece, douăzeci de secunde, apoi Wilman, parcă întinerit, se aruncă iar în maşină şi făcu semn şoferului că poate să pornească mai departe.

De acum, într-adevăr, avea chef de plimbare. Coborî la debarcaderul din apropierea restaurantului „Bordei’’ şi, după ce dădu drumul maşinii, se plimbă pe malul lacului. Se înnsera. Zeci de bărci navigau în toate direcţiile. Vaporaşele aduceau si luau de la ponton grupuri de tineri gălăgioşi. În depărtare, pe deasupra ramurilor castanilor, se zăreau turnurile „Casei Scânteii”. Peste tot domnea liniştea înserării, care îl cuprinse şi pe Wilman. Reuşita de acum câteva minute – luarea contactului cu omul pe care îl căuta – făcuse să-şi recapete încrederea în izbânda „afacerii“ pe care o pusese la cale. Acum era convins că totul nu depindea decât de îndrăzneala lui.

Luase hotărârea de a nu se mai întoarce niciodată aici. Cu marfa pe care o va achiziţiona acum va face parale frumoase şi va putea pune pe picioare un restaurant de prima mână. Viitorul îi era asigurat!

Coborî treptele restaurantului „Bordei” şi se aşeză la o masă. Ceru o sticlă de bere şi o sorbi pe nerăsuflate. De la prânz, de când cu „accidentul” acela cu paharul, uitase să mai bea şi apă.

Până a doua zi nu mai avea ce face şi de aceea rămase acolo până seara, târziu, când se urcă iar într-o maşină şi ceru să fie dus la hotel. Adormi repede, ca un om fără griji…

Nu acelaşi lucru se întâmplă însă şi cu Dima. Pentru el ultimele nopţi fuseseră un coşmar, iar asta care începea era sigur că nu va închide ochii. I se părea pur şi simplu de neconceput ca să-l aibă pe acest individ sub ochi, să asiste cum îşi râde în barbă ducând tratative cu „Alcoolul”, şi să nu poată dovedi vinovăţia lui. Era sigur că banii pe care îi are sunt procuraţi prin mijloace necinstite, că are aici o legătură, că el, Wilman, cunoaşte foarte bine aceste meleaguri şi, totuşi, nu avea o dovadă cât de mică în virtutea căreia să-l poată reţine măcar zece minute. Mai ales îl înfuria faptul că Wilman ştia asta şi râdea în sinea lui. Toată comportarea lui parcă spunea, cu o nerușinare sfruntată: „Da, este chiar aşa cum credeţi voi, dar pentru că nu puteţi dovedi nimic, voi pleca zâmbinduvă din avion, iar voi îmi veţi trimite urgent marfa pe care v-am comandat-o.”

Dima lega multe speranţe de aflarea numărului de telefon pe care îl forma Wilman, dar iată că şi el ştia cât de important este acest număr şi îl ferea cât putea Era imposibil să ştii mai dinainte de unde va telefona, ca să fii în apropiere. Prima dată se plimbase şi se oprise pe neaşteptate la un telefon public. După-amiază luase maşina şi vorbise de la un telefon public tocmai de la şosea. Mâine cine ştie de unde va telefona. Cum să-l supravegheze? Pe Dima îl interesa mai puţin „ce" vorbeşte, ci voia să ştie cu „cine".

Se perpelea în aşternut, bătându-şi capul cu această problemă a numărului de telefon.

Pe la ora unu se dădu jos din pat şi puse ibricul pe reşou, să-şi facă o cafea tare. Dacă tot nu putea să doarmă, cel puţin să aibă creierul limpede.

„Dar dacă nu aflu numărul, în schimb mă ţin foarte bine de el; în cele din urmă nu se va întâlni cu celălalt?"

Era sigur că cei doi se vor întâlni, să schimbe anumite documente, poate chiar ca să mai ia Wilman ceva bani. Să ia banii şi să-i dea ceea ce i-a adus, dacă i-o fi adus ceva.

Tot stând aşa, fu săgetat de un gând care-l făcu să sară drept în picioare, de parcă cineva i-ar fi ordonat să ia poziţia de drepţi.

— Voi afla numărul! şopti, de parcă singur ar fi vrut să se convingă că aşa va fi. Precis îl voi afla!

Luă aparatul telefonic în braţe şi începu să-l cerceteze. După câteva minute, şopti iar, încântat:

— Da, da… voi afla numărul!

Cu gesturi automate formă numărul lui Mihai şi, numai după ce auzi vocea acestuia, îngroşată de somn, îşi dădu seama că nu era deloc o oră potrivită să-i telefoneze.

— Alo!? Alo!? insistă Mihai, dar Dima ezita încă să-i răspundă.

— Eu sunt, Mihai! îndrăzni Dima, cu glasul spăşit. Te-am deranjat din somn? întrebă cu aerul cel mai nevinovat.

— Dar ce dracului credeai că fac la ora asta? În bobi nu ştiu să dau!

— Dacă aş fi crezut că dormi, îţi jur că nu-ţi telefonam. Mai ales dacă nu cunoşti „bobii".

— Văd că îţi arde de glume! făcu Mihai, nu prea încântat.

— Eşti formidabil, Mihai! Cum de ţi-ai dat seama? Şi eu care speram că n-ai să înţelegi!

— Ai aflat ceva?

— Ce spun eu şi ce…

— Poţi să-mi spui prin telefon? continuă Mihai convins că această bună dispoziţie nu poate fi explicată altfel decât pusă în legătură cu „cazul" lor.

— Mihai, pentru că tot te-am trezit din somn, îţi mărturisesc adevărul. Mâine voi afla numărul acelei simpatice domnişoare, pe care o caută cu atâta disperare şi rivalul meu.

— Care număr?! nu se dumeri Mihai în prima clipă.

— Numărul pe care îl porţi la pantofi, desigur. Despre ce altceva poate să fie vorba?

— Lasă ironiile şi… Numărul?! sări deodată Mihai, „venind acasă''. Eşti sigur că nu te înşeli?

— Atât de sigur cât poate să fie orice lucru din viaţă, înainte de verificarea lui practică. Şi acum, îţi doresc un somn cu vise frumoase!

Închise fără să mai aştepte un răspuns.

După ce potrivi ceasul să sune la ora şapte, se lungi în pat şi adormi într-o clipă. Mintea lui nu mai era hărţuită de gânduri şi întrebări fără răspuns.

Nu trecuse însă bine în braţele lui Morfeu, că telefonul îl trezi, nemilos. Era atât de obosit, încât cu greu reuşi să se reculeagă. Cu mâna tremurândă, ridică receptorul.

— Alo!

— Tu eşti, Dima?

— Eu, veni răspunsul ca din adâncul unei gropi.

— Doar nu ai adormit?

— Fluieram o melodie la modă.

— Mă bucur că te-am trezit din somn.

— Ştii ceva, Mihai?

— Numai dacă îmi spui.

—Ce noroc ai ca nu eşti lângă mine! În clipa asta mă gândesc că cel mai paşnic om poate ajunge criminal într-o clipă anume.

— Interesantă reflecţie. Înclin să mă gândesc şi eu la ea…

Dima a adormit chiar în clipa în care a lăsat receptorul în furcă.

Totuşi, dimineaţa, când a sunat ceasul, el se şi bărbierea. Fredonând o melodie fără început şi fără sfârşit deschise larg uşa şifonierului şi privi îndelung şirul costumelor de haine. Alese unul dintr-o stofă cadrilată, maro cu bej. Avea o şapcă din aceeaşi stofă, pe care o căută mult până s-o găsească. N-o pusese decât o singură dată, dar pentru că o ţinea aruncată printre celelalte lucruri părea purtată.

Dintr-o valiză de deasupra şifonierului scoase o servietă din piele de porc, cam veche, dar încă bună. Când se îmbrăcă şi apucă şi servieta sub braţ, părea un mic funcţionar, poate chiar un curier, judecându-l după servieta încăpătoare şi cam plină. Era plină pentru că înăuntru Dima pusese magnetofonul său de format mic. O pereche de ochelari de vedere, dar cu geamuri în loc de lentile, cu ramele subţiri, de metal, cam demodaţi, i-au schimbat şi mai mult înfăţişarea.

— Când se duce Wilman la „Alcoolul”? întrebă Dima.

— Acum, dimineaţă, la ora nouă. Nu cred că pleacă din hotel înainte de a merge acolo.

— Ai timp suficient. Trecem şi pe la tovarăşul colonel Aldea. Ne aşteaptă.

În biroul colonelului era un mic ecran şi un aparat uşor de proiecţie.

— Am văzut filmul. Este cât se poate de limpede că a înţeles ceea ce s-a vorbit lângă el.

Au vorbit despre aspectele noi ale problemei, până când colonelul l-a întrebat pe Dima.

— Mi se pare că eşti pe gânduri.

— Chiar sunt, tovarăşe colonel.

— Hai, spune ce-ţi trece prin minte şi vom judeca toţi trei dacă ai sau nu dreptate. Vrei să ne spui că Wilman ştie atât de bine româneşte încât…

— Încât este… român, completă Dima înaintea colonelului. La asta mă gândeam.

— Eram sigur!

— Şi socotiţi că greşesc?

— Dimpotrivă, cred că ai dreptate, şi acest aspect al problemei ne trimite pe o pistă nouă. Va trebui să-l căutăm pe Wilman în rândul foştilor agenţi ai spionajului hitlerist în ţara noastră. Printre agenţii autohtoni de care s-a servit. De asemenea să încercăm să vedem când şi de ce a plecat sau a fugit din ţară şi sub ce nume. Trimiteţi serviciilor speciale semnalmentele lui.

— Te rog să te ocupi tu de această problemă, se adresă Dima lui Mihai. Eu trebuie să plec imediat, deoarece, în curând, se va termina şedinţa de la „Alcoolul” şi vreau să văd pe unde se va mai plimba acest dubios cârciumar.

Într-adevăr, Wilman sosi la hotel puţin timp după ce Dima, sub aparenţa lui de mic funcţionar, se instalase într-un fotoliu din hol, părând că aşteaptă pe cineva.

Primul fapt care îi atrase atenţia lui Dima fu acela că Wilman era grăbit. Şi-a luat la revedere în grabă de la tânărul reprezentant al firmei „Alcoolul", apoi s-a arătat foarte nemulţumit când portarul nu i-a dat cheia chiar în clipa când a cerut-o, deşi acesta l-a servit conştiincios. A urcat scara până la etajul întâi, sărind câte două trepte. Dima a luat liftul şi a ajuns în faţa uşii când el tocmai o încuia pe dinăuntru.

„ De ce s-o fi grăbind Wilman?“

Coborî iar în holul hotelului. Un tânăr simpatic, ce părea student, se apropie de el şi, după ce îl salută bucuros că-l întâlneşte, schimbară câteva cuvinte.

— Vă las în acest pachet câteva şipci de brad pe care le-a scos femeia de serviciu din camera lui Wilman.

— Când?

— Cu câteva minute înainte de sosirea lui. A făcut ordine prin cameră şi în coşul de hârtii am găsit aceste beţe. Mi se pare foarte ciudat că femeia le-a găsit în camera lui. Nu-mi dau seama la ce le-o fi folosit!

Gândindu-se că s-ar putea ca scândurelele să-i spună ceva, Dima se hotărî să le cerceteze imediat. Desfăcu pachetul. În el erau opt şipci, de grosimea unui deget: patru mai lungi, de vreo cincizeci de centimetri, iar patru ceva mai scurte, de vreo patruzeci de centimetri. Toate păreau foarte noi. Dima simţi mirosul specific, de răşină, al lemnului de brad. Pentru ce i-au trebuit lui Wilman aceste şipci? În ele fuseseră bătute cuie, de la un capăt la celălalt. Mai bine spus, ţinte. Două dintre ele însă aveau câte două găuri mai mari, la mijloc.

— Vreau să vorbesc cu femeia de serviciu, spuse el tânărului cu înfăţişare de student.

Peste câteva minute, într-o cameră alăturată, unde îşi aveau femeile de serviciu periile, aspiratoarele, cârpele pentru şters mobila, Dima stătea de vorbă cu ea.

— Tovarăşe Anica, vreau să te întreb ceva, dar te rog să-mi promiţi că n-ai să spui nimănui ce vorbim acum.

— Nu spun, tovarăşe căpitan! promise ea, deoarece Dima se legitimase. Numai să ştiu ce vă interesează pe dumneavoastră…

— Dumneata ai scos din camera cincizeci şi trei aceste stinghiuţe de lemn?

— Da, erau acolo, şi când am măturat…

— În ce loc ai dat de ele?

— Păi, să vedeţi, erau în baie, în spatele căzii. Când am dat cu cârpa, le-am scos afară. Şi eu m-am mirat ce-o fi cu ele acolo.

— Dumneata mături în fiecare zi pe sub cadă?

— Sigur că da! Puteţi să-l întrebaţi şi pe tovarăşul administrator. Asta este regulamentul şi eu îl respect chiar aşa cum mi l-a spus dumnealui.

— Tovărăşe Anica, eu nu stau de vorbă cu tovarăşul administrator. Pe mine mă interesează altceva. Te rog să te gândeşti bine şi să-mi răspunzi foarte sincer. De când n-ai mai dat cu cârpa pe sub cadă.

— Păi să vedeţi…

— Nu mă interesează treaba dumitale de aici. Este însă foarte important să ştiu dacă ai şters şi ieri şi alaltăieri sau nu. Ne ajuţi foarte mult, dacă dai un răspuns adevărat.

Femeia a înţeles că este important să fie sinceră şi nu s-a sfiit să mai retracteze ceva din prima afirmaţie:

— Vedeţi dumneavoastră; regulamentul zice să speli, dai nu şi cât. De multe ori nu ajunge cârpa până la perete, pe sub cadă aşa de adânc – nu şterg decât la curăţenia săptămânală. Dar în fiecare zi spăl în faţa căzii.

— Când ai şters ultima dată pe sub toată cada?

— Acum o săptămână.

— Şi poţi să garantezi că aceste şipci nu erau acolo?

— Cum să fie?! Păi dacă ar fi fost, nu se udau? Vedeţi şi dumneavoastră ce uscate sunt. Dacă erau măcar de două zile, căpeau stropi şi se udau. Sub cadă este umezeală…

— Îţi mulţumesc, tovarăşe Anica!

Dima se gândi, zâmbind, că tot. „Specialistul" dă răspunsurile cele mai exacte şi imediate. Femeia avea perfectă dreptate când spunea că, dacă ar fi stat un timp mai îndelungat sub cadă, şipcile ar fi fost umede.

Se mai interesă, totuşi, de cât timp nu fusese camera folosită, înainte de a locui Wilman în ea, şi află că de zece zile. Aşadar, Anica ar fi dat de ele în urmă cu o săptămână, dacă ar fi fost lăsate de altcineva. Şipcile erau ale lui Wilman. Dar ce a făcut sau cum avea de gând să le întrebuinţeze? Nu aduci din străinătate opt şipci fără ca să-ţi folosească la ceva.

— Prezintă-le laboratorului! Cere să se răspundă cât mai repede la ce cred ei că au fost folosite sau la ce ar putea fi utilizate.

Apoi Dima ieşi în stradă. Avea certitudinea că Wilman nu va sta mult timp acasă. Era grăbit tocmai pentru că nu voia să întârzie undeva.

Cinci minute mai târziu, el apăru, dar contrar aşteptărilor lui Dima, părea un om care nu are cum să-şi piardă timpul. Nici gând să fie grăbit. Cu o mână în buzunar, în cealaltă cu un ziar, el porni în plimbare de-a lungul bulevardului. Oare va încerca să telefoneze? Dima se apropie cât mai mult de el, ca să poată fi în preajma lui, dacă se va opri pe neaşteptate lângă un telefon public. Wilman trecu nepăsător pe lângă toate telefoanele.

Până la Universitate nimic deosebit nu se întâmplase, în afară de faptul că intrase într-un magazin şi probase câteva pălării. Se părea că are mania pălăriilor.

Ajunseră în faţa Librăriei Academiei şi, după ce se uită îndelung la titlurile în limba germană, afişate în vitrină, intră. Cercetă îndelung rafturile şi în cele din urmă cumpără un volum de Eminescu şi unul de Caragiale, în limba germană.

„Dacă mă gândesc bine, chiar aceste două cărţi ar trebui să-mi spună ceva. Un cârciumar, trăit printre apaşi, gata să se ia la bătaie cu oricare dintre ei, vine în România şi nu găseşte altceva de cumpărat decât Eminescu şi Caragiale în limba germană".

Îşi spuse că Wilman vrea să vadă cum „sună" Eminescu în traducere, dacă păstrează muzicalitatea din original. „Wilman nu este un cârciumar oarecare, ci unul care a auzit de Eminescu!"

Un al doilea popas îl făcură în faţa magazinului cu instrumente muzicale din Calea Victoriei, unde ascultă câteva plăci.

În sfârşit, Wilman ajunse în holul magazinului Victoria. Era atâta forfotă încât Dima îl putu urmări de foarte aproape. Şi aici el probă mai întâi câteva pălării si de data asta cumpără una cenuşie, de o calitate foarte bună. Îşi alese şi o cravată din mătase naturală, pe care o asortă la costumul ne care îl purta.

Trecu în raionul confecţiilor şi, profitând de faptul că vânzătorul cunoştea limba germană, îşi alese un costum de haine din buret, de un albastru viu, foarte frumos de altfel.

— Pot să-l probez?

— Desigur, poftiţi, aici este cabina.

Cabina de probă era ocupată şi Wilman patrulă câteva minute prin faţa ei. Dinăuntru apăru un bărbat între două vârste, cam nemulţumit de hainele pe care le avea pe braţ.

Wilman intră, trase draperia de pluş. Apăru peste puţin timp îmbrăcat în costumul albastru şi se consultă cu vânzătorul în privinţa felului cum îi stătea. Îl nemulţumea faptul că haina era cam lungă, iar pantalonii aveau manşeta largă. Vânzătorul îl informă că magazinul dispune de un atelier de croitorie care, în timpul cel mai scurt, poate efectua retuşurile dorite. Clătinând capul nehotărât, el intră în cabină şi se dezbrăcă. În cele din urmă nu se hotărî să cumpere costumul şi îşi continuă calm plimbarea prin raioanele magazinului, purtând sub braţ pachetul în care avea pălăria şi cravata.

Ieşi din magazin şi urcă pe Calea Victoriei, spre Palatul telefoanelor. Ajuns aici, coborî strada în trepte şi intră în sala cabinelor telefonice.

Numai după ce se văzu dincolo de uşa de sticlă, Wilman păru deodată grăbit. El intră în prima cabină telefonică şi ridică receptorul. Tamburină nemulţumit în cutia aparatului, aşteptând să-i vină tonul.

Dima trecu de el, ocoli cabinele din mijlocul sălii şi, din partea opusă, intră în cabina alăturată. Într-o clipă deschise servieta şi dădu drumul magnetofonului dinainte pregătit. Scoase apoi, cu aceeaşi grabă, microfonul şi-l lipi de peretele despărţitor al cabinei. De alături, destul de slab, dar suficient de tare pentru a fi înregistrate, se auzeau ţăcăniturile discului. Wilman făcea numărul de telefon al persoanei cu care voia să vorbească: trrr… trrrrrrrrr… trr… trrrrrrrr… trrrrrrrrr…

„Numai cinci am prins!“ gândi, cu necaz. În clipa în care Wilman începuse să formeze numărul el încă nu fusese gata să înregistreze. „Găsesc eu prima cifră!“

Î ivenea să strige de bucurie! Împachetă totul în grabă şi ieşi în faţa uşii, să-l aştepte pe Wilman. N-a rămas în cabina alăturată, deoarece nu se înţelegea niciun cuvânt. Nici de lângă uşă nu desluşea nimic. Wilman vorbea şoptit, privind mereu în afară, astfel că era imposibil să stai mai mult timp să-l asculţi.

Dima telefonă şi el şi ceru să vină cineva să-l înlocuiască. Avea treburi urgente, iar de la Wilman ştia că de acum nu mai poate afla nimic deosebit. Probabil că se va plimba, până la hotel.

Câteva minute mai târziu, tocmai când Wilman ajunsese iar în Calea Victoriei, Dima îl văzu pe cel care avea să continue urmărirea, astfel că el se urcă în prima maşină şi se duse să-l întâlnească pe Mihai, care îl aştepta nerăbdător.

— Vrei numărul de telefon, nu este aşa?

—Nu mă fierbe fără apă! se rugă Mihai. Spune mai repede ce ai făcut!

— Ţi l-am adus!

— Dă-mi-l!

— Poftim!

Dima îi puse magnetofonul în braţe.

— Lasă gluma şi…

— Nu e nicio glumă. Ascultă-l! Doar nu ţii să-l afli neapărat de la mine.

Mihai derulă banda şi ascultă. Era convins că va auzi o voce care va rosti numărul, dar pe bandă nu era imprimat decât zgomotul obişnuit pe care îl face un disc de telefon.

— Ei, l-ai înţeles? întrebă Dima, care între timp îşi pregătise hârtie şi creion.

— Am auzit, dar nu pot să mă laud că am şi înţeles.

— Descifrarea e simplă de tot. Orice disc de telefon ţăcăne în clipa în care formezi numărul. Ştii de câte ori pentru fiecare cifră?

— Nu.

— De atâtea ori cât indică cifra respectivă. Ascultă atent.

Luă aparatul telefonic în braţe şi formă cifra şase, apoi dădu încet drumul discului înapoi, numărând „ţăcăniturile” pe care le face piedica pe placa zimţată dinăuntru. Mihai numără:

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase!

Dima formă cifra trei si Mihai numără trei „ţăcănituri”.

— Ai înţeles?

— Da. Numai atât că este foarte greu să numeri ţăcăniturile unui disc, atunci când formezi numărul repede.

— Ai dreptate. De aceea le-am şi înregistrat pe turaţia de nouă centimetri, iar acum voi reda pe patru, astfel că le vom auzi foarte rar.

Mihai derulă iar banda, schimbă turaţia magnetofonului şi ascultă. Într-adevăr, auziră distinct, îngroşate, ţăcăniturile.

— Trei… zece… doi… opt… zece, şopti Mihai.

— Aşadar?

— Aşadar, telefonul lui Wilman are şapte cifre!

— Pentru că atunci când ai numărat zece trebuia să scrii… zero. Zece ţăcănituri corespund lui zero, care vine după nouă. Aşadar?…

— Aşadar… 3.02.80. Numai cinci?

— Prima cifră trebuie s-o căutăm. Oricum, dintre mii de telefoane am redus cercetările la nouă. Adică poate fi: 13.02.80 – 23 02.80 – 33.02.80 – 43.02.80 – 53.02.80 şi aşa mai departe. Vreau urgent o listă a abonaţilor care au aceste numere de telefon, însoţită de nume, vârstă, ocupaţie şi adresă

Mihai nu plecă, ci „dispăru” din cameră. Peste zece minute se înapoie cu ceea ce i se ceruse.

— Hai să gândim puţin pe marginea fiecărui nume. Ideal ar fi să-l „ghicim” de prima dată pe cel care ne interesează. Dă-i drumul!

— Un profesor universitar de mecanică, cincizeci şi şase de ani, căsătorit, doi copii. În timpul războiului a fost mobilizat pe loc

— Mai departe.

— Un căpitan de artilerie…

— Mai departe.

— Un ospătar la restaurantul „Someşul mic”, cincizeci şi doi de ani, căsătorit, fără copii.

— Bifează-l!

— O femeie în vârstă, pensionară, fostă profesoară de naturale.

— Locuieşte singură în apartament?

— Nu.

— O vom vizita. S-ar putea să se fi folosit cineva de telefonul ei.

— Un contabil la un G.A.S. din apropierea oraşului, cincizeci de ani.

— Bifează-l!

— Un ziarist, douăzeci şi cinci de ani, locuieşte singur într-o garsonieră.

— Mai departe.

— Un medic, treizeci şi unu de ani, locuieşte cu soţia într-un apartament dintr-un bloc nou.

— Altcineva.

— O arhitectă, douăzeci şi nouă de ani, locuieşte singură, văduvă.

— Ultimul!

— Un farmacist, patruzeci şi unu de ani, soţie, doi copii.

— Mai întâi mergem la: ospătar, pensionară şi contabilul G.A.S., deoarece aceştia sunt mai aproape de vârsta lui Wilman şi au putut să-l cunoască în urmă cu douăzeci de ani.

— Plecăm chiar în clipa asta!

PASĂREA A ZBURAT DIN CUIB!

Maşina opri şi din ea coborâră Dima, Mihai şi alţi doi însoţitori. Două case mai departe era locuinţa cu numărul treisprezece. Un gard de fier, o curte nu prea mare, o casă gospodărească, tip vagon, se întindea de la stradă până în fundul curţii. Sub un cais mare, la o masă de rafie împletită, o femeie în vârstă croşeta.

Când a văzut că la poartă s-a oprit un bărbat, ea a început să-şi adune lucrul, cu gesturi încete, bătrâneşti, cu toate că se grăbea.

— Poftiţi, intraţi! îndemnă ea.

— Tăbliţa de la poartă avizează că aveţi un câine rău, spuse Dima, neîndrăznind să deschidă poarta.

— A rămas tăbliţa, pentru că Nero nu mai este de mult. A dispărut într-o noapte.

Dima intră. Bătrâna îl aştepta rezemată de masă.

— Pe nepotul meu îl căutaţi?

— Pe dumneavoastră.

— Da?! se miră sincer şi-l privi mai atentă, să vadă dacă nu-l cunoaşte.

— Vreau să vă pun câteva întrebări în legătură cu nepotul şi cu fiul dumneavoastră.

— Fiul meu?! Vai, domnule, dar fiul meu s-a prăpădit de mult. A plecat în război şi… Singur nepotul mi-a mai rămas. Nici nu-şi cunoaşte tatăl.

— Când pot să-i vorbesc?

— Este plecat de o săptămână în delegaţie la Galaţi. Aseară am vorbit cu el la telefon.

— Sunteţi sigură?

— Dacă e Vişinica acasă, nici nu ştiu când trece timpul. Ca o sfârlează, aşa aleargă de colo-colo.

— Vorbiţi de soţia nepotului dumneavoastră?

— Vişinica? Nu! Vişinica este chiriaşa noastră. Casa mi-a rămas de la soţul meu. De fapt am făcut-o împreună cu bani de împrumut. Eu şi soţul meu am fost profesori. Vişinica stă în camerele din fund. Intră pe acolo Au ridicat un zid în bucătărie şi şi-au făcut o baie de toată frumuseţea. Deocamdată nu le trebuie mai mult. El însă e băiat tare bun! De Mircea vorbesc. E un meseriaş! Mânerul de la poartă e făcut de el.

— Bun gospodar!

— Sigur că da! Si la serviciu ia mereu primă. Vreţi s-o chem pe Vişinica?

— Nu este nevoie s-o deranjaţi. Vă rog să-mi spuneţi dacă folosesc şi ei telefonul dumneavoastră. Aparatul este cumva într-o cameră comună?

— Nu… E în camera nepotului meu, în faţă. Pină acolo ar trebui să treacă şi pe la mine… Ne împăcăm foarte bine, dar ştiţi, la telefon e mai greu. Aşa e casa împărţită. Dacă însă – Doamne fereşte! — se întâmplă ceva atunci… Dar n-au mai folosit de mult telefonul nostru.

— Nu vă mai reţin. Când spuneţi că se înapoiază nepotul dumnevoastră?

— La sfârşitul săptâmânii.

— Am să trec peste câteva zile, sa stau de vorbă cu el Sărut mâna!

— Mergi sănătos!

Pentru Dima era limpede că nu avea nicio treabă aici. Wilman vorbea cu cineva care răspundea imediat şi chiar persoana chemată. Or aici ar fi însemnat ca bătrâna să-l cheme pe chiriaş, ceea ce ar fi necesitat timp

— Mai departe! ceru el celui care conducea maşina. Următorul?

— Contabilul G.A S.

Acesta locuia la etajul doi, într-un bloc nu prea mare, dar luxos. La fiecare etaj erou câte două apartamente. Numai la parter erau trei.

Maşina opri cu doua case mai înainte. La intrare a rămas unul dintre cei doi însoţitori. Mihai a urcat pe scara de serviciu, la etajul doi, iar Dima pe scara principală. Al doilea însoţitor îl urma, dar rămase cu câteva trepte în urma lui, ca să nu fie văzut din apartament.

Se întâmplă însă un fapt neprevăzut. În clipa în care Dima păşea pe ultima treaptă, pentru a ajunge la etajul doi, uşa apartamentului se deschise şi un bărbat tocmai voia să iasă. Când îl zări pe Dima, stătu o clipă nemişcat, apoi făcând un gest ca şi când ar fi uitat ceva, se retrase.

— Un moment, vă rog! i se adresă Dima, dar era prea târziu, deoarece uşa se închisese.

Se grăbi să sune.

I se păru că aude înăuntru un zgomot uşor. Deşi se făcea că priveşte în altă parte, atenţia lui era concentrată către uşă. Bănuia că cel din casă îl urmăreşte prin vizor.

Mai sună, totuşi, încă o dată, ca să lase impresia că nu a auzit nimic. Totul rămase în nemişcarea de până atunci.

Ca să nu se creadă că insistă, dar şi gândându-se că poate acel zgomot uşor a fost o părere, plecă, făcând o grimasă de om nemulţumit, dar nu foarte supărat. Cum ajunse însă la etajul dc dedesubt, îi spuse celui care îl aştepta:

— E un telefon public pe-aproape?

— Am văzut unul la colţ. La o lăptărie.

— Formează numărul 43 02 80 şi vezi dacă răspunde cineva. Când ridică receptorul, închizi fără să vorbeşti.

Dima trepida de nerăbdare. Dacă cel căutat era acasă, dar nu voia să deschidă, trebuia să forţeze uşa. Altfel era sigur că va dispare.

— A ridicat receptorul şi a întrebat: „alo?“, veni însoţitorul cu răspunsul.

— El era.

Urcă iar scara, hotărât să rezolve problema. Sună lung şi ascultă încordat. Pentru a doua oară i se păru că aude ceva dincolo: parcă un scârţâit uşor de uşă. Nimeni însă nu deschise.

Pentru a doua oară i se păru că aude închizându-se uşa din interior… „Va să zică a plecat! Nici nu-i trece prin minte să deschidă! Mai mult, poate că distruge anumite documente!“ îşi spuse Dima.

Acest gând îl făcu să acţioneze imediat.

— Forţăm! îi spuse celui care aştepta pe scară.

În clipa în care a închis uşa, bărbatul care tocmai voia să iasă a rămas mai întâi ca o statuie, cu ochii închişi. Încerca să găsească în cea mai mare grabă o ieşire din situaţia în care se afla. Va să zică sosise clipa de care se temuse atât de mult şi pentru care se pregătise amănunţit. Fusese sigur că într-o zi se va petrece acest fapt, şi el avusese grijă să nu fie luat prin surprindere.

Cu o încetineală care aparent dezminţea iuţeala gândurilor, el ridică un drug de fier pe care îl aşeză de-a curmezişul uşii, prinzându-l în două scoabe puternice, apoi se întoarse pe călcâie şi trecu în camera vecină. Încuie şi uşa dinspre vestiar, ca să răpească şi ea timp celor care îl urmăreau.

În clipele acelea nu se întreba cum de ajunseseră la el. Erau acolo! Şi acesta era acum lucrul esenţial. Erau acolo, iar el trebuie să facă totul pentru a scăpa de încercuire. Se întrebă, totuşi, dacă nu este un oarecare, de la lumină sau apă, care vrea să-i spună ceva. Ca să nu mai aibă nicio îndoială, se duse la uşa de serviciu. Dacă era încercuit, însemna că şi aici trebuie să fie cineva.

Uşa de serviciu era masivă şi nimeni nu s-ar fi gândit s-o forţeze. El făcuse, totuşi, un drug şi pentru ea, şi îl prinse şi pe acesta în scoabele lui. Printr-un orificiu anume făcut privi pe scări şi văzu pe cineva stând în dreptul peretelui. Acum era sigur că va fi arestat.

Primul gând fu apoi acela de a distruge orice urmă compromiţătoare. Dintr-un bidon, ce părea plin cu gaz, scoase, dezlipindu-i fundul, mai multe cauciucuri de ştampilă, pe care le aruncă în cuptorul cazanului de baie. Tot de acolo făcu să apară câteva coli de hârtie, înfăşurate într-un material plastic. După ce le despacheta, le aruncă şi pe ele în acelaşi loc, apoi le dădu foc.

Dintr-un sertăraş al unei măsuţe scoase două sticluţe de tuş, pe care le vărsă în chiuvetă, apoi deschise robinetul. Clăti bine sticlele, până rămaseră curate.

Cu aceeaşi grabă înceată, calculată, ca un om care de mult ştie ce are de făcut, într-o anume împrejurare, el trase de sub noptiera studioului câteva carnete C.E.C. şi buletine de identitate, pe care le aruncă peste hârtia care încă mai ardea. Când s-a convins că totul a ars complet, răscoli cenuşa. Părea mulţumit de treaba pe care o făcuse.

Între timp, cei de afară încercau diferite chei şi, parcă forţau uşa, dar fără să facă prea mult zgomot. Desigur, nu voiau să alarmeze întregul bloc.

Ceea ce păru mai curios, pentru un om în situaţia lui, fu aceea că, înainte de a-şi îmbrăca haina, se privi atent în oglinda de la baie, îşi pieptănă cu grilă părul, apoi se pregăti să dispară.

Deschise şifonierul, scoase la iveală o casetă de metal, nu prea grea, dar destul de încăpătoare, luă din ea toate teancurile de bani, frumos aliniate după valoare, şi îşi

înfundă buzunarele cu ele. În clipa aceea socoti că totul era gata. Iar el poate să „zboare" de acolo.

Pentru asta se duse iar în camera de baie şi dădu la o parte o lada nu prea mare, aşezată chiar în colţul dinspre fereastră. Sub ea, în planşeu, se ivi o gaură prin care, la prima vedere, nu puteai să crezi că poate să treacă un om.

Planşeul era spart de mai mult timp, cu ocazia înfundării conductei de scurgere din acest apartament. Cel puţin aşa pretinsese atunci proprietarul acestui apartament, în faţa chiriaşilor de la etajul de dedesubt. Colocatarii nu s-au supărat prea râu, în ziua în care au venit acasă şi au văzut isprava, deoarece vecinul – un om liniştit de altfel – le-a promis că totul va fi pus în ordine pe cheltuiala lui. Se convinseseră şi ei că spărtura fusese absolut necesară, deoarece tubul care traversa planşeul era înlocuit.

Adevărul era că îl spărsese chiar vecinul, ca să aibă motiv să cheme instalatorul să-l schimbe. După plecarea acestuia, el lărgise încă puţin gaura din planşeu, în vederea folosirii ei într-o împrejurare ca asta. Ştia că locatarii apartamentului de la etajul întâi nu sunt toată dimineaţa acasă, până spre ora cinci după-amiază. Ieşeau de la birou la ora trei şi jumătate, apoi se întâlneau la cantină, de unde plecau împreună să ia fetiţa de la cămin. Vecinul de la etajul superior le studiase amănunţit programul de viaţă. Ştia, chiar, că de multe ori de la cămin plecau toţi trei în oraş, vedeau un film sau se plimbau şi ajungeau acasă după ce se întuneca. Acum era sigur că nu este nimeni acasă.

Chinuindu-se puţin, el reuşi să treacă prin gaura planşeului, cu toate eă era un bărbat destul de solid. Dar, vorba ceea la nevoie trece şi cămila prin urechile acelui!

Coborând pe tubul canalizării, el trase lada din baie la locul ei, aşa că cel care ar fi intrat în acea cameră nu ar fi observat nimic suspect.

Se trezi în camera de baie a apartamentului de dedesubt. Aici găsi o perie cu care îşi curăţă, fără grabă, haina şi pantalonii. În sfârşit, îşi aprinse o ţigară, luă la întâmplare un ziar din dormitor şi o plasă din bucătărie şi ajunse lângă uşa de intrare. Trase cu urechea un timp şi auzi cum cei de deasupra încercau să deschidă uşa. Zâmbi subţire, în colţul ochilor, apoi deschise yalla şi ieşi, fără să lase impresia că se fereşte de ceva. Dimpotrivă, se apropie de balustrada scării şi privi în sus, ca un om curios, care aude zgomote suspecte. Coborî. Ajunse la parter. În uşa blocului era un tânăr pe care el se făcu a nu-l vedea. Se mai opri o dată, privi iar în sus, într-acolo de unde veneau ciocăniturile ciudate în clipa în care trecu pe lângă tânărul care stătea la intrare, bombăni supărat:

— O clipă nu ai linişte în blocul ăsta! În fiecare zi este câte ceva de reparat sau de stricat…

Se îndepărtă urmărit de privirea celui pe care îl lăsase în uşă. În plasă avea ziarul, împăturit, ca un om care se duce să facă unele cumpărături.

Tânărul care îl însoţea pe Dima îşi dădu seama că se va descurca repede cu broasca pe care trebuia s-o deschidă. Dintr-o mică trusă de piele, pe care o purta la el, scoase instrumentele de care avea nevoie şi se apucă de lucru. Nu trecură mai mult de trei, patru minute şi yalla fu trasă, dar uşa nu se deschise. Bănuind că este încuiată şi cu cheia broaştei, se apucă să-i vină de hac şi acesteia. Dar în clipa în care o desfăcu şi pe ea, constată însă că pe dinăuntru există, de-a curmezişul uşii, o bară de fier. De asta avea să se descotorească mai greu.

Îi explică lui Dima ce greutate întâmpină.

— S-a baricadat?! Prin spate în niciun caz nu poate să iasă, pentru că este Mihai acolo.

— Să deschidem uşa aceea.

— Cred că este la fel de întărită ca şi asta. Vezi, totuşi, dacă e mai uşor de intrat pe acolo.

Peste două minute cel plecat reveni cu rezultatul că pe acolo este şi mai greu de pătruns.

— Era pregătit să ne primească, şopti Dima, pornit. Aşteaptă-mă aici!

Coborî treptele alergând şi se duse în faţa blocului. Observă că cele două apartamente ale etajului au o terasă comună. Urcă tot în fugă şi sună la uşa apartamentului vecin. Apăru o fetiţă, de opt, nouă ani, care îi zâmbi prietenește.

— Mămica este acasă? o întrebă Dima.

— E în bucătărie.

— Cheam-o, te rog, până aici!

Se legitimă în faţa femeii şi o rugă să-i dea voie să treacă de pe balconul ei pe acela al apartamentului vecin.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A telefonat unui prieten că i s-a făcut rău şi ne temem să nu se fi întâmplat o nenorocire.

— Poftiţi pe aici!

Dima trecu pe balconul vecin, apoi, mergând aplecat, ajunse până sub fereastra unei camere. Cu un gest scurt el sparse geamul şi se adresă celui dinăuntru:

— Nu încerca să opui rezistenţă! Vino în dreptul ferestrei!

Nimic nu se clinti din loc.

După un timp scurt de aşteptare, Dima se ridică puţin şi privi, precaut, în cameră. Vedea foarte bine prin geamul spart. Dar înăuntru, se convinse uşor, nu era nimeni, şi nici nu ar fi avut unde să stea ascuns. Deschise fereastra şi, cu revolverul în mână, sări în cameră. Controlă în grabă după un fotoliu, singurul loc de unde s-ar fi putut aştepta la o surpriză.

Controlă vestiarul, ca să nu se trezească în spate cu cineva, apoi se apropie de uşa care dădea în altă cameră. O deschise cu un gest brusc, iar el rămase în dreptul zidului.

— Predă-te! Ridică mâinile şi vino în dreptul uşii!

Ar fi auzit şi inima celui din camera vecină, dar nimic nu-i atrase atenţia. Din ce în ce avea mai precisă senzaţia că este singur în casă.

În apropiere era un scaun. Se urcă pe el şi, de la înălţimea lui privi în camera cealaltă. Dacă dincolo era cineva, desigur, nu se aştepta ca cel care îl urmăreşte să apară atât de sus!

Nu era nimeni, şi Dima trecu şi în camera aceea.

Controlă şifonierul, patul, şi nu găsi nimic. Trecu apoi, tot după ce mai întâi privi cu prudenţă, în baie şi bucătărie De asemenea, nu era nimeni.

Când se convinse de această realitate, ridică drugul de la uşă, şi în cameră intră omul care îl însoţise. Îl chemă înăuntru şi pe Mihai.

— Vino prin faţă, Mihai! Pe aici e imposibil, parcă e o uşă de cetate, îi spuse privind bara grea, prinsă cu un lacăt masiv de-a curmezişul uşii, de fier si ea.

Mihai intră privind în toate părţile, să dea cu ochii de cel arestat, şi fu dezamăgit că nu-l găsi decât pe Dima.

— Nu e nimeni?

— Noi suntem „nimeni “?

— Fir-ar să fie! N-o fi fost acasă!

— Ba a fost, dar a şters-o.

— Sper că nu s-a făcut invizibil şi a ieşit pe lângă noi.

— Nu ştiu cum s-a făcut, dar ştiu că nu mai este. Hai să vedem cum a şters-o!

Dima a cercetat cuptorul cazanului de baie, singurul loc unde s-ar fi putut arde ceva documente. Pipăi cenuşa şi se convinse că e călduţă. Peretele din fund al cuptorului era, de asemenea, cald.

— Acum câteva minute aici au fost arse nişle hârtii.

— Priveşte şi cenuşa. Se vede că a răscolit-o ca să nu ne putem da seama ce a ars.

— Ai dreptate. Asta mă face să mă întreb şi mai alarmat pe unde a fugit.

— Unde dă balconul?

— Pe acolo am intrat eu. Fereastra era închisă pe dinăuntru şi toate geamurile intacte. Am controlat această posibilitate.

— Să cercetăm tavanul şi duşumelele.

— Singurele locuri pe unde ar fi putut fugi.

Lada din colţul băii o deschiseseră, dar nu o trăseseră la o parte. Făcură şi această treabă şi… descoperiră locul pe unde dispăruse cel căutat.

Dima fluieră a pagubă, ridicându-şi şapca pe vârful capului.

— O fi jos! se agăţă Mihai do o ultimă speranţă.

— Să controlăm, deşi nu cred.

Mihai alergă şi sună la intrare.

Cel care îl însoţise pe Dima se duse să anunţe la poartă să nu dea nimănui voie să iasă.

Nerăbdător, Dima îşi dădu drumul pe gaura din planşeu şi ajunse în apartamentul de jos. Văzu că nu este nimeni acasă şi-i deschise uşa şi lui Mihai.

— Această farsă anulează o bună parte din munca noastră de până acum, constată Dima plin de năduf.

— N-o să fie imposibil să găsim un om pe care îl cunoaştem.

— Nu e greu, dar să nu uităm că ăsta ştie acum că suntem pe urmele lui şi, pe deasupra, este şi un tip abil şi prudent. Vezi cât de pregătit ne-a aşteptat. Fii sigur că are, în altă parte, un nou cuib asigurat. Mai adaug încă două amănunte esenţiale: că are bani suficienţi, ca să stea multă vreme la fund, si că, probabil, şi-a întocmit perfect un buletin pe alt nume şi altă adresă. Iată numai câteva din elementele de care trebuie să ţinem seama atunci când îl căutăm.

— Ai perfectă dreptate! recunoscu Mihai. Cu toate astea, îl vom găsi!

— Să coborâm până la intrare să vedem cine a ieşit din bloc, în timp ce noi pătrundeam în apartament.

— Nu a ieşit decât un bărbat de la etajul întâi. Am auzit când a deschis uşa şi m-am uitat să văd cine este. V-a auzit că lucraţi şi a fost şi el atent, să înţeleagă ce se întâmplă acolo. A plecat bombănind că niciodată nu este linişte în acest bloc.

Pentru Dima era acum limpede pe unde ieşise cel căutat.

— Să facem o percheziţie amănunţită.

Împreună cu Mihai cercetă cu minuţiozitate fiecare colţişor al apartamentului.

Primul lucru care le-a atras atenţia a fost lădiţa cu scule din bucătărie. Ce nevoie avea un contabil de atâtea scule speciale pentru făcut chei? De asemenea atrăgea luarea aminte o cutie de tablă în care puteai să găsești, în stare brută, orice cheie voiai: yalle, Zeiss, Damm. Wertheim. Într-o altă cutie de ţigări erau câteva chei confecţionate gata. Dima le privi îndelung şi-i spuse lui Mihai:

— Sunt gata să bag mâna în foc că ştiu la ce uşă se potriveşte una dintre ele.

— Aici în casă?

— Nu… undeva destul de departe de aici.

Îşi privi ceasul. Putea să se ducă chiar acum să se convingă dacă are dreptate.

— Continuă percheziţia tu, Mihai. E atât de important ceea ce bănuiesc, încât vreau să controlez imediat.

Apoi se urcă în maşina care aştepta ceva mai departe, pe aceeaşi stradă, şi spuse şoferului adresa unde voia să ajungă.

Zece minute mai târziu suna la uşa apartamentului unsprezece, de la etajul al treilea al unui bloc nou. În prag se ivi o femeie tânără care îl privi întrebător. Îl cunoştea pe Dima. Oare se mai întâmplase ceva?

De două zile soții Ţintescu ieşiseră din spital complet restabiliţi.

— Vreau să văd dacă una dintre aceste chei se potriveşte la uşa dumneavoastră de la intrare, îi spuse Dima.

Încercă o cheie, a doua, a treia... A patra intră foarte uşor şi descuie uşa.

— Dar noi nu am pierdut nicio cheie!

— Cu toate astea, cel puţin pentru un timp foarte scurt, aţi pierdut-o. Dumneavoastră sau soţul dumneavoastră.

— Să-l întreb pe el.

— Are să vă spună că nu. L-am întrebat la timpul potrivit. Dar, deocamdată nu pot să vă spun mai multe, deoarece sunt foarte grăbit. Vă mulţumesc pentru, amabilitate.

Când ajunse iar în apartamentul în care Mihai încă mai percheziţiona, Dima explodă:

— Mihai, nici eu nu ştiu cum de scapi nesărutat în clipa asta!

— Mi-e imposibil să ştiu dacă trebuie să mă bucur sau, dimpotrivă, să regret. Cine trebuie să mă sărute?

— Chiar eu.

— Atunci… spune-mi mai bine ce ai făcut acolo unde ai fost şi să lăsăm scenele lirice pentru altă dată.

— N-ai înţeles?

— Cheia se potriveşte?

— Da, Mihai! Se potriveşte la uşa de la intrare a soţilor Ţintescu.

— Cel cu?!.. sări Mihai, ca muşcat pe neaşteptate de o jivină strecurată pe sub masă.

— Chiar „cel cu”… îl imită Dima, rămânând şi el cu mâna în aer, într-un gest de aducere aminte.

— Formidabil! Dar asta este o dovadă grozavă! Cine se putea aştepta la un noroc atât de mare!?

— O dovadă de care avem mare nevoie! Dar tu ai găsit ceva care să merite atenţie?

— Aş fi putut şi eu să mă laud cu ceva, dar mi-ai luat graiul înainte să încep.

— Poftim! Ţi-l înapoiez, ca să ai cu ce-mi vorbi.

— Priveşte acele „cartoane" de pe masă. Le-am găsit înfăşurate într-un jurnal, chiar în bufetul din bucătărie. Probabil că doar ce le primise, şi în clipa plecării a uitat să le ia.

— A fost atât de grăbit!… Dă-i voie să-şi piardă şi el capul!

Dima cercetă cu atenţie „cartoanele" de pe masă şi fluieră mulţumit.

— Chiar la aşa ceva nu mă aşteptam! mărturisi el. Toate astea ni le trimite „soarta" ca să compenseze fuga acestui individ.

— Bine ar fi fost să ne fi scutit de această încercare inutilă.

— Ce să-i faci, Mihai? Nu ştii că „soarta" e legată la ochi? În condiţiile astea nu pot să-i pretind mai mult…

— Bine că poţi glumi!

—Dar ce vrei să fac, mai ales acum, după cele descoperite de tine? Am aflat, în sfârşit, taina acelor stinghiuţe de lemn. Le voi lua şi vom merge să le montăm chiar în biroul tovarăşului colonel Aldea. Până atunci să terminăm aici toată treaba.

Găsiră nenumărate acte, de la chitanţa de plata chiriei şi luminii până la adeverinţe de serviciu. Dima se ocupă însă de două albume de fotografii. Spera să reconstituie viaţa acestui om. Câteodată, un album este o adevărată autobiografie, cu atât mai mult cu cât, de multe ori, găseşti fotografiile aşezate cronologic.

Şi de data asta se trezi că face o incursiune în viaţa celui fugit. Îl văzu cum arăta la şapte ani. Stând turceşte în apropierea învăţătorului, cum îşi ţinea şapca de liceean – elev al liceului comercial din Vaslui – în sfârşit, găsi o fotografie datată „1935", în care erau mai mulţi tineri în faţa intrării Academiei Comerciale. Îi atrase mai ales atenţia o fotografie de familie, în care erau mama, tata si, probabil, fratele lui, un băiat cam de aceeaşi vârstă, poate cu un an sau doi mai mic. Dima privi mult timp această fotografie.

— Mihai, uită-te şi tu!

— Ce să văd! „Omul nostru" şi a lui familie, din câte îmi dau seama.

— Asta e sigur. Citeşte pe spate.

— „Mama, tata, Jean şi George", descifră Mihai, un scris nu prea sigur.

Îl privi mirat pe Dima, care îl întrebă;

— Nu-ţi spune nimic?

— Mărturisesc că nu. Ţie?

— Nu pot să precizez încă, dar, „ceva" mă interesează. Aş vrea să găsesc o fotografie a fiecărui membru de familie în parte, dar nu mai văd. Aproape toate celelalte sunt ale lui George.

— Poate că părinţii au murit de mult.

— Am să te rog să faci un drum până la G.A.S. şi să te interesezi ce este cu familia lui. Aceste relaţii ne sunt absolut necesare, mai ales acum, după dispariţie. Nu scăpa din vedere rudele mai apropiate şi chiar cele din treapta a doua.

Cercetând mai departe albumul, dădu peste fotografiile din ultimul an. Îl văzu pe cel căutat fotografiat împreună cu alţi trei. Chiar în poarta G.A.S.-ului. Găsi şi o fotografie colectivă în care, printre cei vreo sută de oameni, era şi el. În sfârşit, ajunse la două fotografii care îi reţinură atenţia. Într-una era alături de o femeie frumoasă, de cel mult treizeci de ani, pe care o ducea la braţ. Fuseseră fotografiaţi într-un parc. În a doua era tot pe stradă, alături de o altă femeie, mai puţin frumoasă şi mai în vârstă. Fotografia fusese făcută cu totul pe neaşteptate, în dreptul unui chioşc de ziare.

— Dacă mă uit bine la figura lui, cred că astea sunt cele mai recente.

— În asta e destul de posomorât, ca să cred că e făcută chiar azi, după ce am bătut noi la uşă!

— S-a înapoiat şi a lăsat această fotografie ca să ne arate cât de mâhnit este şi să ne înduioşeze, îi susţinu ironia Dima.

— Şi că regretă totul din inimă.

— Iar noi, copleşiţi de aceste remuşcări, vom pleca de aici cât mai repede.

— Am aflat despre insuccesul arestării, îi primi colonelul Aldea, deloc bine dispus.

Dima şi Mihai tăcură vinovaţi. Ştiau că nu vor fi felicitaţi pentru această nereuşită.

— Cel puţin explicaţi-mi de ce s-a întâmplat aşa! continuă colonelul să le vorbească, tot supărat. Au fost luate toate măsurile necesare?

— Am procedat, organizat, dar individul ne aştepta bine pregătit.

Relatară cum se petrecuseră faptele, şi colonelul Aldea, pe măsură ce asculta, parcă se mai îmbuna, amănunt care nu-i scăpă lui Dima.

Regreta de câte ori venea la colonelul Aldea cu o veste rea. Relaţiile lor de serviciu erau atât de apropiate şi pline de înţelegere, încât cea mai mică nemulţumire a lui Aldea era mai mult decât o mustrare pentru Dima. În acelaşi timp şi colonelul regreta când trebuia să le facă vreo observaţie, deoarece îi ştia pe amândoi destoinici, pricepuţi, pasionaţi.

— Bineee! spuse colonelul, după ce îl ascultă pe Dima.

„Aşa bine!“ gândi Mihai.

Acest „bine” însă, la colonelul Aldea, era ca un punct într-un text. Îi dădea răgazul să gândească la ceea ce urma să fie făcut. De aceea rostea acest „bine” prelung şi când era… „rău“.

— În afară de faptul că v-a fugit de sub nas, nu mai aveţi nimic şă-mi spuneţi?

— Dimpotrivă, câteva chestiuni deosebit de importante, se grăbi Dima să-l informeze.

—Îmbunează-mă! îl îndemnă colonelul zâmbind, dându-le de înţeles că „i-a iertat” pentru boacănă.

— Prima chestiune…

— Iar începi cu… prima? întrebă Aldea.

Dima trecu peste această observaţie şi continuă, răşpunzându-i colonelului Aldea prin acelaşi zâmbet complice cu care îl asculta el.

—Prima chestiune ar fi aceea că avem proba materială care face legătura între Hans Wilman şi retragerea misterioasă a unor sume de bani de pe libretele C.E.C. ale diferiţilor cetăţeni Cu această dovadă am lămurit definitiv cazul pictorului Zendor, scoţându-l în acelaşi timp de sub acuzaţie şi pe doctorul Andrei Zendor.

— Care este proba materială?

— În casa percheziţionată am găsit o cheie care se potriveşte perfect la uşa soţilor Ţintescu, ceea ce mă face să cred că acesta a fost mijlocul prin care infractorul a reuşit să afle datele de pe libretul lor de economii. Aşadar, cel pe care trebuie să-l arestăm astăzi este, pe de o parte „legat” de cazurile libretelor, iar prin felul cum am reuşit noi să dăm de el, de cazul Wilman. El este acela care îi făcea lui Wilman rost de bani. Încă nu ştim ce urmăreau ei prin această afacere.

— Într-adevăr, mi se pare importantă această legătură, recunoscu Aldea. Să aud care este cea de a doua chestiune.

— A doua chestiune este aproape la fel de importantă ca şi prima. Ea se referă exclusiv la cazul Wilman. Este vorba de acele şipculiţe care cred că v-au parvenit.

— Laboratorul mi-a trimis un certificat de analize impresionant — se amuză colonelul – în care am aflat tot ce vrei despre acele şipci, numai la ce ar fi putut folosi, nu. În schimb, pot să-ţi spun gradul de umiditate al lemnului…

Făcură toţi trei haz de această nepotrivire dintre ceea ce le trebuia lor şi buletinul laboratorului. Se întâmpla câteodată ca laboratorul, din dorinţa de a fi cât mai util, să dea amănunte care nu interesau.

— La ce au folosit aceste stinghii pot să vă raportez. Iată câteva bucăţi de „carton” pe care le-am descoperit în timpul percheziţiei. Vă rog să le cercetaţi.

Colonelul Aldea se apropie de fereastră, să vadă cât mai la lumină ceea ce i s-a dat să privească.

— E carton pânzat din care sunt făcute buletinele! continuă Dima. A fost adus de Wilman.

— De Wilman? Cum de a reuşit? Parcă tu ai fost la vamă, se adresă lui Mihai.

— Eu, şi vă asigur că nu-l avea la el. Adică îl avea, dar sub altă formă, aproape imposibil de descoperit.

— Dar cum de au ajuns de la Wilman la acest individ? Înseamnă că Wilman a fost scăpat din ochi!

— Nicio clipă.

— Atunci?! Dă-mi o altă explicaţie! Totuşi cartonul a trecut de la unul la altul!

— Vă jur că nu ştiu. Dar tot aşa de sigur pot să jur că nu a fost scăpat din ochi o clipă şi că aceşti doi indivizi nu s-au întâlnit.

— Imposibil! Prin telefon nu putea să i le trimită! A fost scăpat din ochi!

— Sunt absolut sigur că nu!

— Cum îţi explici atunci că acest individ are un obiect adus din străinătate de Wilman?

— Nu ştiu. Pot să spun că a primit aceste „cartoane” astăzi. Martor este chiar ziarul în care erau înfăşurate. Or, eu garantez că astăzi aceşti oameni nu s-au întâlnit. Şi nici cu un altul nu a intrat în legătură. Eu am fost cel care m-am ţinut o mare parte din timp după el. Doar, cine ştie, cât a stat în cabina de probat haine… Mai uşor îmi este să presupun cum a introdus Wilman aceste coperţi în ţară, decât să explic în ce fel le-a transmis omului său.

— Si cum le-a adus?

— Confecţionându-şi din acest carton o valijoară. El ştia că la vamă va fi căutat în valize, i se vor scotoci lucrurile, vameşii vor căuta un perete dublu. Mai ştia că ei nu vor fi preocupaţi de valiza propriu-zisă, de materialul din care e confecţionată. Iar dacă se vor uita la ea, nu vor remarca nimic deosebit: o valiză mică, din carton pânzat cenuşiu, ca atâtea altele. Partea dinăuntru era capitonată cu carton gălbui, ca orice valiză de mâna a doua, peste care se lipise o hârtie cadrilată. Pereţii sunt dubli? Nu! Înăuntru este ceva? Nu! Poate să aibă o ascunzătoare? Nici atât! E cea mai simplă valijoară prezentată de un turist. Şi iată-l pe Wilman aiuns la hotel. Folosindu-se de trusa de unghii, el desface valiza în care şi-a adus lucrurile. Din cartonul de deasupra vor putea fi confecţionate coperţile buletinelor de identitate, din cartonul dinăuntru, coperţile libretelor de economii, iar din hârtia care le acoperea, paginile din interior, atât ale unuia, cât şi ale celuilalt. Reuşise să aducă în ţară ceea ce complicelui îi era imposibil să procure aici. Desigur, cu ştampile speciale, un om priceput putea relativ uşor să facă însemnările Casei de Economii şi Con- semnaţiuni de pe copertă. Nu avea nevoie decât de o tuşieră bună… În cutia cu scule din bucătărie am găsit şi această maşini de capsat de care, evident, s-a folosit din plin.

— Ghinionul lui au fost acele scândurele.

— De care nu s-a putut scăpa imediat. Fereastra camerei dă spre bulevard, şi nu le putea arunca, la el nu le-a luat, de teamă că va fi zărit în clipa în care se va descotorosi de ele. Atunci le-a ascuns după cadă, gândindu-se că mult timp nu va da nimeni de ele sau că, aflate acolo, nu li se va da nicio importanţă, deoarece puteau fi lăsate de oricare alt fost chiriaş al camerei.

Colonelul Aldea sună şi ceru scândurelele. Când le avu în faţă, potrivi cartoanele pe ele şi constată că se potriveau cu exactitate. În locul închizătorii, cele două găuri din şipcă veneau chiar în dreptul găurilor din „carton”. Nu încăpea nicio îndoială că presupunerile lui Dima erau exacte.

— Pentru asta vă felicit! li se adresă, deosebit de mulţumit, colonelul Aldea. Dar trebuie neapărat să aflaţi cum de a trecut pachetul de la Wilman la complicele lui. Este cu atât mai important să aflăm acest fapt, cu cât s-ar putea ca prin acelaşi mijloc să fi ajuns banii de la complice la Wilman.

— Ceea ce înseamnă că în momentul de faţă el dispune de o sumă serioasă de bani, cu care va încerca să iasă din ţară, completă Mihai. Iar acum, mi se pare că şi noi avem suficiente elemente ca să-l putem aresta. Probele nu pot fi contestate.

— Care probe? întrebă, aparent naiv, colonelul Aldea.

— Cartoanele!

— Care cartoane?

— V-aţi situat pe poziţia lui Wilman, se lămuri Mihai. Îi vom pune probele în faţă.

— Iartă-mă, domnule, nu ştiu care este numele dumneavoastră, dar aceste „cartoane” le văd pentru prima dată în viaţa mea. Ce vă face să credeţi că mi-au aparţinut cândva?

— Le-am găsit la „X“, complicele dumitale, susţinu Mihai acest dialog imaginar dintre Wilman şi unul dintre cei care l-au arestat.

— Vai! Ce termeni tari folosiţi!? Complice? De unde şi până unde eu, Hans Wilman, complice cu nu ştiu cine de aici? Aţi găsit vreo amprentă pe acele „cartoane” de care văd că tot vorbiţi? Le-aţi văzut la mine?

— Niciuna, nici alta, dar ascultă banda de magnetofon pe care am înregistrat numărul complicelui.

— Da? Sunteţi sigur că nu v-aţi jucat, înregistrându-l pe oricare dintre dumneavoastră care forma acest număr?

— Aveţi dreptate, tovarăşe colonel, puse capăt Mihai acestui joc din care, de fapt, ajunseseră toţi trei la concluzia că nu sunt suficiente probele care pledau împotriva lui Wilman.

Toţi ştiau că acest individ nu-şi va pierde uşor cumpătul şi va face mare gălăgie pe seama „insultei” primite.

— Atunci? întrebă Mihai.

— Ne trebuie dovezi care să nu poată fi contestate. O astfel de dovadă ar fi aceea a banilor găsiţi asupra lui. Trebuie, de asemenea, să continuăm supravegherea. Cu toate că nu cred, s-ar putea, totuşi, ca acest complice fugit să încerce să intre în legătură cu el.

— În ce scop? Ca să-l prevină?

— Şi pentru asta. El e convins că prinderea lui Wilman ne uşurează drumul spre el. Trebuie să ne gândim că acest complice încă nu ştie cum am ajuns să-l descoperim: folosindu-ne de Wilman sau cercetând afacerea libretelor? Cred că el bănuieşte mai curând calea libretelor, deoarece, după cum spuneţi, nu s-a întâlnit niciodată cu Wilman, iar în acesta are încredere că a ştiut cum să-i telefoneze, fără ca cineva să afle cu cine a vorbit.

În concluzie hotărâră să continue cercetările pe două linii: supravegherea şi căutarea probelor de vinovăţie împotriva lui Wilman şi încercarea de a-l descoperi pe complicele fugit.

BALOANELE DE SĂPUN SE SPARG UŞOR

Atâta fericire o copleşise pe Steliana! Niciodată nu-şi închipuise cât de bine se simte un om mulţumit. Parcă zbura, nu călca pe trotuarul pe care mergea. Se aşeza câteodată pe pat, obosită de fericire, şi murmura: „Doamne, numai de-ar fi aşa!'' Se îndoia de ceea ce vedea cu ochii, pentru că nu putea să creadă. Şi doar nu era iluzie tot ceea ce o înconjura. George nu se mulţumise să găsească noua locuinţă, ci o şi mobilase cu tot ce-i trebuia, aşa că avea o casă mai frumoasă decât în visurile ei cele mai năstruşnice.

— George, de unde ai atâţia bani! se minuna Steliana, când el apărea cu încă un lucru necesar, dar costisitor, pe care ea spera să-l realizeze mult mai târziu.

— Am strâns. Tu vezi că nu beau, nu fumez, am tot visat să-mi întocmesc un cămin.

— Dar de ce ne trebuie aceste tablouri? Am văzut bonul de la Consignaţia. Costă o groază de bani!

— Ascultă, Steliano, tu trebuie să mă laşi pe mine să îngrijesc de viitorul nostru. În orice casă e necesar să existe câteva obiecte de valoare, care pot fi transformate în bani în orice moment. Un tablou bun poate fi valorificat oricând.

— Eşti prea grijuliu! Nu ştiu de ce te preocupi atâta de viitor. Tu ai leafă bună, eu am leafa mea, putem trăi foarte bine amândoi. Când vom fi bătrâni, două pensii ne vor ajunge…

— Ai dreptate, dar strică să avem şi noi un tablou frumos pe perete?

Ce era să mai spună! Îi plăcea şi ei cum arăta acum casa. Pe jos întinsese covoare groase, persane, a căror valoare nici n-o bănuia Steliana. Dacă ar fi aflat că pe un simplu „petic" de doi, trei metri pătraţi a dat câteva mii de lei, nici n-ar fi îndrăznit să calce pe el.

Dar mai avea timp să se gândească la toate astea? La ce să se gândească mai întâi, când de la o zi la alta în casa ei apărea altceva: radio, televizor, maşină de cusut, aragaz, statuete de bronz, vase de flori din cel mai fin cristal. Mobila, care la început o impresionase atât, nu mai părea nimic deosebit pe lângă toate astea.

— Vreau să fac din această casă un adevărat cuib, în care să îmbătrânim fericiţi. Tu ai avut o viaţă grea, eu o viaţă fără bucurii, cu toate că n-am dus lipsuri materiale. E timpul să fiu şi eu fericit, ultimii ani, câţi mi-au mai rămas. Păcat că nu te-am cunoscut mai demult, să putem avea un copil. E tot ce nu-aş fi dorit.

— Şi eu am tânjit toată viaţa după un copil, dar lui Mihaelis nu-i plăceau.

Nici pe Steliana nu a uitat-o George. I-a cumpărat un ceas frumos de aur, o haină minunată de blană, câteva rochii, multe perechi de pantofi. Câteodată, când era singură acasă, se îmbrăca şi se admira în faţa oglinzii. Femeia din ea, adormită ani de zile, se trezea la viaţă. Avea acum rujul cel mai bun, pudra cea mai fină, oja cea mai frumoasă. Ca o fetiţă care profită că nu sunt părinţii acasă, Steliana încerca să vadă cum îi stă, învăţa cum trebuie să folosească fardul sau alt obiect primit, ca să nu râdă el de ea, cum se întâmplase de câteva ori.

Un singur gând întuneca bucuria ei: George nu o invita nicăieri, ca să poată folosi toate aceste frumuseţi! Nici măcar la un cinematograf. Se întâlneau numai aici, în casă, pe stradă însă nu mai ieşeau niciodată împreună, de când se duseseră atunci la restaurant. Dimineaţa, la maşină, se făceau că sunt necunoscuţi unul pentru celălalt. El o încredinţa că era mai bine să nu-i vadă cei cu care călătoreau. „Şi ce dacă ne văd?“ gândea Steliana. Nu îndrăznea să-l întrebe de ce nu voia să ştie nimeni că sunt împreună.

El o ruga să nu insiste, deoarece ştie mai bine decât ea cum trebuie să procedeze. Şi faptul că nu-i spunea lămurit despre ce este vorba o tortura pe Steliana. Un gând perfid venea mereu să-i tulbure fericirea: nu cumva George este însurat şi se teme să nu fie văzut? De multe ori i-ar fi pus această întrebare, dar îi era atât de ruşine, numai la gândul că şi-ar fi luat această îndrăzneală, încât renunţa. Prefera să se macine în sufletul ei, decât să facă o gafă care să-l supere. De altfel, când îl vedea, Steliana uita toate gândurile rele, preocupată numai de dorinţa de a-i fi pe plac. Îi ajuta să-şi dezbrace haina, îi scotea pantofii, în timp ce el stătea lungit pe pat şi se odihnea, îi fricţiona picioarele, când îl dureau. I-ar fi dus şi mâncarea la gură, fără ca toate astea să i se pară că răsplătesc măcar a mia parte din tot ce făcuse el pentru ea. Doar tot ce strânsese acest om o viaţă întreagă îi dăruise acum ei.

Când stăteau unul lângă altul, în pat, şi făceau planuri de viitor, Steliana se trezea că sărută mâinile care o alintau. Era atât de blând când o mângâia, încât fiecare gest al lui o îmbăta.

— Steliana, mă iubeşti? o întreba trecându-şi degetele subţiri prin parul ei cu firul ca mătasea.

— Dacă ai şti cât de mult te iubesc!

— Si ai să mă iubeşti întotdeauna la fel?

— Îţi jur! făgăduia Steliana din toată inima. Te gândeşti că ne despart mulţi ani! Ştiu că la asta te gândeşti!

— La orice! Poţi să ştii ce se întâmplă în viaţa unui om? Femeile părăsesc bărbaţii ajunşi în nenorocire.

— Eu am să te iubesc la fel de mult orice ţi s-ar întâmpla! Chiar dacă ai rămâne fără mâini şi fără picioare, Doamne fereşte! Dar să nu mai vorbim despre nenorociri! fugea, îngrozită, de gândurile rele. Să fim fericiţi!

— M-ai iubi şi infirm?

— Şi mai mult te-aş iubi!

— Dar eu n-am să mai câştig atât de mult, insista el, parcă dorind să se convingă de sinceritatea ei.

— Am să muncesc eu. Şi apoi, sunt atâtea lucruri pe care le putem vinde. Ce să facem cu ele?

Steliana lua în serios fiecare întrebare de-a lui şi răspundea grav. George era sigur că ea ar fi vândut totul, ca să-l ţină. Nu era o însetată de avere, dragostea ei izvora din felul lui de a se purta cu ea, din gesturile lui tandre, din blândeţea cu care îi vorbea. George ştia toate astea şi nu se dezminţea. Voia s-o facă să-l iubească mult şi pentru totdeauna.

Un alt prilej de neliniște pentru Steliana era tânărul mecanic de la fabrica de cărămizi, care devenea din zi în zi mai insistent. Prin contrast cu George, el îi apărea şi mai dur, şi mai masiv, şi mai lipsit de gingăşie. Forţa lui fizică, pe care o ghiceai din fiecare gest, o speria, îi aducea aminte de Mihaelis. Viaţa de până atunci o făcuse să aibă oroare de tot ce era aspru şi masiv. Sufletul ei jinduise mereu după blândeţe, şi blândeţe nu credea că poate afla la un om ca mecanicul, care glumea în gura mare, de faţă cu toţi ceilalţi călători. Luase obiceiul s-o aştepte când ieşea din tură şi o conducea până la tramvai. Adică mergea pe lângă ea, pentru că nu schimbau nici trei cuvinte.

De când îl rugase să n-o însoţească până acasă, el îi respectase această dorinţă.

Într-o zi, pe când aşteptau amândoi să sosească tramvaiul, el a ameninţat-o, râzând, dar şi serios în acelaşi timp:

— Steliana, degeaba încerci tu să scapi de mine! Eu sunt un om încăpăţânat, şi când mi-am pus ceva în gând…

— De ce nu vrei să mă laşi în pace! Nu sunt eu destul de supărată?

— Nu mai eşti supărată ca atunci când ai venit pe maşină. Supărarea se citeşte pe faţa omului.

— Mai bine ai umbla după o femeie tânără şi frumoasă. Eu acum, acum bat patruzeci de ani.

— Eu pot să spun că i-am şi făcut, pentru că mai am numai doi. Şi… dacă a fost să mă îndrăgostesc de tine! Ai ochi buni şi eşti o femeie cuminte

„Ai şi gropiţe în obraji, şi zâmbeşti cu toată faţa, ca un copil, deşi eşti femeie în toată firea, şi vorbeşti moale, fără să te repezi, şi pari un suflet chinuit, care ştie ce este greul, nu ca o tinerică cu gândurile numai la baluri'', ar mai fi adăugat el. Steliana nu ştia ce să-i spună ca să-l convingă s-o lase în pace.

— Dacă ai un bărbat – a continuat el, cam fără nicio legătură cu ce vorbiseră – eu nu te mai bat la cap. Dar dacă nu, de ce să te las? Ce, eu sunt mai prost decât alţii? Văd eu că nu-ţi prea place de mine. Nu ştiu de ce, că altele… Până la urmă o să-ti dai tu seama că sunt om serios. Poate că ţi-e teamă că sunt cam fluşturatic, pentru că vorbesc multe şi râd în maşină? Aşa îmi place mie să glumesc! Mi-e groază de omul posac. Mai gândeşte-te la ce ţi-am spus. Să ştii că eu nu vreau doar aşa, să-ţi sucesc capul şi să trăim amândoi. Aş vrea să facem casă. Tu eşti o femeie căreia îi stă bine la casa ei.

Steliana se urcă în tramvai iar el rămase în staţie. Nu i-a răspuns nimic, dar, de data asta a simţit că vorbele lui o tulburaseră. Cu tot glasul lui gros şi felul aspru de a vorbi, ceva se strecurase în cuvintele lui, ceva care ajunsese până la ea şi o emoţionase. Îi vorbise foarte serios, deşi în acelaşi timp zâmbea, ca şi când ar fi glumit pe seama celor spuse.

A fost atât de răvăşită de această convorbire, încât, când a venit George, i-a mărturisit totul. S-ar fi simţit vinovată, dacă nu i-ar fi spus.

— Ăla care râde tare? a întrebat George, ca să-l identifice pe „curtezan”.

— El…

Şi George, sigur pe sine, i-a dat Stelianei cel mai neaşteptat răspuns:

— Lasă-l şi tu să-ţi facă puţină curte. Are să se convingă în curând că pierde timpul degeaba.

— Cum se poate asta! s-a cutremurat Steliana, nevenindu-i să creadă că ceea ce aude este adevărat. Eu nu mai pot să rabd un alt bărbat lângă mine.

— Ei, nu sări aşa! o îmbună el. Când accepţi să-ţi facă cineva curte, nu înseamnă că trebuie să te săruţi cu el! Te conduce şi el până la tramvai!

Steliana a rămas nedumerită în mijlocul camerei. Cum putea un bărbat s-o îndemne să se plimbe cu un altul?! Când iubeşti, parcă n-ai vrea nici să-ţi privească altcineva iubitul.

— Eu nu pot să mă plimb cu el, i-a mărturisit, gata să izbucnească în plâns.

— Ei, Steliano, te-am încercat! Mă bucur că eşti o fată simplă şi credincioasă. Mă gândeam însă că ar fi fost nevinovată plimbarea împreună până la tramvai, în schimb ar fi văzut ceilalţi că îţi face curte. E mai bine să creadă că el este cel care te simpatizează.

— De ce să creadă? Nu vreau să creadă aşa ceva! Doar nu mi-e ruşine de tine!

— Ţi-am spus că încă nu este timpul să afle cineva ce este între noi doi.

— Atunci, să nu afle de nimeni! Ce, o femeie nu poate să stea şi singură?

George o îmbrăţişa.

— Eşti o femeie credincioasă, nu m-am înşelat! Am vrut să aud şi eu ce zici…

— Să nu-mi mai spui asemenea vorbe! Chiar mâine am să-i mărturisesc că nu sunt singură şi să mă lase în pace!

— Îi vorbeşti despre mine? se alarmă el.

— Nu trebuie să-i dau socoteală cu cine sunt. Am să-i spun doar atât, că nu sunt singură, şi el are să înţeleagă. Nu e bine să amăgesc omul, poate că suferă şi el.

A doua zi Steliana s-a ţinut de cuvânt şi i-a mărturisit deschis celui care o însoţea că în viaţa ei există un alt bărbat.

—Aşa spui tu! făcu acesta neîncrezător.

— Zău!

—Vrei să mă faci să nu te mai plictisesc! Te-am speriat când ţi-am spus că nu scapi de mine?

— Nu te mint!

— De ce nu ţi-o fi plăcând de mine, nu ştiu! se miră el, bărbat care până atunci nu cunoscuse insuccesul.

S-au despărţit fără ca Steliana să-l fi convins că nu este singură. Cu încăpăţânarea care îl caracteriza, el s-a hotărât să se convingă.

A doua zi chiar, n-a mai aşteptat-o la maşină, ca s-o conducă până la tramvai, ci a pândit-o în staţia din apropierea casei. Când Steliana a coborât din tramvai, s-a luat după ea. Voia să afle mai întâi unde stă şi să pândească dacă vine cineva la ea. Era hotărât să se ţină pe urmele ei o zi, două, trei, până când va afla adevărul. Dacă avea pe cineva, trebuia să se întâlnească odată şi odată cu el!

N-a trebuit să aştepte prea mult, pentru că, zece minute mai târziu, l-a văzut pe George intrând.

Acest fapt îl întristă mai mult decât se aşteptase, pentru că, la nemulţumirea de a şti că ea are un prieten, se adăuga şi aceea că această femeie a putut să se apropie de un astfel de om. Nu te însoţeşti cu oricine, ci cu acela pe care îl simţi apropiat, cu care crezi să te asemeni. Or, pentru el, George era o moluscă. Îl cunoştea de mult timp, din maşină.

Se gândi puţin şi nu-şi aminti să-i fi văzut vreodată împreună. Cel puţin în ultimul timp el stătuse tot mereu lângă Steliana şi ar fi observat că o mai pândeşte cineva. Contabilul era foarte discret. Oare astfel de bărbaţi îi plăceau Stelianei?

A plecat din faţa casei răvăşit de constatarea pe care o făcuse. Oare această femeie nu era ceea ce crezuse el? Spune-mi cu cine te însoţeşti ca să-ţi spun cine eşti!

Cu toate că îl văzuse pe acest bărbat intrând acolo, simţea că nu este furios pe ea. Era mai mult contrariat. La urma urmei era o femeie singură şi îşi putea alege un bărbat. Dar de ce tocmai pe ăsta! „Sau – îşi spuse cu sinceritate – oricare ar fi fost, aş fi zis la fel, tot mi s-ar fi părut că nu trebuia să fie el. Mai bine să recunosc cinstit că sunt gelos pe norocul acestei moluşte. S-a grăbit!"

Era sigur că şi el o cunoscuse tot de când venise Steliana pe maşină.

Mecanicul socotea dragostea drept ceva foarte serios, şi nu avea de gând să dea înapoi de la primul obstacol. „Aşa e femeia, se lasă impresionată de orice luceşte mai frumos!, se consola el. Dar eu am să-i arăt adevărul!"

Se trezi că, pe măsură ce se gândea, îi găsea Stelianei justificări pentru gestul ei. Fusese singură, poate nefericită, şi primul bărbat care s-a arătat bun cu ea, i-a sucit capul. Altfel cum se poate ca o femeie ca ea – el o vedea ca fiind cu totul deosebită — să ajungă lângă acest om aproape bătrân şi să-i întoarcă lui spatele? Din cauza banilor? Dar el nu câştiga mai puţin decât contabilul. Şi, orice se putea spune despre Steliana, numai că este interesată să pună mâna pe o situaţie materială bună, nu se putea spune. Se cunoaşte repede o femeie care caută aşa ceva. Una din astea nu l-ar fi îndepărtat pe el. Or ea îi spusese deschis – câştigând si mai mult prin acest gest – că este cu alt bărbat. Foarte deschis, aşa cum procedează un om de onoare. Da, da, Steliana era un om dintr-o bucată! Nu l-a dus cu vorba, ci i-a mărturisit deschis de ce nu se întâlneşte cu el…

Era hotărât să se poarte şi el la înălţimea gestului ei. Nu va bate toba că a văzut-o cu acel contabil, nu-i va spune nici chiar ei nimic. De altfel nu i-ar fi convenit să mai afle şi altcineva, deoarece acum era şi mai sigur că Steliana va fi a lui. Să se împiedice el de această moluscă?

Începând de a doua zi, se purtă mai rezervat cu ea – şi acest fel nou de a fi nu-i scăpă Stelianei – dar nu indiferent. Parcă tot încerca să-i spună: „Ştiu, dar tot n-am renunţat". N-o mai însoţea de la maşină la tramvai, nu mai vorbea cu ceilalţi făcând aluzii la ea.

Într-o zi i-a vârât în geantă două bilete de cinematograf. Cumpărase trei, biletul lui fiind cu un rând mai în spate. S-a dus la cinematograf, dar ea n-a venit. Locurile au rămas libere până la sfârşitul filmului. „Poate nu le-a găsit la timp", s-a minţit el, dorind să nu dezarmeze.

A doua zi a remarcat că Steliana nu-şi mai atârnase geanta în acelaşi loc, şi a înţeles că găsise, totuşi, biletele. Nu voia să-i dea ocazia să-i mai strecoare şi altceva.

S-a gândit mult cum ar putea să-i mai dea de înţeles că n-a uitat-o, şi a ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi să-i cumpere o carte frumoasă. Un volum de versuri sau de proză. Cât va citi, se va gândi la el!

Fără ca ea să simtă, i-a lăsat lângă scaun „Ultima noapte de dragoste, prima noapte de război". Îi plăcuse foarte mult şi… mai era şi vorba de dragoste, încă din titlu.

S-a bucurat a doua zi când a văzut că nici nu i-a spus nimic, dar nici nu i-a înapoiat-o. Nu ştia cât trebuise să pledeze George, ca s-o convingă să păstreze cartea.

— Nu mă iubeşti! îi spusese Steliana, cu tristeţe, acestuia. Dacă m-ai iubi, ai sări în sus, dacă cineva mi-ar trimite cărţi. Eu n-aş putea să sufăr aşa ceva!

— Ce tot vorbeşti! Trebuie să te înveţi să te porţi civilizat! La urma urmei, nu se întâmplă nimic extraordinar! Omul nu te acostează, nu-ţi spune cuvinte necuviincioase, nu face nimic din ceea ce ar fi putut să te jignească. Aceste daruri sunt ca un compliment, pe care poţi să-l primeşti.

Steliana nu mai spusese nimic. Închisese în sufletul ei gândul că nu este iubită. Şi acest gând o făcuse să tremure şi mai tare pentru fericirea ei viitoare. Simţea că n-ar mai fi fost în stare să suporte iar o dezamăgire, că şi-ar fi pus capăt zilelor. Probabil că este aşa făcut ca unii oameni să nu aibă noroc de fericire, oricât suflet ar pune în dragoste. Mai norocoase erau unele femei, care ştiau cum să-i joace pe bărbaţi. Ea însă nu se pricepea, şi iată că George îi vorbea de „civilizaţie". Dar ce are „civilizaţia" cu diagostea şi cu gelozia? Oamenii „civilizaţi" nu luptă pentru dragostea lor? Aşa o fi! Mai ştii? Unde e carte multă, e şi nebunie multă! Poate că era o femeie prea simplă, ca să înţeleagă!

Toate astea nu erau însă decât gânduri ale singurătăţii. Era de ajuns să intre el în cameră, să-i pună mâna pe umăr, ca să uite totul. Atunci se gândea că o fi ea exagerat de sperioasă şi dă importanţă prea mare nimicurilor. Cum putea să se îndoiască de sentimentele acestui om, numai pentru că se amuza auzind că cineva îi face curte?! Poate că privea astfel totul pentru că avea toată încrederea în ea. Dragostea lui însă nu putea s-o pună la îndoială, din moment ce nu exista zi să nu-i dea o nouă dovadă a existenţei ei. Era de ajuns să-şi rotească privirea prin casă, ca să fie sigură de sentimentele lui.

I se părea apoi că este o fiinţă nerecunoscătoare, dacă pune atâta la îndoială purtarea lui. De ce o fi ea o femeie nerecunoscătoare?

Şi, parcă vinovată de ceva, îi dădea şi mai multe dovezi de ataşament şi de credinţă.

Iată însă că visul acesta frumos avea să se curme deodată, ca toate visele. Deşteptarea fu atât de bruscă, atât de dureroasă, încât Steliana împietri.

Într-o zi, cum a intrat pe uşă, dorind să-i dea un şoc, pentru a o impresiona şi mai mult, George i-a spus:

— Sunt urmărit! Vor să mă aresteze!

Ochii îi erau înroşiţi, mâinile îi tremurau.

În prima clipă Steliana n-a înţeles ce vrea să spună, apoi, ca şi când cineva i-ar fi luat o perdea din fata ochilor, a priceput totul. A rămas de marmură în mijlocul casei, buzele i s-au învineţit, în urechi a simţit deodată două ciocane grele care îi băteau timpanele şi, scoţând un oftat greu, din adâncul pieptului, se prăbuşi pe pat, într-un hohot de plâns nestăvilit.

În prima clipă George s-a speriat că va paraliza, sau va înnebuni, sau i se va întâmpla orice altceva. Geamătul acela reţinut îl pătrunsese până-n adâncul inimii, speriindu-l.

— Steliana! Steliana! se repezi s-o liniştească. Ascultă, nu te speria! Trebuie să fie o greşeală! încercă el să atenueze duritatea primelor cuvinte.

Nu se desfăşurase totul aşa cum crezuse el. Iată că Steliana hohotea, cu capul în perne. O întoarse cu faţa la el, şi se îngrozi. Obrazul i se învineţise deodată, iar dinţii îi clănţăneau ca într-un acces de friguri. Plânsul ei părea o tânguire.

— Steliana! Nu te speria!

Ei însă nu-i era frică. Nici nu-i trecea prin minte să se teamă. Nici nu ştia de ce s-ar fi temut. Ea simţea că încă o dată i se spulbera viaţa, şi tocmai acum când credea mai tare că va fi fericită.

George socoti că cel mai bine ar fi s-o lase să se liniştească, singură, şi după aceea să-i explice. Desigur, nu avea să-i spună tot adevărul, ci numai atâta cât era necesar.

Se aşeză pe scaun, cu coatele pe masă, cu fruntea în palme, şi rămase aşa. Asculta cum plânsul Stelianei se linişteşte, moare. Nu mai auzi curând decât suspine scurte.

Se întoarse spre ea, dându-i de înţeles că vrea să-i vorbească. Steliana se ridică greu, ca un om care zăcuse mult. Ochii i se adânciseră în orbite, faţa devenise prelungă, gropiţele din obraji i se lungiseră spre bărbie, ajunseseră două cute adânci. Steliana îmbătrânise!

Se ridică pe pat, dar se rezemă în mâini, deoarece simţea că se clatină casa cu ea. Gândurile se învârteau în mintea ei cu o viteză nebănuită, toate la un loc lăsându-i senzaţia că ceva îi vâjâie în cap. Niciun gând nu se cristaliza… Şi învălmăşeala asta era trădată de privirea rătăcită, împăienjenită, care se pironise undeva, într-un punct al covorului.

George era hotărât s-o lase mai întâi să ajungă singură să ia o hotărâre. Ştia că are o mare influenţă asupra ei. Nu se temea că nu o va convinge că trebuie să fie o confuzie. Mai ales asta trebuia s-o convingă acum. După aceea, în timp, desigur, totul se va schimba, va avea când să-i explice, s-o atragă de partea lui, s-o facă să înţeleagă că orice s-ar întâmpla, dragostea lor, fericirea lor nu vor suferi.

Primul gând pe care-l desprinse Steliana din vârtejul din mintea ei, fu acela că se simţea vinovată alături de el. Nu cumva pentru ea făcuse el vreun lucru necinstit? Nu încercase astfel să-i câştige şi să-i păstreze sentimentele? Cum de nu ştiuse ea să-l facă de la început să înţeleagă că nu are nevoie de nimic, în afară de el, ca să fie fericită? Dacă ar fi ştiut să-i arate limpede că este o fiinţă modestă, dornică de un cuvânt frumos, nu de o rochie frumoasă, poate că el n-ar fi făcut nimic necinstit! Dar acum? Ce se va întâmpla acum? El încă nu-i spusese despre ce este vorba.

— Cine te urmăreşte? întrebă şoptit, şi se sperie singură de glasul ei.

George veni repede lângă ea, o îmbrăţişă, şi-i vorbi ca niciodată de cald:

— Cred că este o neînţelegere. Nici nu se poate altfel. La serviciu mi s-a făcut un control financiar, şi s-au găsit lipsă câteva mii de lei.

— Să le dăm înapoi! sări Steliana sperând că aşa totul se va rezolva cu bine. Dacă nu ai, vindem ceva…

— Nu este vorba să-i pun la loc. Ştii că eu am ceva bani strânşi şi nu mi-ar fi greu.

Până azi Steliana privise aceşti bani ca pe rodul muncii şi felului său de a fi econom. Mai putea să creadă acum în aceste economii?

— George! i se adresă ea, grav şi categoric. Mie trebuie să-mi mărturiseşti totul. Trebuie să ai încredere în mine. Eşti vinovat sau nu? Să-mi spui cinstit!

— Nu sunt vinovat! Poate să fie o neînţelegere, o greşeală a celor care au inspectat. Sau – şovăi – s-ar putea să fie o anumită neglijenţă, de care să nu-mi fi dat seama.

— Atunci de ce ai fugit? De ce nu le explici? Spune-le că pui la loc orice pagubă făcută din cauza ta.

— Tu nu cunoşti legile. Chiar dacă înapoiezi, tot eşti vinovat. Eu am să stau ascuns până la încheierea expertizelor. Sigur că nu vor mai găsi nicio lipsă. Dacă însă – îşi scăzu el glasul şi-şi lăsă capul – dacă nu crezi în mine, şi mă alungi, eu plec.

— Nu! tresări Steliana, izbită de acel „mă alungi” şi de felul cum fusese rostit. Nu te alung! Tot ce este aici, în casa asta, este al tău! Este numai al tău! Poţi să iei totul şi să pui înapoi acei bani!

El o îmbrăţişă şi mai tandru, iar ea se lăsă în voia soartei, incapabilă să mai gândească ceva. În clipa aceea era încredinţată că aşa a fost să fie viaţa ei, fără niciun pic de fericire!

CINE ESTE HANS WILMAN?

Wilman, mulţumit până atunci de felul cum merseseră treburile, se trezi deodată încercat de nesiguranţă, cu toate că, aparent, nimic rău nu se întâmplase. La „Alcoolul" tranzacţia se terminase cu bine, schimbul cu complicele se părea că, de asemenea, se desfăşurase în condiţii bune. În momentul de faţă avea la el o mare parte din suma cu care trebuia să plece din ţară. Reuşise să transmită şi el ceea ce adusese din afară. Totuşi, telefoanele lui repetate nu mai primiseră răspuns.

Rămăseseră înţeleşi să mai telefoneze o dată, să mai fixeze o întâlnire, în care să primească ultimii bani.

Acum se felicita că, din prudenţă, ceruse viză de rămânere în ţară pentru un timp mai îndelungat. Mai avea timp să aştepte.

Se gândi că „asociatul" o fi având telefonul deranjat, sau i s-a schimbat numărul… Ar fi întrebat la „04" dacă nu i-ar fi fost teamă că este ascultat, cu atât mai mult cu cât ar fi trebuit să vorbească româneşte.

Încă nu se gândea la nimic rău. Procedase cu atâta exactitate, încât era imposibil ca cineva să fi dat de fir. Era încredinţat că nimeni nu a sesizat mijlocul prin care a transmis materialele pe care le adusese şi prin care primise noua sumă de bani.

Cu toate astea, deşi încerca să se convingă că totul a mers bine, se gândea în acelaşi timp că cel mai în siguranţă ar fi tot departe de aici, în spatele tejghelei. Acolo, titlul firmei era ca o urare de bine pentru el.

În acelaşi timp, cei care îl supravegheau remarcau „cuminţenia'' lui Wilman. Toată ziua nu făcea aproape nimic. Descoperise de unde putea să cumpere ziare şi reviste în limba germană şi nu făcea altceva decât să se ducă până acolo apoi se aşeza într-un fotoliu retras din holul hotelului şi citea.

Dima veni în mod special să-l privească. Îmbrăcat ca un turist, el se aşeză într-un fotoliu nu prea departe de al lui Wilman şi citi ca şi el.

După ce ajunse la anumite concluzii, făcu un ultim drum, pentru a căpăta certitudinea presupunerilor lui.

Iată-l, aşadar, în maşina care-l ducea spre G.A.S.-ul unde avusese serviciu contabilul care le ,,lăsase în păstiare'' apartamentul, făcându-se nevăzut.

Se interesă îndeaproape de George Frânculescu, mai ales ceru relaţii despre trecutul lui.

Află uşor ceea ce îl interesa. Era fiul unui cârciumar şi rămăsese de mic orfan de tată. Cârciuma o mai ţinuse un timp mama lui, până când Geoige ajunsese prin anul doi de facultate, apoi a dat faliment. Fratele lui rămas acasă, deşi aproape de aceeaşi vârstă cu el, nu s-a descurcat de unul singur.

În momentul falimentului, de fapt, mama mai avea strânsă o sumă bună de bani cu care să-şi ţină băiatul în facultate. George însă începuse să se descurce singur la Bucureşti, aşa că, destul de repede, a scris acasă că nu mai are nevoie de bani pentru întreţinere. Mai mult, i-a trimis vorbă fratelui să vină şi el în Bucureşti, să-şi facă un rost.

Printr-un prieten, el reuşise să ajungă asociat la o mică tipografie şi, în scurt timp, şi-a amortizat banii investiţi în câteva maşini noi, de mare randament. Fostul proprietar, un bătrân de aproape optzeci de ani, nu se mai îngrijise de tipografie şi ajunsese în pragul falimentului. George era tânăr, întreprinzător, pornit să realizeze ceva. Spera ca împreună cu fratele, pe care îl învestise;, director", să realizeze lucruri frumoase. Numai după un an de asociaţie îl convinse pe bătrân să-i vândă în întregime tipografia, aşa că cei doi fraţi se văzură stăpâni pe ceva. Fratele mai mic, mai puţin descurcăreţ, se ocupa cu tipografia, supraveghind oamenii, iar George umbla după comenzi. S-a dovedit atât de întreprinzător şi atât de abil în a da şperţuri şi a obţine comenzi, încât, tipărind mici afişe, programe de cinematograf, cărţi de vizită, invitaţii de nuntă şi tot felul de dosare şi formulare necesare contabilităţii magazinelor, a ajuns în scurt timp să se joace cu banii.

Singurul lucru pe care nu l-a reuşit a fost să-l scutească pe fratele mai mic de armată. El, ca proprietar de tipografie, s-a învârtit mai uşor, fratele însă a plecat pe front, de unde nu s-a mai întors. Moartea fratelui a fost o mare lovitură pentru George, deoarece ştia că un al doilea asociat credincios ca el nu va mai găsi. Cei doi fraţi se iubeau.

După război viaţa lui s-a schimbat din temelii. Tipografia a fost naţionalizată, iar el n-a mai vrut să audă de acest mijloc de a-şi câştiga existenţa. S-a angajat contabil în diferite întreprinderi până când a ajuns la acest G.A.S.

Din cele aflate se putea deduce că în ultimii ani cea mai mare schimbare din viaţa lui fusese aceea din ziua când şi-a amintit că a fost tipograf şi că nu i-ar fi imposibil să confecţioneze un libret de economii şi un buletin. Avea încă litere pentru tipărit, cunoştea tehnica de a combina cernelurile, singurul lucru care îi lipsea era hârtia. A făcut rost şi de ea…

— Care erau numele părinţilor? se interesă Dima.

— Pe tată îl chema Anghel, iar pe mamă, Stanca.

— Numele fratelui?

— Virgil.

— Vă mulţumesc pentru informaţiile pe care mi le-aţi dat. În ce stadiu se află controlul financiar?

— Mai au mult de verificat. Până în prezent nu au fost descoperite lipsuri.

La G.A.S. lucrurile se petrecuseră aşa. A doua zi după fuga lui George Frânculescu de acasă îl aşteptaseră să sosească la serviciu, cu atât mai mult cu cât era mare nevoie de el. Directorul, văzând că n-a venit până la ora zece, şi dând fără rezultat mai multe telefoane, a trimis un funcţionar să vadă despre ce este vorba. Cel trimis a fost întâmpinat de cineva care în loc să-i spună unde este George i-a luat un adevărat interogatoriu. Aşa s-a aflat şi la serviciu despre dispariţia contabilului.

Cum a auzit ce s-a petrecut, directorul a şi dispus efectuarea unui control serios al actelor. Primele rezultate nu arătau că Frânculescu ar fi delapidat. Zvonurile însă s-au răspândit repede. Dispariţia lui fiind pusă în legătură cu probabile lipsuri.

Venind în maşină, spre Bucureşti, Dima ascultase comentariile oamenilor legale de acest fapt extraordinar pentru ei.

Se grăbea să ajungă cât mai repede să stea de vorbă cu colonelul Aldea, pentru a-i expune un plan de acţiune imediată, în urma căreia spera să obţină probele de care avea nevoie pentru arestarea lui Wilman.

Nu rămase în biroul acestuia mai mult de cinci minute, iar când ieşi de acolo arăta ca Dima din „momentele cheie" ale unui caz. Puteai să fii sigur că începând de acum nu-i va mai arde de mâncare sau de dormit până în clipa rezolvării problemelor primite.

Ceru să stea de vorbă cu cineva şi, când află că nu era acolo, trimise imediat după el. Avea nevoie de un bărbat mai în vârstă pentru a pleca împreună în misiune.

O oră după aceea se plimbau pe trotuarul celălalt al hotelului în care locuia Wilman. Aşteptau nerăbdători să-l vadă apărând. Dima ştia că asta era ora când pleca după ziare.

Într-adevăr, apăru. Se îndreptă chiar într-acolo unde bănuiau ei. Când ajunseră aproape de Calea Victoriei, cel care până atunci îl însoţise pe Dima făcu în aşa fel şi se întâlni cu Wilman faţă în faţă.

— Extraordinar! îl acostă, zgomotos, oprindu-se lângă el. Nu-mi vine să cred! Virgile! Ce mai faci, măi băiatule! De cine să dau eu tocmai aici! Te-ai făcut şi tu bucureştean, n-ai mai dat pe la noi, pun provincie. Aşa e omul, uită de unde a plecat!

— Cine eşti dumneata? îi scăpă lui Wilman, fără să vrea, furat fiind de avalanşa de cuvinte ale celui care îl întâmpinase.

Vorbise româneşte.

— Nu mă mai cunoşti? Nici nu-i de mirare! Au trecut câţiva ani de atunci. Voi aveaţi cârciumă, iar eu eram un băieţandru prin cartier. Eu sunt al lui Bănică! Stăteam spre bulevard! Dar ştii că te ai schimbat! Ce mai face George, fratele tău? Nici pe el nu l-am mai văzut de ani de zile. De câte ori trec prin colţul străzii îmi spun: „Aici a fost cârciuma lui Frânculescu“. Mă trimitea tata să cumpăr vin. Acum s-a deschis o alimentară în localul vostru. Ai mai fost pe-acolo?

Wiiman s-a rotit astfel în jurul celui care îl întâmpinase, încât a putut să privească înapoi. Răsufla uşurat când constată că, până departe, în bulevard, nu zări pe nimeni, şi nici nu vedea un loc unde ar fi putut sta ascuns.

— Îmi pare rău că nu putem sta mai mult de vorbă. Poate vin pe-acasă şi ne-ntâlnim.

I-a întins mâna şi l-a lăsat în mijlocul drumului, plecând grăbit.

Îşi simţea cămaşa udă în spate.

Cum de îi scăpaseră cuvintele acelea româneşti? Îi venea să se pălmuiască! De când era în ţară auzea vorbindu-se numai româneşte şi i se obişnuise urechea.

Dădu colţul şi se întoarse în loc să privească după cunoştinţa dm copilărie. Cum dracului de îl recunoscuse? De fapt nu era de mirare. Plecase de acasă când împlinise optsprezece ani, vârsta când trăsăturile feţei unui om sunt definite.

Constată mulţumit că nimeni nu-l opri pe cunoscut să-l descoasă. Opri un getax şi ceru să pornească încet în direcţia în care mergea acela. Îi spuse şoferului să oprească, apoi iar să pornească, până când se convinse că omul a ajuns în staţia de tramvai, fără ca cineva să-l fi acostat.

L-a pândit până când acesta s-a urcat în tramvai.

Două staţii mai târziu, „cunoscutul din copilărie” a coborât şi a venit să-l întâlnească pe Dima, într-un loc dinainte stabilit.

— Ei?

— Perfect! M-a întrebat cine sunt.

— Ţi-a vorbit româneşte?

— Ca şi dumneavoastră. A scăpat..

— Ei bine, ştiu că a avut ghinion domnul Wilman al nostru! Cred că şi-a muşcat limba de necaz că l-a luat gura pe dinainte şi a recunoscut că este Virgil Frânculescu, fratele lui George Frânculescu, contabilul fugit. Ştiu că acum s-au complicat şi în acelaşi timp s-au simplificat lucrurile.

Câteva minute mai târziu, îi spunea lui Mihai:

— Mă obseda întrebarea de ce Wilman s-a hotărât să comită tocmai aici, la noi, această escrocherie şi cu acest complice. Când colo ei sunt doi fraţi buni, care se ajută unul pe celălalt. Vorba ceea, sângele apă nu se face!

— În ce scop?

— Cred că Wilman, alias Virgil, n-a reuşit prea bine în străinătate, ba, mai mult, trage mâţa de coada. Atunci unuia dintre ei, vom afla căruia, i-a venit ideea acestor falsuri, cu ajutorul cărora se puteau chivernisi în străinătate. Desigur, după aceea urma fuga din ţară a acestui frate prins aici de evenimente. A acestui frate deosebit de prudent, care nu voia să se ducă acolo fără să-şi asigure mai dinainte ceva avere, mai ales că cel plecat i-a mărturisit cât de greu a dus-o până a încropit spelunca. De altfel şi aici a cheltuit multă energie pentru a fi în orice clipă asigurat.

Colonelul Aldea i-a primit pe amândoi, dar a rămas pe gânduri când a auzit propunerea lui Dima de a-l aresta cât mai repede pe Wilman.

— Poate că n-ar fi bine să ne grăbim. La urma urmei el este aici şi avem certitudinea că va mai rămâne un timp. Viza de rămânere în ţară expiră abia peste o săptămână. Până atunci n-ar fi exclus să mai strângem şi alte probe. În paralel însă trebuie să facem totul pentru a da de George Frânculescu.

— Aştept de la laborator un rezultat care ar putea să ne pună pe drumul cel bun.

—Nu pierde nicio clipă.

După ce ieşiră de la colonelul Aldea, Dima îi propuse lui Mihai:

— Nu vrei să mergi cu mine până la laborator?

— Dacă merită să fac drumul până acolo.

— S-ar putea să merite din plin, după cum s-ar putea să-l facem degeaba.

— Ce crezi că ai să afli?

— Sper să ajung s-o cunosc pe iubita lui George Frânculescu. Ce spui, merită să vii cu mine?

— De ce mai stăm?

Cum intrară în laborator, Dima fu informat:

— Sunt la uscat, dar dacă aveţi neapărată nevoie, vi le pot da şi aşa.

Mihai se trezi în faţă cu una dintre fotografiile pe care le găsise Dima în album, şi anume cu aceea în care Frânculescu era pe stradă cu femeia mai puţin elegantă.

— Ce vrei să descoperi? întrebă Mihai, arătând printr-un gest cu capul, fotografia.

— Mai întâi mă interesează dacă a fost făcută acum un an, sau doi, sau trei. El nu s-a schimbat prea mult în ultimul timp. De la o anumită vârstă schimbările în fizionomie sunt mai greu de sesizat.

— Şi de unde vrei să afli data când au fost fotografiaţi?

—Poate că ai să te miri, dar nu voi afla numai ziua, ci şi ora, dacă o să-mi trebuiască.

— Ora?!

— Facem prinsoare?

— Pe o cravată asortată cost umului meu gri.

— Am primit.

Din camera neagră li se aduse aceeaşi fotografie mărită, succesiv, de câteva ori: cât o carte poştală, cât o foaie de caiet, cât un caiet deschis.

— Vreţi s-o mai mărim? se interesă cel care le adusese fotografiile.

— Nu cred că e nevoie. Vă rog să fotografiaţi această parte – încadră el într-un chenar un anumit colţ din fotografie – şi apoi s-o măriţi. Trebuie s-o reproduceţi pentru că au început să apară granulaţiile filmului şi eu am nevoie de o imagine cât mai clară.

— În cel mult cinci minute e gata.

— Pot să intru şi eu să asist la mărire?

— Cu plăcere.

— Nu de alta, dar din regiunea încadrată mă interesează numai ceva. Dar acel ceva trebuie neapărat să-l văd.

Mihai privea cu oarecare neîncredere fotografia, chiar după ce Dima delimitase partea pe care o dorea mărită.

Fotografia fu fixată în faţa unui aparat Rollei-flex şi Dima fu invitat să încadreze exact ce îl interesa.

— Mă întorc imediat cu filmul.

Într-adevăr, zece minute după aceea specialistul apăru cu filmul, încă ud.

— Usucă-l, te rog, mai forţat. Trebuie să-l punem imediat în aparatul de mărit.

În sfârşit, s-au strâns toţi trei în camera neagră şi Dima potrivi obiectivul aparatului de mărit până când imaginea se clarifică perfect.

— Hârtie, ceru el.

După expunere, ţinu chiar el hârtia fotografică în revelator, apoi o spălă bine şi o aruncă în fixator.

— Ei, Mihai, mai ţii prinsoarea?

— Am spus!

— Hai atunci la lumină!

Nedumerirea lui Mihai era justificată, deoarece nu fusese mărită din fotografie decât jumătatea dreaptă a corpului lui Frânculescu şi umărul lui! A observat ceva la ureche? Dima îl lămuri despre ce este vorba.

— Vezi Mihai fragmentul ăsta de fotografie?

— Văd jumătatea asta de cap.

— Te uiţi tocmai la ce nu trebuie. Priveşte în spatele lui Frânculescu.

— Chioşcul de ziare. Dar nu văd decât trei litere pe un ziar.

— Ce litere?

—„ R“ „„ M“ şi „A“.

— Foarte bine. Ştii ce ziar este?

— Şi după formatul literei, şi după text, sunt sigur că este vorba de „Informaţia”.

— De acord. Asta am şi vrut să văd. Ai la îndemână o lupă? ceru Dima specialistului.

— O clipă. Poftim.

Dima cercetă fotografia cu lupa, dar nu fu mulţumit de rezultatul investigaţiei sale.

— Fir-ar să fie! Nefericitul ăsta de ziar, pus aici ca reclama, este împăturit chiar în locul unde era scrisă data. Poţi să citeşti? îl întrebă pe Mihai, dându-i lupa

— Miercuri..

— Din păcate, e tot ce ştim: miercuri. Dar e câte o miercuri în fiecare săptămână.

— Şi tu care voiai să afli şi ora.

— Ora o ştiu înainte de a afla data.

— Cum?

— Priveşte fotografia de ansamblu. Ziarul este agăţat aici, ca să arate trecătorilor că nu s-a terminat… „Informaţia" nu rămâne de la o zi la alta. Şi nu aici, chiar deasupra geamului. Aşadar, suntem într-o zi de miercuri după-amiază. Pe la ce oră? „Informaţia" apare în jurul orei trei, patru, după-amiază. Pe la şapte, un fotograf ambulant nu mai are soarele care îi trebuie şi îşi strânge aparatul. Aşadar, fotografia este făcută între ora trei şi şapte. Dar, după cum umbrele lor sunt foarte scurte, priveşte, te rog, la picioare, înclin să cred că este vorba de ora patru.

— De ce nu trei? La două e umbra scurtă, iar la trei apare ziarul.

— La trei apare, dar el era la serviciu până la trei şi jumătate. Dacă ţii seama că face cam treizeci de minute până în oraş, înclin să cred că este vorba de ora patru.

— Mâine, la aceeaşi oră, vei primi cravata.

— Sper că n-ai uitat preferinţele mele. Şi acum, hai să aflăm precis ziua. Din fericire, chiar deasupra umărului se văd două rânduri din textul articolului car e se continuă sub titlul ziarului. Încearcă să descifrezi rândurile. Priveşte cu lupa.

— … „*acest scop, ducem o permanentă muncă de mobilizare a locatarilor pentru*"

— În cât timp afli data exactă?

— Un sfert de oră, promise Mihai. Avem colecţia de „Informaţia" la bibliotecă. Doar caut numai numerele apărute în zilele de miercuri şi o să meargă uşor. Mă uit numai pe prima pagină, chiar sub titlu.

— Te aştept în biroul meu.

Spre surprinderea lui Dima, nu trecuseră nici cinci minute când Mihai apăru.

— Ce-i cu tine?

— Am găsit. Te miri? Să-ţi explic de ce. Fotografia este atât de recentă, încât n-a trebuit să caut decât patru sau cinci ziare, pornind din prezent spre trecut.

— Ce spui?!

— Poftim ziarul.

— Da, da! făcu Dima, mirat. O să ne fie destul de simplu să dăm de această femeie, de la care s-ar putea să aflăm câte ceva despre el.

În timp ce Dima şi Mihai încercau să afle cine este femeia care îl însoţea pe Frânculeseu, în casa Stelianei se petrecea un fapt deosebit. Ea era de serviciu, iar acasă rămăsese numai George. Toată noaptea el nu se gândise la altceva decât la mijlocul cel mai sigur de a intra în legătură cu fratele lui, fără a trezi cea mai mică bănuială. Desigur, unul dintre ei era căutat – el – iar celălalt supravegheat. Şi, totuşi, trebuia să facă în aşa fel, încât să ajungă până la fratele lui un mic bileţel.

Fel de fel de formule îi veniseră în minte, dar le înlăturase pe rând, fiecăreia găsindu-i câte o lipsă. Una era prea complicată, alta nu era suficient de sigură, a treia foarte greu de realizat. El nu uita că posibilităţile lui de a acţiona erau foarte limitate.

Dacă ar fi putut să se folosească şi de Steliana, ar fi fost mult mai simplu, dar îi era teamă să apeleze ia serviciile ei. Poate, mai târziu, va fi altfel, dar în momentul de faţă era mulţumit că cel puţin are unde să stea.

George se gândea că va trebui să rămână aici câteva luni, până când Virgil va aranja plecarea lui din ţară. Pentru asta trebuia să trimită pe altcineva, cu ajutorul căruia urma să plece. Dar până atunci…

În faţa oglinzii, în timp ce se pregătea să plece de acasă, încă se mai gândea cum să procedeze. Ceea ce era sigur, deocamdată, era aceea că nu va putea ieşi pe stradă sub adevărata lui înfăţişare. De aceea, privindu-se în oglindă, mai întâi îşi vopsi părul cărunt. Zâmbi amar când constată că părul negru îl face să pară mai tânăr. „Dacă scap din încurcătura asta, mă cănesc".

Îşi îngroşă apoi sprâncenele rare şi îşi lipi sub nas o mustaţă lată, de om serios. Toate astea le avea de mult pregătite. Avea un buletin de identitate în care arăta aşa.

Se îmbrăcă astfel încât să nu atragă în niciun fel atenţia cuiva.

În clipa în care ieşea în stradă, planul de a se apropia de fraiele lui era făcut. Mai bine zis se hotărâse să nu se apropie prea mult, să nu-i vorbească, ci să-i dea numai biletul dinainte pregătit. Pierduse mai bine de o oră până când reuşise să-l scrie şi să-l ascundă atât de sigur, încât să nu reuşească nimeni să dea de el.

Găsise în cămară un săculeţ cu nuci, şi fantezia lui le găsi întrebuinţare. Luase o nucă, o despicase chiar în două, apoi, cu răbdare, golise jumătăţile de miez. Pusese biletul

înăuntru şi lipise cele două coji la loc, astfel că nimic n-ar fi dat de bănuit că înăuntru este o scrisoare. Îi făcuse un semn, imperceptibil aproape, acestei nuci, apoi o amestecase printre altele şi îşi umpluse buzunarul pantalonilor cu ele.

Ştia de la Virgil când se duce să-şi cumpere ziarele. Pentru că ştia drumul pe care îl parcurge,: nu-l aşteptă în apropierea hotelului, ci în apropierea debitului special care vindea presa străină.

Îl zări de aproape şi, când Virgil mai avea zece cincisprezece paşi ca să intre în debit, el i-o luă înainte. Bănuia că dacă acesta este urmărit, cel care se ţinea după el va rămâne afară, aşteptându-l. Chiar dacă privea înăuntru, nu avea ce să vadă. George se plimbase până atunci ca un om care nu are ce să facă şi ronţăie nuci, ca să-i treacă timpul.

Nu se duse la raionul ziarelor străine, ci se plasă în faţa unui stand de reviste. Cel care ar fi vrut să cumpere un ziar străin, ar fi dat cu ochii de el. Ronţăia nuci şi răsfoia revistele, când Virgil a intrat în debit. George a ales o revistă, a plătit-o, apoi a spart o nucă atât de tare, încât era imposibil ca toţi cei din interior să nu întoarcă privirea spre el. Zgomotul era cu totul neaşteptat. Privirile celor doi fraţi s-au încrucişat pentru o clipă doar, şi Virgil a înţeles că trebuie să fie atent, deoarece va primi ceva.

Privirea lui George a coborât deodată spre nucile din palmă şi Virgil a înţeles că este vorba de ceva în legătură cu ele. Pentru că altfel ce i-ar fi venit fratelui să mănânce nuci, mergând pe stradă?

Nici n-a avut Virgil timp să facă bine acest raţionament, că George a scăpat o nucă pe care tocmai voia s-o spargă. Nuca i-a alunecat pe picior, a căzut pe bombeul pantofului, apoi, ca dirijată, s-a oprit la picioarele lui Hans. În acest timp el tocmai plătea ziarele.

Vrând să ţină în aceeaşi mână şi portofelul, şi restul, a scăpat un ziar, care a căzut chiar peste nucă. Odată cu ziarul a ridicat-o şi pe ea, fără ca cineva să observe că între cei doi ar fi existat ceva. Îi despărţeau câţiva metri, iar cel care, într-adevăr, îl supraveghea pe Virgil, nici nu-l vedea pe George. El putea să jure că cel urmărit n-a vorbit şi n-a luat contact cu absolut nimeni.

Trecură câteva minute bune, după plecarea lui Virgil, când se hotărî să părăsească şi el debitul. Luă primul getax întâlnit şi ceru să fie dus până în apropierea străzii pe care locuia Steliana.

Când ea veni de la serviciu, îl găsi lungit în pat, aproape adormit.

În ziua aceea, Stelianei i se spulberase orice iluzie. În maşină nu se vorbise decât despre George. Fiecare venea cu o nouă completare. Vorbeau despre el ca despre un individ ordinar, un hoţ, un delapidator lipsit de orice bun simţ.

Oare ce o fi adevărat? Fiecare cuvânt pe care îl auzise, fusese o lovitură de pumnal în inima ei.

Se făcuseră tot felul de presupuneri în legătură cu fuga lui. Toţi ştiau că a fugit, că miliţia umblă după el, dar că a reuşit să se ascundă atât de bine, încât n-au putut să-l descopere. Şi pe această temă se emiseseră multe păreri. Unii erau convinşi că trebuie să fie ascuns pe undeva, pe aici, prin Bucureşti, alţii că probabil a fugit în provincie, unde n-o să dea niciodată nimeni de el.

Steliana înţelegea că, indirect, în maşină se vorbea şi despre ea. Se vorbea, doar, despre cel care îl găzduieşte pe Frânculescu. Unii chiar fuseseră de părere că Frânculescu trebuie să fie „cocoloşit” pe la vreo femeie, care l-a stors de bani şi acum îl ocroteşte.

— Doar nu a cheltuit cu mine zecile de mii de lei! spusese, pornit şi plin de ură, un bătrân care până atunci explicase cum i-a cerut Frânculescu şperţ.

— Ce faci, duduie? Nu-mi dai restul? se supără un călător care aştepta de mai mult timp să primească înapoi diferenţa de bani.

— Da… Scuzaţi-mă! îngăimă Steliana, parcă atunci deşteptată dintr-un somn adânc

Se simţea din ce în ce mai vinovată alături de George, cu toate că participase inconştient la fraudele lui. Şi cu ea cheltuise din aceşti bani! Dar ce putea face? Adică ştia ce ar fi trebuit să facă, dar nu avea destulă putere.

Îl socotea un om slab, care comisese prostii pentru a-şi asigura dragostea. Oare pentru asta făcuse ceea ce se spunea că făcuse? Sau toate câte se auzeau erau numai zvonuri?

Tot timpul drumului, în dreapta ei a stat mecanicul de la cărămidărie şi a scrutat-o. Simţea că el încearcă să afle ce se petrece în sufletul ei. Oare îşi dădea seama că ea este atât de tullurată?

Ceilalţi călători, furaţi de discuţiile ivite, nici n-o băgaseră în seamă. Mecanicul însă avea motive temeinice să o privească atent, bănuitor. Nu-i trebuise mult timp ca să-şi

dea seama că Steliana e răvăşită, chiar speriată. Cum pusese piciorul pe scară, se speriase de înfăţişarea ei. Parcă nu mai era ea. Într-o singură noapte ochii vii se stinseseră, obrazul îi căzuse, pleoapele umflate dovedeau că nu dormise. Se uita în jur îngrijorată, ca un om nesigur de el.

Într-adevăr, de când plecase de acasă, Steliana se trezea mereu privind înapoi. Parcă tot o urmărea cineva. Fiecare om care o privea, făcea să-i tresară inima. Parcă îi simţea în gât bătăile repezi. Inima Stelianei se zbatea ca inimioarele vrăbiuţelor pe care le prindeau, când erau copii. Nici nu puteau să numere, atât de repede palpita inimioara vrăbiuţei, iar ei, copiii, o ascultau…

Drumul de acasă până la tramvai îl parcurse ca un om beat. S-a trezit în staţie, fără să ştie cum a ajuns acolo.

Când şi-a dat seama unde este, a început să spioneze în jur, să vadă cine se uită la ea, cine o pândeşte. „Oare asta o să fie viaţa mea de acum înainte?“ se întrebă.

O obsedau toate discuţiile din maşină şi privirea insistentă a mecanicului de la cărămidărie. O speria privirea lui, acum rece şi iscoditoare. O înspăimânta mai mult ca orice prezenţa lui. „O fi rău!“ îşi spusese. Nu ştia de ce îl credea aşa. Înfăţişarea lui îi sugera această concluzie. O înfricoşau oamenii la care simţea o mare forţă fizică. Forţa o confunda cu brutalitatea, cu brutalitatea fostului ei soţ, şi el foarte puternic. George îi plăcuse mai întâi pentru că i se păruse delicat.

Steliana oftă fără să vrea. Ar fi vrut să nu arate celor din jur ce se petrece în sufletul ei. Mai ales mecanicului.

Tot timpul se gândise la unul dintre fraţii ei. Cu el s-ar fi sfătuit acum ce ar fi mai bine să facă, în această împrejurare. Singură era incapabilă să ia vreo hotărâre. Se simţea sub influenţa lui George, acest om, nefericit, în faţa căruia se credea vinovată.

Îi trecuse prin minte gândul că ar trebui să-l denunţe, dar şi-a simţit inima înjunghiată de acest gând. Îi era ruşine de el. Până în urmă cu o zi îl privise ca pe un soare, îi era recunoscătoare că îi schimbase viaţa şi acum? Tocmai ea să-l denunţe? Tare era complicată această viaţă, mai ales pentru o fiinţă slabă ca ea!

Când ieşise din tură, mecanicul o aşteptase. Îi uitase şi numele. Şi-l aminti în clipa în care el ajunse lângă ea. Îl chema Traian.

Merseseră tăcuţi până în staţia de tramvai, unde i s-a adresat, înfiorător de grav:

— Steliano, ai să-mi spui ceva?

Ea a lăsat capul în pământ. Ce să-i răspundă?

— Priveşte-mă în faţă şi răspunde-mi, Steliano! Ai să-mi spui ceva?

— Nu! şopti ea ocolindu-i privirea.

— Gândeşte-te bine! Să ştii tu, Steliano, că în viaţă sunt greşeli pe care le îndrepţi a doua zi, şi altele pe care nu le mai poţi îndrepta niciodată. Porţi până la mormânt pecetea lor!

Aşteptă în zadar răspunsul ei. Steliana privea, în jos, ca un copil care plânge şi nimic nu-l poate face să ridice capul spre cel care-i vorbeşte.

— Câteodată, continuă el, e bine să ai lângă tine un prieten cu care să te sfătuieşti. Mintea omului e uneori prea mică să găsească cea mai bună cale din toate întâmplările. De aceea sunt prietenii pe lume. Şi eu sunt prietenul tău, să ştii, cu toate că tu nu mă vrei. Şi pentru că sunt prietenul tău, n-am să te las să faci o prostie, de care să te căieşti amar, mai târziu.

— Ce vrei să spui? se încumetă Steliana să-l întrebe, dar tot privind în pământ.

— Măcar de n-ai şti la ce mă refer. Tare ar fi bine! Dar dacă ştii… Mi-e greu să-ţi vorbesc… Poate crezi că sunt rău, că am ceva cu alţi oameni. Poate că tu nu crezi ce se aude, dar să ştii că este adevărat… Tare mi-e teamă că tu n-ai curajul să-ţi faci datoria faţă de toţi oamenii înşelaţi… E o datorie, o obligaţie, să ştii! Legile, pe bună dreptate, sunt aspre, şi tare greu le va fi celorlalţi să afle adevărul adevărat în privinţa ta. Aşa, la prima vedere, totul pare foarte urât. Tocmai tu, Steliano, ai să pari oamenilor ceea ce nu eşti. Plângi? E mai bine să plângi. Poate că vezi şi tu câtă dreptate am. Vreau să mai stau de vorbă cu tine. Chiar azi…

— Nu! Nu! şopti Steliana, din suflet, speriată de propunerea lui.

— În unele cazuri n-ai voie să întârzii o clipă. După-masă, pe la şapte, trec pe la tine să mai vorbim.

— Nu! Te rog!

În mintea lui Traian un anume gând prinsese rădăcini. Şi dacă era adevărat, cu atât mai mult va trebui să insiste. Steliana nu trebuia lăsată singură.

— Vin. Să mă aştepţi.

— Nu sunt acasă.

— Ba ai să fii! aproape se răsti la ea. Dacă nu-mi deschizi, să ştii că sparg un geam şi intru. Sparg geamul să văd că nu eşti acasă. Uită-te-n ochii mei! Să ştii că fac ceea ce ţi-am spus, Steliano! A venit tramvaiul!

Convorbirea cu Traian o înspăimântase şi mai rău. Era sigură că el va face ceea ce-i spusese, dacă nu o va găsi acasă. Nu era un om care să nu se ţină de cuvânt. Dar ce va face George, când va veni el?

Cu acest gând intră în casă.

— Ce-i? a sărit el, simţind că s-a întâmplat ceva. De ce eşti atât de speriată?

I-a povestit tot ce voibise cu Traian.

— Ştie că sunt aici? a întrebat el, cuprins de panică.

— De unde să ştie?

— A aflat! Din cele ce mi-ai spus, asta reiese.

— N-are de unde.

— I-ai vorbit de mine vreodată?

— Nu.

— Poate că te-a pândit.

— Ştiu eu?! Tu m-ai îndemnat să mă port frumos cu el.

— Steliano! se repezi George s-o îmbrăţişeze Spune, ai să mă trădezi? Poţi tu să mă trădezi?

Îi prinse obrajii în palme şi o privi insistent. Ea nu-l putu înfrunta şi lăsă ochii. El crezu că simte în acest gest nehotărârea ei. Se înspăimântă.

— Spune-mi, Steliano! ai să poţi tu să mă trădezi? Ai să fii atât de nerecunoscătoare? Ai să poţi, ca să scapi tu, să mă arunci pe mine în închisoare?… Eu pentru tine am… Şi să nu crezi că tot ce se aude este adevărat! Oamenii sunt răi. Acum, când sunt acuzat, toţi spun câte ceva. Se va termina expertiza şi se vor convinge că nu lipseşte cine ştie ce. Am strâns ban cu ban, să-mi fac un cămin, şi pe toţi ţi i-am dat ţie. Uite în jur, totul a fost pentru tine. Putem fi fericiţi, auzi tu!? Nimeni nu ştie că sunt aici. Pot sta un an, doi, trei. Cine află? Bani avem. Când vii acasă, totul va fi pregătit. Eu mai am ceva bani, mai putem vinde din lucruri. Avem obiecte de valoare. Cel puţin cinci ani nu ne trebuie nimic. Nu ne va trebui nimic altceva în afară de dragostea noastră

George îi sărută mâinile, îi prinse mijlocul în palme şi se lăsă în genunchi. Şopti:

— Nici nu vom fi nevoiţi să rămânem prea mult timp, aici. Am un frate care ne va veni în ajutor. Va dovedi că nu sunt vinovat, va aranja să dau înapoi banii care lipsesc. Voi primi în curând o veste de la el. Ajută-mă acum să scap!

—După-masă vine Traian la mine, îi spuse ea, obsedată de ameninţarea mecanicului.

— Nu-l primim!

— Va sparge geamul!

— Doar ameninţă.

— Sunt sigură că îl va sparge!

— Atunci voi pleca! De altfel, şi fără această ameninţare a lui cred că ar fi fost mai bine să plec undeva, pentru un timp. Măcar o lună, două. Tu n-ai să fii supravegheată. Nimeni nu poate să facă vreo legătură între noi doi. Pot să mă caute pe la rude, pe la prieteni, dar de ce să vină la tine? Aşa s-ar putea duce la oricare alt om din Bucureşti.

— Dar Traian? N-ai spus tu că bănuieşte ceva, după felul cum mi-a vorbit?

— Să vină după-masă şi să se convingă că nu are dreptate. E foarte bine că vine aici!

— Şi ce faci? Unde te duci?

— Ascultă, Steliana! Cred că un timp nici nu e bine să mai rămânem împreună. Dar m-aş putea retrage într-un loc ferit. La vărul tău. Mi-ai vorbit odată despre el.

— Care văr?

— Acarul. Locuieşte la o haltă, departe de sat, departe de alţi oameni. Să mă ascund la el. Găseşte el un loc unde să mă culce. Dă-mi o scrisoare în care să-i spui că sunt logodnicul tău, că m-am îmbolnăvit şi am nevoie să stau un timp la aer. Spune-i că am ceva la plămâni. O să fie mulţumit de mine, dacă am să-i întreţin eu toată casa. Spuneai că este şi un lac în apropiere Am să stau toată ziua pe malul lui şi am să pescuiesc. Ramân la ei o lună, două, poate trei. Îmi scrii, îi scrii şi lui, dar să nu vii niciodată acolo. Eu am să-i spun ca îţi răspund, dar n-am să-ţi scriu. Tu, să spui însă, de fiecare dată: „Am primit scrisoarea ta..“

George se purtă apoi ca şi când ea ar fi acceptat propunerea pe care i-o făcuse. A luat mersul trenurilor, s-a convins că peste două ore poate să plece şi a început să-şi strângă lucrurile. Îi era teamă să nu se trezească acolo cu cel care o ameninţase pe Steliana că-i va face o vizită.

În gândul lui îl blestema pe acest, individ care îi încurca atât de mult planurile. Dar de unde putea să se gândească, în urmă cu o săptămână, că el o va urmări pe Steliana? Poate că nu era decât o impresie, şi el nu bănuieşte nimic, dar nu trebuia să rişte.

Pe de altă parte se gândea că, venind după-amiază la ea, se va convinge că e singură şi nu o va mai bănui cu nimic. Dar dacă va bănui, doar ţine la ea, nu va spune nimic, pentru că îşi va da seama că denunţându-l pe el, şi ea – care l-a ascuns – va primi o pedeapsă aproape la fel de mare.

Îşi luă la revedere de la Steliana în cameră — o lăsă plângând – iar el merse în baie, îşi schimbă înfăţişarea şi apoi plecă. Nu avea de gâod să rămână aşa, machiat decât până în apropierea locului unde avea să coboare.

S-a urcat într-o maşină şi a ajuns în gară fără să fi atras atenţia cuiva. Curând trenul se puse în mişcare şi George răsuflă uşurat. Avea impresia că de acum nimic nu i se mai putea întâmpla.

NU EXISTĂ JOC FĂRĂ GREŞEALĂ!

Wilman era convins că n-a atras atenţia nimănui atunci când s-a aplecat să ridice nuca trimisă de George. Totuşi, tânărului care se ţinuse pe urmele lui i se păruse ceva în neregulă. I s-a părut nefiresc felul cum a scăpat Wilman ziarele si, mai ales, cum le-a ridicat. Le apucase mototolindu-le în palmă, ca şi când ar fi prins ceva sub ele.

A comunicat această impresie şi colonelului Aldea, care împreună cu Dima luară hotârârea de a acţiona. Dacă Wilman a luat ceva de jos, trebuie neapărat să afle ce, mai înainte ca el să aibă timp să-l distrugă.

Iată de ce, două minute după ce Wilman a intrat în camera lui, cineva a ciocănit discret la uşă.

— Cafeaua dumneavoastră! s-a anunţat cel care bătuse. Aţi comandat o cafea!

Wilman, urcând scările, ceruse o cafea. Când a deschis, în cameră au intrat Dima şi Mihai, care au închis imediat uşa în urma lor. Dima i s-a adresat, aproape răstit:

— Stai pe scaun!

Wilman fu atât de surprins, încât, ca un automat, s-a aşezat.

— Nu acolo, pe celălalt!

Wilman s-a ridicat şi s-a aşezat pe scaunul de alături. Rămase cu ochii holbaţi la revolverul pe care îl ţinea Mihai îndreptat spre el.

— Nici acolo nu e bine! ordonă, la fel de categoric. Dima. Stai pe pat!

Wilman se execută.

Tocmai când Mihai se întreba ce urmărea Dima, primi răspunsul nedumeririi lui:

— Va să zică, domnule Frânculescu, ai înţeles perfect ceea ce ţi-am spus. Te-ai aşezat unde ţi-am cerut, dovedindu-mi că nu ţi-ai uitat încă limba maternă. Foarte frumos din partea dumitale!

Wilman rămase cu gura căscată. Fusese atât de evident prins, încât nu mai reuşi în prima clipă să rostească un cuvânt. Dar, după primul moment de uimire, se dezmetici.

— Ich verstehe nicht was Sie sagen![1]

— E, asta-i bună! Dar ai îndeplinit tot ce ţi-am cerut! Hai să lăsăm gluma la o parte!

Wilman ridică din umeri, ca şi când n-ar fi priceput nimic. Trebuia să facă totul pentru a îndrepta prostia de

[1] Nu înţeleg ce spuneţi! (în lb. Germană).

adineauri. La urma urmei, chiar dacă se dăduse de gol, dar va nega ulterior, nu va putea nimeni dovedi că s-a întâmplat aşa. „M-am aşezat acolo unde mi-a arătat prin gest".

Adevărul era că Dima intenţionat nu schiţase nici cel mai mic semn ci, dimpotrivă, îi vorbise privind drept în ochii lui. Toate astea trebuiau însă dovedite. Asta ştia şi Dima şi de aceea voia să profite de deruta aşa-zisului Wilman şi să-l facă să rostească un cuvânt româneşte.

— De ce vrei să prelungeşti un joc pierdut? Eşti Virgil Frânculescu, fratele lui George Frânculescu, contabil la G.A.S., fiul cârciumarului Frânculescu, mort înainte de război. Telefonează la 43.02.80 şi cheamă-l să-ţi amintească toate aceste adevăruri.

Numai când auzi numărul de telefon al lui George, pleoapele lui Wilman tresăriră uşor, dar păstră aceeaşi atitudine. Mai mult, trecând de momentul surprizei, îşi luă iar poza puţin flegmatică dinainte. Ar fi putut să nege totul, cu atât mai mult cu cât era sigur că fratele lui nu fusese prins. Doar venise să-l întâlnească şi-i trimisese acea nucă în care, probabil, îl înştiinţa de pericol. George reuşise să fugă…

Singurul lui gând negru era acela că încă nu reuşise să dezlege mesajul primit, ba mai mult, îl lăsase chiar pe masă, sub jurnal. Dacă i se făcea o percheziţie amănunţită, avea şanse să scape? Foiţa de hârtie ar fi putut trece neobservată şi să rămână în ziar. Socotea că ea ar fi singura probă materială împotriva lui. Banii primiţi erau de acum băgaţi în ascunzătoare. Era convins că acolo nu-i putea descoperi nimeni.

Curând însă se încredinţă că nu stătea atât de bine cât îi plăcea lui să creadă. Fără prea mare grabă, sigur de el, privindu-l în acelaşi timp ironic, Dima luă de pe masă aparatul de radio portativ şi îi deschise capacul din spate. Scoase din el bateriile şi… o detaşă pe aceea care era goală. Wilman însă nici n-a clipit.

— Ce caută aceşti bani aici?

Wilman ridică din umeri, ca şi când n-ar fi priceput ce l-a întrebat.

Dorind să pună capăt situaţiei acesteia, Dima deschise uşa şi-l invită înăuntru pe tânărul care se plimbase până atunci pe culoar.

— Întreabă-l ce caută aceşti bani aici?

Translatorul traduse.

— Ce?! se miră Wilman, ca şi când ar fi fost întrebat de ce poartă butoni la manşetele cămăşii. Sunt nişte bani pe care am avut norocul să-i găsesc în parc.

Cum a auzit răspunsul, Dima a înţeles că Wilman nu avea de gând să plece uşor steagul. Era un tip versat, care ştia că erau legi care îl protejau şi nimeni nu-i poate clinti un fir de păr din cap fără serioase probe materiale. Răspunsurile lui erau o înfruntare pe faţă, dar ce putea să-i facă? De aceea, Wilman îşi permise să zâmbească maliţios şi să-i spună lui Dima:

— Sunt foarte mâhnit de tratamentul pe care mi-l aplicaţi. Am să fac o plângere împotriva dumneavoastră. Sunt un cetăţean străin, care am primit vizele necesare de intrare în ţară, iar purtarea dumneavoastră mă insultă!

Exact aceste cuvinte le aştepta şi Dima. Ce putea să-i răspundă?

— Nu vă pierdeţi calmul, i se adresă Dima foarte liniştit. Fără voia noastră suntem nevoiţi să vă cerem câteva relaţii, după care veţi putea să vă continuaţi programul pe care-l doriţi.

Wilman fu sigur în clipa aceea că împotriva lui nu erau probe categorice. Era şi mai convins că George scăpase.

— Voi fi interogat în legătură cu banii? Vă mărturisesc că i-am găsit aseară în parc, iar astăzi aveam de gând să anunţ acest fapt. Nu mi s-a părut atât de important, încât să-mi încep ziua dând această veste.

— Totuşi, i-aţi păstrat destul de bine, se referi Dima la locul unde fuseseră găsiţi.

— Ştiam că voi pleca de acasă şi, dintr-o tristă experienţă, nu mai am încredere în oamenii de serviciu din hoteluri. Cel puţin la mine acasă sunt foarte prudent.

— Aţi procedat foarte înţelept!

În timp ce vorbea, Dima, ca şi când şi-ar fi făcut de lucru ca să treacă timpul, luă ziarul de pe masă şi-l răsfoi. Era ziarul în care se părea că Wilman ridicase ceva de jos. De altfel era boţit, nefiresc, la mijloc. Privind ziarul, Dima aprecie perspicacitatea celui care îl urmărise pe Wilman.

În afară de asta îi atrase atenţia şi nuca de pe masă. O nucă fără miez, dar şi fără nervurile obişnuite ale cojii. Parcă cineva scobise interiorul, ca să facă un loc înăuntru. Această nucă, singură, dădea de bănuit. Când vrei nuci, nu cumperi una.

— Din câte îmi dau seama, vă protejaţi glasul.

— De ce?!

— Mâncaţi numai câte o nucă. Sau nu vreţi să câştigaţi în greutate?

Dima se uita intenţionat, insistent, în interiorul jumătăţii de nucă, aruncând din când în când o privire spre Wilman.

Cea mai bună confirmare a bănuielilor lui fu răspunsul acestuia;

— Încă o dată protestez împotriva acestui tratament! Vă rog să precizaţi ce doriţi de la mine, deoarece timpul nu-mi permite să rămân prea mult în compania dumneavoastră.

„Elegant fel de a ne da afară!“ gândi Dima, despachetând ziarul.

Găsi în interior o bucăţică de hârtie, mare cât o foiţă de ţigară, care fusese foarte boţită, dar cineva o îndreptase. Fu sigur că până de curând foiţa stătuse în nucă.

— Vă pasionează cuvintele încrucişate? îl întrebă pe Wilman, cu aer naiv.

— Da, veni răspunsul prompt. Este un joc la care lucrez. Din acele litere pot fi scrise trei titluri de cărţi.

— Interesant. Am să încerc şi eu.

Dima îşi şi scosese stiloul şi începuse să copieze literele de pe foiţa de hârtie:

V. K. O, T. T, P, J, W, M, C, M, N, 7, Y, I, C, N, D, P. K.
R, V. A, O, Q. R, L. T. F. G, H, L. A, Q, G, O. B. R, V, S, T

— Sunt un pasionat rebusist, mărturisi el.

— Dar nu şi un perfect om de societate Mă gândesc că mai înainte s-ar fi cuvenit să-mi cereţi permisiunea.

— O fac acum. Dacă n-am început prin a vă cere voie, este numai pentru că eram sigur că nu veţi avea nimic împotrivă.

Wilman ştia că nu-i va putea lua înapoi literele, aşa că nu insistă.

— Vă rog să ne însoţiţi pentru câteva minute, îl invită Dima.

Un sfert de oră mai târziu, Wilman era instalat într-un fotoliu comod, aşteptând să fie primit de Aldea.

Înăuntru, Dima îl informa pe colonel:

— Vă rog să-l reţineţi până în clipa în care mă întorc. Am găsit la el un text pe care îl trimit spre dezlegare, dar încerc şi eu. În funcţie de conţinut voi acţiona.

Un minut mai târziu, Mihai şi Dima se încuiară într-o cameră, pentru a nu fi deranjaţi de nimeni, şi se puseră pe treabă.

— Mihai, în timpul cel mai scurt trebuie să vedem ce ascunde acest bilet.

— De la afacerea vasului „Mehedinţi” nu a mai fost solicitată pasiunea ta de criptolog.

— De unde se vede că trebuie să fie şi un zeu al criptologilor, care le dă acestora din când în când de lucru. Până îmi pregătesc cele necesare, priveşte atent textul şi spune-mi ce crezi despre el. De acum ai şi tu oarecare experienţă.

— Mai întâi aş remarca faptul că Wilman al nostru este un mincinos care n-a găsit, în pripă, o minciună prea grozavă.

— De ce?

— Nu cred că există, limbă pe suprafaţa pământului în care raportul între consoane şi vocale să fie cel din acest text: 35 de consoane şi numai 6 vocale.

— Bravo, Mihai!

— Iată de ce povestea celor trei titluri de carte cade de la început.

— În schimb?

— În schimb mă gândesc serios că suntem în faţa unui text cifrat prin metoda substituţiei.

— Îmi pare bine că ai început să-ţi formezi ochiul. Sunt de aceeaşi părere cu tine. Atunci ştii ce avem de făcut?

— Trebuie să mă pregătesc pentru o îndeletnicire pe care nu am mai practicat-o din… clasa întâi primară.

— Încă odată, bravo! De aceea te-am şi adus cu mine, ca să lucram mai repede. Ai stiloul la îndemână? Împărţim textul pe din două. Ia tu primele douăzeci de litere şi eu ultimele douăzeci şi unu.

Se puseră pe treabă.

Scriseră fiecare şirul de litere pe care îl aveau de descifrat, apoi, pornind de la fiecare literă, continuară, în josul ei, vertical, alfabetul. Iată literele pe care le avea Mihai:

V, K, O, T, T. P. J, W M. C, M, N, Z, Y, I. C, N. D, P. K

Şi iată cum arăta foaia de hârtie după ce terminase ceea ce avea de făcut:

V	K	O	T	T	P	J	W	AS	C		N		Z	Y	1	C	Ni	O	P
w	L	P	V	U	0	K	X	N	D	N	O	A	Z	J	D	O	E	W	
X	M	Q	V	V	R	L	Y	O	E	O	P	B	A	K	E	P	F	R	
Y	N	IR	w	w	S	M	Z	P	F	P	Q	C	B	L	F	Q	G	S	
Z	O	S	X	X	T	N	A	Q	G	Q	R	D	C	M	G	R	M	T	
A	P	T	Y	V	U	O	B	R	11	R	S	E	D	N	11	s	1	U	
B	Q	U	Z	z	V	P	C	s	I	S	T	F	E	O	I	T	J	V	
C	R	V	A	A	w	Q	D	T	J	T	U	G	F	P	Y	U	K	w	
D	S	w	B	B	X	R	E	U	K	fJ	V	H	G	Q	Iv	V	L	X	
E	T	X	C	C	Y	s	F	V	L	V	w	I	H	K	L	w	M	Y	
F	U	Y	D	D	Z	T	G	W	M	W	X	J	I	s	M	X	N	Z	
G	V	Z	E	E	A	U	H	X	N	X	Y	K	J	T	N	Y	O	A	
H	W		A	F	F	B	V	I	Y	O	Y	Z	L	K	U	O	Z	P	B
I	X	B	G	G	C	w	J	Z	P	Z	A	M	L	u	P	A	Q	C	
J	Y	C	H	II	D	X	K	A	Q	A	B	N	M-W		Q	B	R	D	
K	z	D	1	I	E	Y	L	B	R	B	C	O	N	X	R	C	S	E	
L	A	E	J	.!	F	Z	M	C	S	C	D	P	O	Y	S	D	T	F	
M	B	F	K	K	G	A	N	D	T	D	E	Q	P	z	T	E	U	G	
N	C	G	L	L	H	B	O	E	U	E	F	R	Q	A	U	F	V	H	
O	D	H	M	M	1	C	P	F	V	F	G	S	R	B	V	G	w	1	
P	t	I	N	N	J	D	Q	G	\v	G	H	T	s	C	w	11	X	J	
Q	F	J	O	O	K	E	R	H	X	H	I	U	T	D	X	I	Y	K	
R	G	K	P	P	L	F	s	I	Y	I	J	V	U	E	Y	J	Z	L	
S	H	L	Q	Q	M	G	T	J	Z	Y	K	W	V	F	Z	K	A	M	
T	I	M	R	R	N	H	U	K	A	K	L	X	w	G	A	L	B	N	
U	J	N	S	S	O	I	V	L	B	L	M	Y	X	H	B	M	C	O	

Dima nu stătuse nici el degeaba. Îndeletnicindu-se cu aceași operație, realizase următorul tablou;

R	V	A	0	Q	R	L	T	F	G	H	L	A	Q	C.	0	B
S	\v	B	P	R	S	M	U	G	H	1	M	B	R	11	P	C
T	X’	C	Q	S	T	N	V	11	I	J	N	C	S	I	Q	D T
u	Y	D	R	T	U	O	w	£	J	K	O	D	T	J	R	E
V	Z	E	S	IJ	V	P	X	J	K	L	P	E	U	K	S	F
w	A	F	T	V	w	Q	Y	K	F	M	Q	F	V	L	T	G
X	B	G	U	W	X	R	Z	L	M	N	R	G	w	M.	U	H
Y	C	H	V	X	Y	s	A	M	N	O	6	H	X	N	V	I
z	D	1	w	Y	Z	T	B	N	O	P	T	I	Y	O	W	J

A	F.	J	X	Z	A	IJ	C	O	P	Q	I)	J	Z	P	X	K
B	F	K	Y	A	B	V	D	P	Q	R	V	K	A	Q	Y	L
C	G	L	Z	B	C	w	E	Q	R	S	W	L_	B	R	Z	M E
D	H		A	C	D	X	F	R	S	T	X	Al"	C	S	A	N
E	I	N	B	D	F	Y	G	S	T	U	Y	N	D	T	B	O
F	J	O	C	E	F	Z	H	T	U	V	z	O	E	U	C	P
G	K	P	D	F	G	A	I	U	V	w	A	P	F	V	D	Q
H	F	Q	F.	G	H	B	J	V	w	X	B	Q	G	W	E	R
I	M	R	F	H	I	C	K	w	X	Y	C	R	H	X	F	S
J	N	S	G	1	J	D	L	X	Y	z	D	S	I	Y	G	T
I<	O	T	H	J	K	E	M	Y	Z	A	E	T	J	Z	H	U
L	P	U	1	K	L	F	N	z	A	B	F	U	K	A	I	V
M	Q	V	J	L	M	G	O	A	B	C	G	V	L	B	J	W O
N	R	w	K	M	N	H	P	B	C	D	II	w	M	C	K	X
O	S	X	L	N	O	1	Q	C	D	E	1	X	N	D	L	Y
P	T	Y	M	O	P	J	R	D	E	F	J	Y	O	E	M	Z
Q	IJ							F	G	K	z		F	N	A(	

—Foarte bine,Dima,dar nu descifrez nimic!

se căină Mihai, după ce încercase în fel şi chip să înţeleagă ceva din şirul de litere pe care le scrisese.

— Mai încearcă! Bate-ţi puţin capul! îl îndemnă Dima în timp ce privea, cu atenţie, textul.

Mihai căută să descopere un cuvânt fie pe orizontală, fie pe verticală, fie chiar pe diagonală, dar nu reuşi.

— O fi în limba germană.

— Se poate, dar nu este neapărat nevoie să fie aşa, cu atât mai mult cu cât nu cred ca fratele lui să cunoască această limbă. Niciun element din biografia lui nu ne îndreptăţeşte să credem că vorbeşte germana. A trăit numai în ţară, a copilărit într-o regiune unde nu se vorbeşte şi germana, iar la şcoală n-a strălucit. Dă-mi şi textul tău.

Curând, Mihai văzu că faţa lui Dima se destinde într-un zâmbet „de zile mari".

— Gata?

— Cred şi eu! E vorba de o substituţie pornită de la diferenţa de patru litere. Citeşte, în diagonală, literele pe care ţi le încercuiese eu; dar apropie cele două foi.

Sublinie următoarele litere:

VKOTTPJ WMCMNZyiCNDPKRVAOQRLTFGHLAQGOBRVST

WLPUUQKX NDNOAZJDO EQ L S WB P R5MUG H| MBRHPCSWTU XMQVV/RLV 0 EO PBAKEPFRMT XCQSTNVXJQN I S 10 DTXUV VNRWWSMZPF PQCBLFQGSNU VORTUOWIJ KODTJ R E UVVW ZOS X XT UĂQGQ RDCMGRHTO VZ E S U VPHJ KL-P EU K.S F VZWV APTyyuOBRHRSEDNHSIUPWAFTVV/QyKLMOFVLTGVAXY BOUZZ V PC5I STFEOITJVQXBGUWyRZLMN ÎgWMUHX BYZ crvaawqdtjtuofpjukwryc h vx vsamnoshxn VJ vcza DSWBBXREUKUVHGQKVLXSZDIWYZTBNOPTIYOWJZDAB ET FI CC Y S FVLVWIHRLWIVTAEJXZAllqopqujzpyKAEBC FUy DDZTG WMI YJ I S MX NZ UBF KYA B VDPQ R VKAQV LB FCD G VZ E E'AUHX E WY KJ T N YOA V KGLZ B CWEQR S W L bRZMCO DE HWA FFB VI Y OYZLK KOZPBWDHMAC DVFRSTXMCSANDREF I X BuG C vVJZ PZ A NL VPAQCXE! NBDEYGSTUYNDTBOEI FG J VCHHDXKAQA B N M WQBRDY FJ OCE FZHTU VZO EUC PFJG S KZD I I E y LBRBCON Y PCSEZGKPDFGA! UVWAPFV DQGKHi laejj fzbcscopoxsdtfahloeghbjvwxbqgwerhl I J

MBPKKHANDTDEQPZTEUGBÂMRFHIC KWXYCRH XFSIMJK NCGLLGB-eeuefroaufvhcjnsgijdlxyzdsiygtjnkt ODHMMI G PFVFGSKBVG1VI D KOTHJ K E M VZ A E TJ Z H II KOLM PE I NNJD rgvvght scwhyj ELPUÂFLFNZABFUKA I VLPM» QFJOOKEShXHIUTDX iy kfmqvjlmgoajkgvlbjwmrno RGXPPLFTIYIJV UEJVZLGNRWKMNHPBCDHWICKXNQOP SHLQQMGQJZJ KW VFZKAMHOSXLNOlGCDE I XNDLJOSPO TihrrnhukaklxwgalbniptvmopjrdefjyOEMZPTQR UJKSSOIVLBLMV X HBMC0JQU2 NPQKSEFGKZPFNAQURS

— Citește, Mihai!

— „*Sunt urmărit, viitoarea întâlnire gândului zece*" descifră Mihai, apoi ridică privirea întrebătoare către Dima.

— Ai citit foarte bine. E un rendez-vous. Acolo vom avea plăcerea să-l întâlnim pe…

— … Pe George Frânculescu.

— Suntem în posesia adresei noului său bârlog. După cum vezi, nu s-a dus prea departe.

— Să mergem acolo.

— Nu vom pierde decât atâta timp cât îmi trebuie ca să mă duc până la Wilman, să-i spun că am descifrat „titlurile" cărților și atâta cât ne trebuie ca să verificăm dacă femeia din fotografie locuiește cumva la această adresă.

— În câteva minute sunt aici cu răspunsul!

Cum îl văzu, colonelul Aldea știu că totul s-a terminat cu bine.

— Tovarășe colonel, îi spuse Dima, dumneavoastră vorbiți limba germană. Tradaceți-i, vă rog, această invitație a fratelui său, care e scrisă în limba română.

Dima puse textul, descifrat, în fața lui Wilman. Instinctiv, acesta sări în picioare, dar Dima îl și prinse de braț.

— Cum, ați înțeles? Sunt literele din care voiați dumneavoastră să întocmiți cele trei titluri. Dar nu pot să mai pierd nicio clipă. Mă voi duce eu la această adresă să-l invit aici pe fratele dumneavoastră.

ÎNTINDE O MÂNĂ CELUI CARE CADE!

După plecarea lui George, Steliana a rămas mai năucită decât fusese în prezența lui. Cât timp fusese el în apropiere, și o influențase, disperarea nu pusese cu totul stăpânire pe ea. Singură însă tremura toată sub năvala gândurilor. Mai ales sub povara gândului că e vinovată și ea de tot ce i se întâmpla lui.

Ar fi rămas nemișcată până a doua zi, când ar fi sunat ceasul să plece la serviciu, dacă clopoțelul soneriei de la intrare n-ar fi trezit-o din starea în care se găsea.

Inima începu să-i palpite mai înainte de a şti cine este. Traian îi spusese că o să treacă pe la ea şi, fără să se gândească ce oră este, fu convinsă că a venit. Deschise uşa, dar în prag apărură doi bărbaţi străini. Cel blond o întrebă dacă ea este Steliana, apoi păşi în cameră şi se legitimă:

— Căpitanul Dima.

Steliana simţi că se sfârşeşte. Va să zică au şi ajuns la ea!

Nu reuşi să rostească un cuvânt. Îi privea pe cei doi bărbaţi ca şi când n-ar fi înţeles ce caută acolo.

Dima, în schimb, cum păşise în casă, apreciase întreaga situaţie. Pricepuse şi starea sufletească în care se găsea femeia din faţa lui.

— Ce vârstă aveţi?

— Treizeci şi cinci, şopti, pierit, Steliana.

— Căsătorită?

— Divorţată.

— De cât timp?

— O jumătate de an…

— Nu aţi rămas în aceeaşi casă cu soţul? puse el întrebarea care îl apropia de ceea ce voia să afle.

— Am fugit de la el.

— După ce aţi muncit împreună o viaţă întreagă, aţi fugit într-o zi şi gata.

— Nu mi-a trebuit nimic! mărturisi Steliana, pornită. Nici cămăşile nu mi le-am luat pe toate.

—Unde aţi plecat?

— La o soră a mea. Apoi am venit în Bucureşti şi mi-am luat serviciu.

— Unde?

— La I.T.B.

— De cât timp?

— O lună de zile.

— Ce leafă aveţi de aţi putut, numai într-o lună, să vă cumpăraţi toate aceste lucruri?

Dima îşi roti privirea în jur. În sinea lui evaluă totul la câteva zeci de mii de lei.

— De la soţ ne-aţi spus că aţi plecat fără să luaţi nimic. Sau poate că nu este aşa.

— N-am luat nimic.

— De unde aveţi aceste lucruri?

Steliana şovăi. George o învăţase ce să răspundă la orice întrebare. Şi întrebarea asta fusese prevăzută. Iată însă că răspunsul lui, care i se păruse bun atunci, acum îi apărea de necrezut. Îl dădu, totuşi:

— Le-am primit de la sora mea.

— O vom întreba.

Steliana păli. Sora ei nu ştia nimic din tot ce i se întâmplase în ultimul timp!

De altfel, Steliana nici nu spera să-i înşele pe cei doi bărbaţi. Dădea răspunsurile automat, fără nicio convingere, mai mult ca să nu se simtă vinovată faţă de George. Voia să vadă şi ceilalţi că minte, s-o ridice şi pe ea, s-o pedepsească, să termine odată cu viaţa asta imposibilă din ultimele două zile. Tot nu avea cine să plângă după ea!

— Cunoaşteţi pe un oarecare George Frânculescu, de profesie contabil?

— Nu.

— Gândiţi-vă bine!

— Nu-l cunosc! şopti astfel, ca şi când ar fi spus da.

De altfel, Dima chiar aşa îi luă răspunsul.

— Să vă arăt o fotografie a lui? Poate că după figură îl recunoaşteţi.

— Nu cred

— Am să vă arăt totuşi una destul de recentă, încât nu se poate să nu vă reamintiţi.

Îi puse în faţă fotografia mărită în care era ea şi George. După o aruncătură fugară de ochi, Steliana întoarse capul.

— Fotografia a fost făcută la această dată.

Întoarse fotografia şi Steliana văzu scrisă ziua pe care o ştia. Singura zi în care George o scosese din casă, la restaurant. Cum de aflaseră aceşti oameni? Lui George nu-i convenise că fuseseră fotografiaţi, dar ea susţinuse să se ducă să scoată probele. În cele din urmă el consimţise. Prea mult insistase şi era singura satisfacţie pe care i-o dădea. Dacă ar fi ştiut el! Dar, dacă nu ar fi făcut greşeala asta, ar fi făcut alta.

— Îl cunoaşteţi? insistă Dima, după o lungă pauză.

— Da.
— De când nu l-aţi mai văzut?
— De câteva zile.
— Unde l-aţi cunoscut?
— În maşină.
—Totuşi v-aţi plimbat împreună, ceea ce dovedeşte că eraţi prieteni.
— Nu eram.
— Dar fotografia?
— Ne-am întâlnit pe stradă şi ne-a fotografiat.
— El a fost vreodată aici?
— Nu.
— Nu v-aţi mai întâlnit nicăieri şi niciodată din ziua în care ati fost fotografiaţi?
— Nu.

Stelianei îi era ruşine de minciunile pe care le spune. „De ce nu mă ia odată, să terminăm?“ se întreba. Obosită, distrusă fiziceşte, ajunsese în ultimele două zile să nu dorească altceva decât liniştea. Dorea să-l audă pe bărbatul din faţa ei spunându-i: „Eşti arestată!“ După aceea se va linişti…

Iată însă că faptele se petrecură cu totu altfel. Cel care îi pusese întrebările păru că a crezut-o, pentru că se ridică de pe scaun şi-i spuse:

— Bine, tovarăşe Steliana. Am sperat că această fotografie o să ne pună pe urmele lui, dar dacă dumneata nu ştii nimic… În orice caz, dacă afli ceva, te rog să-mi comunici la acest număr de telefon.

Stelianei mai întâi nu-i veni să creadă, iar după aceea i se păru totul mult mai „uşor“ decât îşi închipuise. Fusese crezută! Nu cumva George avea dreptate că nu este atât de vinovat cât zvoniseră ceilalţi oameni? Dacă ar fi fost foarte vinovat, nu se mulţumeau cei doi să-i pună câteva întrebări şi gata.

Cu această convingere a găsit-o Traian, care, ca şi ceilalţi doi, cum a trecut pragul casei şi-a spus că bănuielile lui erau întemeiate.

— Ei, Steliana, i se adresă el, vorbindu-i cât mai liniştitor, te-ai mai gândit la vorbele mele?
— La ce vorbe?
— La ce ţi-am spus eu! Nu ai nimic să-mi spui?
— Ce să am?
— Nici mie, nici altora? Dacă eu aş fi de la miliţie, n-ai avea nimic să-mi spui?
— Nu.

Pe Traian îl tulbură îndărătnicia ei şi îl înfurie. Îşi dădea seama că e inconştientă, că nu înţelege cu adevărat ce se petrece cu ea.

— Steliana! i se adresă, mai serios. Tu eşti gata să faci o prostie, şi eu vreau să te opresc! Trebuie să spui unde este Frânculescu. Am crezut că este la tine, dar văd că m-am înşelat. Tot ce văd în casa ta îmi spune că ştii de soarta lui şi ascunzi. Unde este?
— Nu ştiu

Traian a reţinut că ea nu a negat legătura pe care a făcut-o el între lucrurile din casă şi Frânculescu, ci doar a negat că ştie ceva.

— Ascultă, Steliana! Eu ştiu ce fel de om eşti. Sau mi se pare că ştiu. Numai o nenorocire te-a adus lângă omul ăsta. Acum îţi vine greu să-l denunţi, te crezi vinovată. Dar să ştii că tu n-ai fost decât o unealtă a lui. Ţi se pare că te iubeşte, dar să ştii că prin tine a vrut numai să-şi asigure un loc unde să se ascundă. Te-a ghicit femeie bună, supusă, nefericită. Ţi-a sucit capul prin bunătatea lui, iar acum ţi-a băgat în cap că a făcut-o pentru tine. Să nu-l crezi. Viaţa ta nu trebuie să se desfăşoare lângă a lui. Tu ai datoria, oricât de greu ţi-ar fi, să spui unde este. Gândeşte-te că i-a furat pe ceilalţi oameni. Viaţa ta de până acum te-a ţinut departe de multe lucruri pe care trebuia să le ştii.

Steliana înţelegea, totuşi, cuvintele lui. De aceea se simţea vinovată alături de George şi voia să fie pedepsită o dată cu el. Poate că Traian l-ar denunţa pe George! Ce bine ar fi fost s-o facă el. Ea simţea că nu va putea trăi în această minciună, apăsată de gândul că ceilalţi oameni o urmăresc. Nu putea să stea mereu la pândă, mereu să se ferească! Ea nu era făcută pentru o astfel de viaţă.

— De ce nu te duci să spui? îl întrebă.
— Pentru că nu vreau s-o fac eu! Tu trebuie să te duci!
— De ce?

Oare era timpul să-i spună de ce? Ar fi trebuit să-i mărturisească ce se petrece în sufletul lui, şi nu era momentul cel mai potrivit.

— Aşa, Steliana! spuse cu glasul înmuiat. Aşa trebuie! Eşti naivă, nu ştii. Dar tu trebuie să faci ceea ce îţi cer eu!… Legile sunt aspre cu cei răi, ţi-am mai spus. În tine ar lovi degeaba asprimea lor. Eşti numai inconştientă! Ai un suflet curat, eşti un om bun, şi ai fi putut să fii şi mai bun

În timp ce-i vorbea, lui Traian îi dădu prin minte cum trebuia să procedeze. Până în clipa aceea nu ştiuse cum să facă.

— Steliana! Stai aici şi aşteaptă-mă! Peste o jumătate de oră mă întorc cu nişte oameni cărora trebuie să le spui totul. Dar numai adevărul să le spui!

Când să iasă din casă, la uşă o îmbrăţişa părinteşte, şi îi mângâie părul moale.

— Ei, Steliana, Steliana!

Dima a rămas surprins când a aflat că cineva s-a prezentat la o secţie de miliţie vrând să comunice date despre George Frânculescu. Dima a plecat şi el într-acolo, în cea mai mare grabă.

— Tovarăşe căpitan, sunt trimis de Steliana, i se adresă Traian.

— Da?! se miră Dima. Am vorbit cu ea acum câteva minute şi n-a vrut să-mi spună nimic.

Pe Traian îl surprinse această veste:

— Ştiu, minţi el. Dar după ce aţi plecat dumneavoastră, i-a părut rău că nu a avut curajul să vă mărturisească tot ce ştie despre Frânculescu. I-a fost teamă. Cred că înţelegeţi… Este un om cinstit, tovarăşe căpitan. Frânculescu i-a sucit capul. Dumneavoastră o să cercetaţi şi o să vă convingeţi. Steliana trebuie să fie ajutată! E… e un om tare nefericit. A greşit, dar…

Dima fu impresionat de pasiunea pe care o simţea dincolo de cuvintele lui. Îl emoţiona frumuseţea morală a acestui om care ştia atât de cavalereşte şi plin de curaj să privească relaţiile lui cu femeia la care ţinea. Câţi bărbaţi nu ar fi fugit?!

— Să mergem la ea!

Traian fu cel care intră mai întâi în casă şi Dima, cu toate că a înţeles intenţia lui, l-a lăsat.

— Steliana, l-am chemat aici pe tovarăşul cu care ai mai vorbit. I-a fost teamă să spună că ştie unde este, se adresă lui Dima. Vă rog să ţineţi seama, tovarăşe căpitan, că ea m-a trimis la dumneavoastră. Să menţionaţi asta şi în acte.

— Dacă ne va spune, voi consemna.

— Spune, Steliana!

Steliana şovăi, mai mult pentru că nu ştia cum să înceapă, dar, sub privirea pasionată a lui Traian, mărturisi totul. Nu le spuse numai unde este George, ci le povesti întreaga ei viaţă nefericită. Pe măsură ce vorbea, parcă îşi simţea sufletul mai descărcat.

Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de apăsată sufleteşte, ca în ultimele două zile. Ca orice om cinstit, nu ştia să facă faţă situaţiilor de acest fel.

Dima şi-a notat locul unde spusese că-l poate găsi pe George şi, socotind că deocamdată nu mai are ce face aici, plecă grăbit să ia măsurile necesare prinderii acestuia.

Când rămaseră numai ei doi, Traian o prinse pe Steliana de umeri şi-i vorbi cum nimeni nu-i mai vorbise vreodată:

— Eh. Steliană! Ai fost o fată simplă, fără carte... Oamenii cred că trebuie să înveţe ca să-şi poată lua un serviciu bun. Nu toţi înţeleg că ea le arată mai întâi cum să trăiască. Asta am priceput eu de când m-am apucat să învăţ. Am înţeles că a şti să trăieşti înseamnă să ştii să alegi, să ştii să-ţi cauţi drumul tău. Tu ai fost o corabie pe care a bătut-o vântul din toate părţile Şi tot zbuciumul ăsta te-a ameţit de nu mai ştii ce e bun şi ce nu, în cine să crezi şi în cine nu. Când ai să ştii asta, ai să te naşti a doua oară. Dar nimeni n-a avut vreme să te înveţe ceva…

Steliana îşi lăsă fruntea pe pieptul lui şi, cuprinsă de un tremur, plânse fără lacrimi,

— Să ia tot! Totul să ia! Nu-mi trebuie nimic din toate astea! şopti ea, cu dinţii încleştaţi.

— După ce a umblat câţiva ani de colo-colo, încercând să se căpătuiască, dar rămânând tot fără niciun rost – continuă căpitanul Dima expunerea în faţa colonelului Aldea şi a colegilor – Virgil Frânculescu, fugit din ţară în urma unor delapidări, a ajuns la concluzia că nu se poate pune pe picioare decât tot printr-o escrocherie. În străinătate practicase multe meserii, dar de pe urma nici uneia nu reuşise să trăiască aşa cum ar fi vrut. Şi atunci şi-a adus aminte că avea un frate aici, şi că odinioară fuseseră amândoi tipografi. În străinătate n-a găsit un om în care să aibă atâta încredere ca în fratele de aici.

Planul escrocheriilor a fost destul de abil întocmit şi l-au pornit scontând pe mai mult decât a ieşit în ultima instanţă. Ce urmăreau ei? Să facă rost de bani româneşti, pentru care sperau să găsească plasament rapid în străinătate, căpătând pe ei valută cu care să trăiască huzurind. Mai mult, sperau ca pentru banii româneşti să primească şi promisiunea că fratele va fi scos din ţară. Iată însă că nu s-a întâmplat aşa, şi Virgil Frânculescu s-a trezit posesorul unei însemnate sume de bani pe care nu ştia cum s-o fructifice. Îndrăzneţ, a întocmit planul de a cumpăra de aici băuturi, pe care să le vândă în străinătate, ceea ce ar fi echivalat cu schimbare a lor în valută.

Era convins că statul nostru îşi va recupera banii din străinătate.

Pentru a scoate bani din ţară, trebuia să facă mai întâi rost de ei aici. Şi atunci s-au gândit să falsifice carnete CEC şi buletine de identitate cu ajutorul materialului special comandat în străinătate. Mai întâi Virgil Frânculescu, sau Emil Braun, sau Hans Wilman, cum vreţi să-i spuneţi, a venit în ţară – cu aproape doi ani în urmă – şi a pus planul la punct, apoi a revenit acum şase luni şi a adus noi materiale, luând în schimb primii bani. Acum venise să aducă un nou transport de hârtie şi carton şi să mai încaseze rodul ultimelor falsuri comise.

Cum proceda, v-am explicat. Mai greu însă îi era să abată atenţia noastră de la adevăraţii făptaşi. Pentru a reuşi însă, nu s-a dat înapoi nici de la crimă. Sustrăgea banii de pe libretele de economii, apoi supraveghea ce se întâmplă cu posesorii lor. Un timp a retras bani, fără ca cineva să-şi dea seama, deoarece mai lăsa pe libret o sumă oarecare, iar cei în cauză puteau retrage când aveau nevoie. S-a întâmplat atunci ca pictorul Zendor să vrea să retragă opt mii de lei. Ştiţi, ce a urmat. Din umbră, Frânculescu a aflat că Zendor a descoperit că nu mai are bani şi s-a hotărât să-l suprime. De ce? Ca să pună capăt cercetărilor în faza în care era bănuit chiar pictorul că a încercat să-şi retragă de două ori aceeaşi bani.

Acelaşi lucru l-a urmărit şi în cazul soţilor Ţintescu. Moartea lor ar fi pus oarecum capăt cercetărilor.

În acest timp, George Frânculescu, un tip foarte prudent, şi-a luat toate măsurile necesare pentru a ne putea scăpa, în cazul în care îi vom da de urmă. Cel mai sigur loc de ascuns l-a realizat cu ajutorul Stelianei, o femeie simplă, pe care a făcut-o să se îndrăgostească de el. În casa ei, George şi-a strâns atâtea valori cât să aibă cu ce trăi mai mulţi ani de zile. Steliana era o femeie slabă pe care spera s-o manevreze cum va voi. De aceea, făcând pe îndrăgostitul, el nu apărea nicăieri cu ea. Tocmai ca să nu se facă nicio apropiere între dispariţia lui şi această femeie. Steliana era tocmai ce-i trebuia din acest punct de vedere. Sperând că îşi va reface viaţa, ea se mulţumea cu foarte puţin. Şi, cu toate că în casa ei s-au găsit nenumărate lucruri, trebuie să avem în vedere că ea nu le-a cerut şi nu s-a gândit niciodată să profite de pe urma lui.

Jocul lui George a fost încurcat de sentimentele puternice pe care le poartă mecanicul Traian, Stelianei. Bărbat dintr-o bucată, el nu s-a consolat cu gândul ca această femeie să încapă în mâinile lui George. În clipa în care s-a auzit ce a făcut acesta, el a luptat pe două fronturi: să-l aducă în faţa justiţiei pe George, dar să salveze femeia pe care, destul de îndreptăţit, o credea nevinovată.

Cei doi vinovaţi fiind la dispoziţia organelor de cercetare, socotim acest caz încheiat. Cât priveşte pe Lola şi complicii ei, constituie obiectul altor cercetări…

Încă o dată, Dima termină o expunere ca aceasta în acelaşi fel. Mihai spunea că lasă impresia că-şi pierde ultima foaie a însemnărilor. După Dima luă cuvântul colonelul Aldea care aprerie felul în care lucrase în acest caz grupa de acţiune condusă de căpitanul Dima.

*

Trei luni de zile mai târziu, căpitanul Dima se întorcea acasă, după o zi cam lungă de lucru. Se urcase în tramvai şi rămăsese pe platforma din spate, cu coatele rezemate de bara care protejează geamul. Două staţii după aceea, în tramvai se urcară un bărbat şi o femeie, care râdeau din toată inima. Îşi luaseră la revedere de la câţiva prieteni rămaşi în staţie.

Mai întâi lui Dima i se păru că recunoaşte glasul bărbatului, care râdea de cutremura geamurile. Apoi o recunoscu pe ea. O femeie de aproape patruzeci de ani, dar ai cărei ochi luceau tinereşte. O femeie de patruzeci de ani, fericită, arată întotdeauna de treizeci.

În clipa în care bărbatul o prinse cu o mână pe după umeri, protector, iar cu cealaltă se agăţă de cureaua din tavan, Dima îi recunoscu. Erau Steliana şi Traian.

Dima îl privi cu simpatie pe acest bărbat serios, apoi alungă gândurile care şi găsiseră prilejul să se îngrămădească în capul lui!